

www.macdinhchireunion.net

Mạc Đình Chi Reunion

Kỷ Yếu

Hội Alumni Cựu Học Sinh Mạc Đình Chi – Đặc San Xuân Canh Dần 2010

Xuân Canh Dần 2010

by xuanloc54@yahoo.com

**Xuân
Sang
Hạnh
Phúc
Bình
Yên
Tối**

Kỷ Yếu/Đặc San Mạc Đĩnh Chi Xuân Canh Dần 2010

Chủ Nhiệm: Jimmy Dieu

Chủ Bút: Võ Văn Quang

Cố Vấn:

Giáo Sư Hiệu Trưởng Lý Di

Giáo Sư Phạm Quân Hồng

Giáo Sư Nguyễn Trí Thành

Trang Bìa: Họa Sĩ Trần Xuân Lộc

Tác Giả Đóng Góp:

Giáo Sư Hiệu Trưởng Lý Di

Giáo Sư Nguyễn Phước Hậu

Giáo Sư Phạm Quân Hồng

Giáo Sư Vũ Ngọc Ngoạn

Minh Tuấn (Bùi Anh Tuấn)

Jimmy Dieu

MFox (Gia Thành)

Lâm Kim Chung

Lê Thị Phương Mai

Mỹ Uyên

Nguyễn Dung

Ngọc Nữ (Nguyễn Như Hiền)

Nguyễn Quốc Khánh

Nguyễn Thị Khánh Minh

Nguyễn Văn Bảy

Nhan Thủy Tiên

Nhược Thu

Quách Xuân Sơn

Tăng Ngọc Hồng

Trần Mỹ Huệ

Trịnh Dzũng

Văn Mỹ Lan

Võ Mạnh Hùng

**Tết
Đến
Vinh
Hoa
Phước
Lộc
Trần**

Ban Tổ Chức Xuân Canh Dần 2010

Trưởng Ban Tổ Chức: Jimmy Dieu

Phó Ban Tổ Chức: Phan Ngọc Thành

Trưởng Ban Văn Nghệ: Nhạc Sĩ Minh Tuấn (Bùi Anh Tuấn)

Trưởng Ban Tiếp Tân: Ngọc Nữ (Nguyễn Như Hiền)

Phó Ban Tiếp Tân I: Đặng Huệ Hoa

Phó Ban Tiếp Tân II: Quách Xuân Sơn

Trưởng Ban Âm Thanh & Video: Trần Phước Hữu

MC: Nguyễn Hồng Diễm Phúc, Nguyễn Hoàng Yến, Minh Tuấn, Phan Ngọc Thành

Âm Thực: Chị Quách Xuân Sơn

**Ban Tổ Chức Hợp Mặt Tân Niên Xuân Canh Dần
Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Trung Học Mạc Đĩnh Chi**

**Kính Chúc Quý Thầy Cô Đồng Môn
Đan Hỷ... Một Năm Mới**

**Đan
Phúc
An
Khương**

2010

Mạc Đĩnh Chi Reunion

Mục Lục:

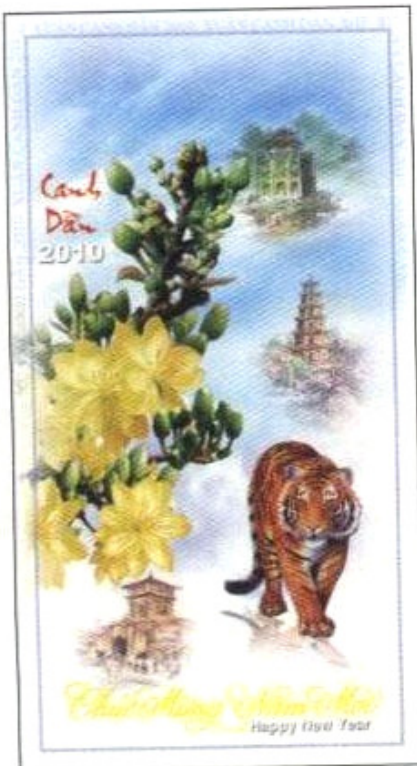
Trang	Tựa Đề	Tác Giả
1	Ban Tổ Chức	
2	Chúc Tết của Ban Tổ Chức	
3	Mục Lục	
4	Lá Thư Mạc Đĩnh Chi	GS Hiệu Trưởng Lý Di
6	Sớ Táo Quân	Jimmy Dieu
8	Xuân Canh Dần Nói Chuyện Hùm, Cọp, Hồ và Ông Ba Mươi	Jimmy Dieu
11	Đâu Rồi Mùa Xuân	Văn Mỹ Lan
12	Tết Viên Xứ Na Uy	Lê Thị Phương Mai
15	Thơ Xuân.....	Nguyễn Thị Khánh Minh
16	Mạc Đĩnh Chi Hoài Khúc.....	Minh Tuấn/Jimmy Dieu
19	Vài Cảm Nghĩ Đơn Sơ Về Nền Giáo Dục Trung Học	GS.Hiệu Trưởng Lý Di
24	Thơ Xuân	Mỹ Uyên
25	Về Quê.....	GS Phạm Quân Hồng
28	Thơ Xuân.....	Nhược Thu
32	Lời Nguyên	Văn Mỹ Lan
38	Học Tiếng Anh	GS Nguyễn Phước Hậu
41	Tết Xa Nhà Ở Hà Nội	Phương “N”
53	Mùa Xuân Khói Sương	Võ Mạnh Hùng
56	Thơ Xuân.....	GS Vũ Ngọc Ngoạn
57	Ngày Xuân Nhớ Mẹ.....	Trần Mỹ Huệ
60	Thơ Xuân	MFox (Gia Thành)
62	Thiệp Chúc Xuân	En-Ech
65	Thơ Xuân	Võ Mạnh Hùng
66	Yến Thắm Bỏ Bùa	Lang Thang Cà Tang Bí Rợ
72	Xuân Xưa Có Anh Bên.....	Lâm Kim Chung
73	Thơ Xuân	Jimmy Dieu
74	Những Mùa Xuân Trắng	Lê Thị Phương Mai
76	Già Rồi Vẫn Dại.....	Nguyễn Quốc Khánh
77	Xuân Canh Dần Đối Thơ Của Bà Hồ Xuân Hương	Jimmy Dieu
78	Vậy Mà Tôi Cứ Tưởng	Văn Mỹ Lan
82	Thơ Xuân	Quách Xuân Sơn
83	Thơ Xuân	Anh Vĩnh (Nguyễn Văn Bảy)
89	Paris, Cộng Đồng Người Việt và Tết Nguyên Đán.....	Nguyễn Dung
92	Xuân Xưa	Nhan Thủy Tiên
95	Lục Bát Tình Yêu	Minh Tuấn/Quách Xuân Sơn
96	Trà.....	Minh Tuấn/Nhược Thu
97	Duyên Tình Ngát Ngây.....	Minh Tuấn/Jimmy Dieu
99	Quỹ Điều Hành Mạc Đĩnh Chi	Ngọc Nữ (Nguyễn Như Hiền)
101	Quỹ Tương Trợ Mạc Đĩnh Chi	Tăng Ngọc Hồng
103	Tử Vi 2010	Tiên Tri Hà Bá Núi Cô Tô

Chúc Mừng Năm Mới Xuân Canh Dần 2010

Lá thư Mạc Đĩnh Chi

GS Lý Di

Tối hôm nay, Hội Ái Hữu Trung Học Mạc Đĩnh Chi đã được thành lập được tám năm, lần đầu tiên được tổ chức tại Mile Square Park, qui tụ được một số Thầy Cô và các cựu học sinh Mạc Đĩnh Chi, rồi sau đó năm 2003 được tổ chức tại nhà hàng Seafood Kingdom, Anaheim có vẻ qui mô và có tổ chức hơn, lúc đầu dự trù khoảng chừng 150 người tham dự vậy mà cuối cùng đã qui tụ được hơn 250 người, một cuộc họp mặt thật cảm động sau ngày rời trường, sau khoảng thời gian 28 năm dài không gặp nhau nên bạn bè đều háo hức, ai cũng muốn gặp lại Thầy xưa, bạn cũ, còn quý Thầy/Cô cũng mừng rỡ mong gặp mặt nhau, các em cựu học sinh ai cũng ngỡ ngàng, tay bắt mặt mừng, bây giờ anh làm nghề chi, chị làm nghề gì? Con cái gia đình được mấy cháu? Ai nấy trong lòng đều háo hức, “Xem dung nhan ấy bây giờ ra sao?” Người ấy có thể là người đặc biệt của ai đó, người bạn, người nhiều cảm tình hoặc là người mình thầm yêu trộm nhớ...! Đó là nét đẹp của trường Mạc Đĩnh Chi.

Tôi đứng đó một khoảng không xa cùng với một vị giáo sư, nhìn các em hàn huyên tâm sự một cách say sưa mà lòng cũng vui lây, cảnh vui này tôi không tìm thấy khi họp mặt với trường cũ của tôi, trường Petrus Ky, hầu hết quý Thầy và bạn cũ đều già, nói chuyện rất đàng hoàng nghiêm túc, có muốn đùa giỡn cũng không có môi trường và hầu hết là nam giới.

Ngôi trường Mạc Đĩnh Chi là ngôi trường ít người biết đến, nằm ở ven đô, trên đường Lục Tỉnh đường về miền tây, khi nói đến Mạc Đĩnh Chi, nhiều người nghĩ ngay là cụ nhà nho, học giỏi, tướng mạo xấu xí, thậm chí còn nghĩ lầm là nghĩa địa Mạc Đĩnh Chi, nơi chôn cất những vị chức sắc thời đệ nhất Việt Nam Cộng Hòa, nhưng những người có liên hệ với trường Mạc Đĩnh Chi thì lại thấy trường Mạc Đĩnh Chi là một ngôi trường mộc mạc, dễ thương như một cô gái từ thôn quê lên thành thị, chưa biết thoa son đánh phấn và chưa bị vật chất hóa, một số nam/nữ sinh biết trốn học, đi lambretta ba bánh ra Saigon ăn hàng hay trốn đi xem ciné, một số nam sinh còn lén ăn cắp trái cây hay gà tại nhà ông Hiệu Trưởng, tôi lại thấy đó là đặc tính dễ thương, không quậy phá không phải là học trò, là đặc tính thứ ba (sau quý và ma) của học sinh nên tôi không đi mét với Ông Thầy Phạm Ngọc Đình, miễn học giỏi là được rồi.

Hội Ái Hữu Trung Học Mạc Đĩnh Chi được thành lập chậm so với những hội ái hữu trường khác, khi sống ở Mỹ gần 10 năm sau tôi mới gặp lại được một số các cựu học sinh Mạc Đĩnh Chi, nhưng vì bận rộn với cuộc sống tôi không cập nhật hoá được nhiều, lúc bấy giờ phương tiện liên lạc rất khó khăn, được địa chỉ, số điện thoại rồi nhưng khi dời nhà thì mất liên lạc.

Mãi sau này nhờ sự thịnh hành của Internet và đời sống ổn định, sự liên lạc dễ dàng hơn... Từ đó Hội Ái Hữu Trung Học Mạc Đĩnh Chi được thành lập, cũng nhờ Liêu Hoàn Vũ, là hội trưởng đồng thời là chuyên viên điện toán nên điều hành website <http://macdinhchireunion.net> rất vững chắc, nhờ vậy mà liên lạc được rộng rãi, từ Việt Nam cho đến tất cả quốc gia trên thế giới, có cả các em ở Na Uy, ở Đức, Ý cũng liên lạc được.

Tôi nghĩ Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Mạc Đĩnh Chi từ ngày thành lập đến nay đã thành công trong việc nối kết tất cả các cựu học sinh từ ngày trường mới bắt đầu hoạt động cho đến các cựu học sinh mới ra trường sau này, hội viên càng ngày càng đông, ngoài ra Quỹ Tương Trợ MĐC đã góp phần không nhỏ trong việc giúp đỡ quý vị Thầy/Cô và cựu học sinh đang ở vào tình trạng rất khó khăn nơi quê nhà, có lẽ nhờ tên Mạc Đĩnh Chi vẫn còn tồn tại chăng? Năm nay, Hội Ái Hữu Trung Học Mạc Đĩnh Chi lần đầu tiên cho ra đời Tập San Xuân Canh Dần cũng sẽ thành công, sai/trái, hay/dở không có gì là quan trọng, điều quan trọng là giữ được tình thân hữu, an ủi, giúp đỡ nhau khi hữu sự thì thật không có gì quý giá cho bằng.

Nhân dịp xuân về, kính chúc quý Thầy/Cô, các cựu học sinh Mạc Đĩnh Chi và gia quyến hạnh phúc, thịnh vượng, sức khỏe và thành công trong cuộc sống.

GS Lý Di

Cựu Hiệu Trưởng Trường Trung Học Mạc Đĩnh Chi Sài Gòn

Mùa Xuân Canh Dần 2010

Sớ Táo Quân 2010

Kính thưa Ngọc Hoàng
 Chúng thần Táo Quan
 Của Mạc Đĩnh Chi
 Được thầy Lý Di
 Gởi tới hậu thư
 Bảo không chần chừ
 Phải đi về Mỹ
 Để bàn cho kỹ
 Việc sớ táo quân
 Chúng thần phải tuân
 Đến khi tấu chỉ
 Chi tiết tỉ mỉ

Năm rồi quá ế
 Nên hồng có xế
 Hăm ba tháng chạp
 Lại đạp xe đạp
 Thượng Hải ngồi trước
 Trông thật lả lướt
 Lách tới lách lui
 Như cái dùi cui
 Bolsa ngồi giữa
 Tưởng mình cuội ngựa
 Xoay ngang lắc dọc
 Yên kêu lọc cọc
 Sài Gòn ngồi cuối
 Khom lưng cúi cúi
 Đạp học xì dầu
 Cũng chẳng ra đầu

Nay rằm tháng Giêng
 Áo quần trang nghiêm
 Châu trước thiên cung
 Xin bẩm báo cùng
 Ngọc Hoàng Thượng Đế
 Cũng chưa có trẻ
 Cúi xin tâu chỉ

Mong ngài xét kỹ

Thần táo Bolsa
 Tấu chuyện phương xa
 Kỷ Sửu vừa lui
 Một năm tối thui
 Chiến tranh kinh tế
 Biết sao mà kể
 Dân nghèo nước yếu
 Cái gì cũng thiếu
 Thất nghiệp cả năm
 Hơn mười phần trăm
 Nhà cửa bỏ hoang
 Ai cũng chạy làng
 Thêm bệnh cúm heo
 Ai ai cũng teo
 Thần xin dâng tấu
 Mong ngài hiểu thấu

Thần Táo Sài Gòn
 Chẳng dám nói ngon
 Chuyện ở Việt Nam
 Dân khổ lại kham
 Thiên tai bão tố
 Sao cứ trút đổ
 Nước lụt tùm lum
 Dân kêu um xùm
 Từ Nam Trung Bắc
 Cái gì cũng mắc
 Xin ngài có cách
 Để dân khỏi trách

Thần táo Thượng Hải
 Giờ xin phân giải
 Chuyện nhà họ Mạc
 Cũng không bệ rạc
 Đồng môn phương xa
 Cũng quay lại nhà
 Còn những người mới
 Cũng vừa kéo tới
 Chuyện các thầy cô
 Thần xin nói dzô
 Tuổi sống dâng cao
 Sức khỏe dồi dào
 Ngọc Hoàng ban cho
 Một năm thượng thọ

Kính thưa Ngọc Hoàng
 Thần thấy hoang mang
 Tháng mười vừa qua
 Ai ai cũng la
 Văn Giang nhà báo

Tung tin xôn xáo
 Nói thầy Lý Di
 Đi tuyển Thứ Phi
 Việt Nam gái trẻ
 Thật là vui vẻ
 Tới hồi phân giải
 Mới thấy hồng phải
 Cái lỗi chính tả
 Bỏ dấu bậy bạ
 Cái chữ thường bị
 Là chữ "Ly Di"
 Không phải Lý Di
 Xin hãy quên đi
 Đồng môn cẩn thận
 Không nên nhầm lẫn
 Ngọc Hồng nổi giận
 Thầy Di lặn độn

Có chuyện này đây
 Thần thấy hay hay
 Chuyện tình lắt nhắt
 Nhưng cần phải nhắc
 Chuyện của chị Nường
 Đưa con đến trường
 Ở tận bên Mỹ
 Đem lòng ủy mị
 Với anh nhà báo
 Thiệt là chu đáo
 Đưa đây đưa đó
 Ra biển hóng gió
 Quên cả ngày giờ
 Bỏ báo chơ vơ
 Hồng thêm viết lách
 Yêu đương đủ cách
 Chắc là nay mai
 Thần có tin hay
 Chàng Việt Herald
 Chắc phải nhảy dzô
 Làm rể họ Mạc
 Sẽ không thể thoát

Muôn Tâu thánh thượng
 Không thể mừng tượng
 Chuyện Võ Mạnh Hùng
 Thần thấy lung tung
 Hôm rồi nhìn ảnh
 Hoa khôi mảnh khảnh
 Của hai sư tỷ
 Kể Âu, người Mỹ
 Ngọc Hồng, Phương Mai
 Nên bèn đắm say

Nằm mộng nằm mơ
Nói năng ứ ở
Hoa khôi thì đẹp
Cho rằng “bị đẹp”
Bà xã mà nghe
Thì chết đó nhe
Cái mũi không xẹp
Cũng bị bả kẹp

Chuyện chị Phương Mai
Ở xứ “no hoài” (Norway)
Dưới ánh trăng mờ
Đọc một bài thơ
Của Hồ Xuân Hương
Gheo Nguyệt ngoài đường
Ông đồ say xỉn
Nên hãy thật tỉnh
“Hang Hùm chốn đó
Chớ có sờ mó”
John Cao bèn đáp
Giống như nhạc ráp
Tay không sờ mó
Thì mắc phải gió
Còn cái hang hùm
Thì mắc ông hùm
Chung chăn ta đắp
Ôm run lập cập

Nhạc sĩ Minh Tuấn

Năm rồi nổi hứng
Ngẫu nhiên sáng tác
Vài chục bản nhạc
Nào là rumba
Tới cha cha cha
Rồi đến tango
Ôm theo một cô
Đi ra sàn nhảy
Vũ điệu bá cháy
Múa qua múa lại
Rất là mềm mại
Tới chừng thức dậy
Mới biết là bậy
Vì cái xương sống
Giờ cần phải chống

Muôn tàu Ngọc Hoàng
Năm mới Xuân sang
Canh Dần đi tới
Tất cả phải mới
Xin ngài ban cho
Cuộc sống ấm no
Để dân đổi đời
Sống cách thanh thoi
Dân giàu nước mạnh
Trong ngoài bá tánh

Chúng thần kính chúc
Người người hạnh phúc

Từ Á tới Âu
Mọi người sống lâu
Cả Phi, Úc, Mỹ
Hưởng nhiều thú vị
Thầy cô tất cả
Gia đình hê hê
Đồng môn, thân hữu
Ai cũng làm chủ
Vàng bạc chất đống
Tiền đô ngập cổng
Sức khỏe dồi dào
Không có ốm đau
Dâu hiền con thảo
Tiện bề sai bảo
Cháu chất đầy nhà
Cứ để nhiều ra

Muôn tàu Ngọc Hoàng
Thánh chỉ đã mang
Mọi việc bầm báo
Chúng thần xin cáo
Hẹn sang năm mới
Chúng thần lại tới
Giờ xin goodbye
Good luck, good night

Jimmy Dieu
Canh Dần 2010

Vui Cười.....

Lên thiên đường sớm hơn

Một cặp vợ chồng già đã trên 80 tuổi mà vẫn khỏe mạnh, họ ăn uống theo chế độ và tập thể dục thường xuyên. Không may hai cụ qua đời do một tai nạn xe cộ họ lên thiên đàng và được Thánh Pierre đón tiếp nồng hậu. Thánh Pierre đưa hai người đi tham quan nhà bếp khổng lồ, hồ bơi, phòng tắm hơi, sân chơi golf... Lóa mắt vì sự sang trọng của ngôi nhà, cụ ông hỏi Thánh Pierre:

- Chúng tôi có phải trả tiền các dịch vụ không?

Thánh Pierre trả lời:

-Tất cả đều miễn phí, đây là thiên đàng mà.

Đến giờ ăn, Thánh Pierre đưa hai cụ đến bàn bày thức ăn linh đình. Cụ ông hỏi:

-Tất cả các món ăn này đều miễn phí à?

Thánh Pierre trả lời:

- Tất nhiên.

- Chúng tôi có thể ăn tùy thích, không phải lo ngại dư mỡ, đường, cholesterol à?

- Không, tôi đã bảo là cụ đang ở trên thiên đàng mà. Cụ có thể ăn uống no say tùy thích mà không sợ bị béo phì, đái đường hay nhồi máu cơ tim...

Bỗng nhiên mặt cụ ông trở nên đỏ gay, quay sang bà vợ quát to:

-Tất cả do lỗi của bà! Nếu bà không ép tôi phải ăn uống kiêng cử và tập thể dục, thì tôi đã lên đây sớm hơn 10 năm!

Sưu Tầm

XUÂN CANH DẦN NÓI CHUYỆN HÙM, HỔ, CỌP VÀ ÔNG BA MƯƠI

Jimmy Dieu (MDC-74)

*“Ta bước chân lên, đồng dặc, đường hoàng,
Lượn tấm thân như sóng cuộn nhịp nhàng,
Vờn bóng âm-thầm, lá gai, cỏ sắc.
Trong hang tối, mắt thần khi đã quắc
Là khiến cho mọi vật đều im hơi.
Ta biết ta chúa tể của muôn loài
Giữa chốn thảo hoa, không tên không tuổi.”*

*Thế Lữ
1936*

Ở Việt Nam, cọp có thể nói là một con thú đẹp bởi vì mình nó có lông màu vàng và trắng với vằn màu đen, thân hình to lớn. Có con nặng trên hai trăm ký lô. Nếu nhìn từ đằng xa chúng giống như là những chú mèo con hiền hòa, nhưng khi đến gần thì nó giống như là một loài quỷ chuyên ăn thịt sống. Vì Cọp quá dữ tợn và khỏe mạnh cho nên người Việt chúng ta thường gọi là chúa tể của muôn loài hoặc là chúa tể của rừng xanh. Khác hẳn với các loài vật khác sống theo đàn, cọp thường sống riêng rẽ, lẻ loi trong rừng sâu, nước độc và hay đi tìm thức ăn dọc theo ven rừng.

Đối với người Việt Nam, cọp còn được gọi bằng nhiều tên khác nhau chẳng hạn như Hùm, Hổ, và ông Ba Mươi. Tuy nhiên cũng có người gọi là ông Cả, ông Văn hoặc là ông Vện.

Mặc dù cọp là một trong loài mãnh thú dữ nhất trong mười hai con giáp của chúng ta, nhưng cọp chỉ đứng hàng thứ ba, sau Tý và Sửu. Trong trang Thiên Lý Bửu Tòa của Tòa Thánh Cao Đài có câu: *Thiên khai ư tý* (Trời khai mở ở cung tý), *địa tịch ư Sửu* (đất lập thành ở cung Sửu), *nhân sinh ư dần* (người sinh ra ở cung dần) cũng chỉ cho rằng Dần đứng ngôi thứ ba sau Tý và Sửu.

Sự tích con Hổ:

Theo truyện cổ tích của Việt Nam, ngày xưa trên Thiên Đình có một dũng tướng tên là Phạm Nhĩ có phép thuật tài giỏi và có sức khỏe lạ lùng, thường hay đánh đấu thắng đó. Sau khi Ngọc Hoàng Thượng Đế cử đi dẹp tan bọn tà ma thổ phỉ, Phạm Nhĩ trở về ngày càng hung hăng, xưng hùng xưng bá với mọi người và tỏ ý định chiếm ngôi vị của Thượng Đế. Cho đến một ngày kia khi Phạm Nhĩ đem quân về đến gần Thiên Cung, Ngọc Hoàng Thượng Đế cho quân ra đánh với Phạm Nhĩ. Nhưng hết loạt quân này tới đám quân khác mà Thượng Đế cho ra đều bị bại trận. Cuối cùng Thượng Đế phải đi cầu cứu Đức Phật Tổ và Phạm Nhĩ bị bắt rồi bị đày xuống trần thế để làm kiếp con cọp với một cuộc sống lẻ loi trong rừng già quạnh hiu.

Tại sao gọi là Hùm?

Người Bắc ngày xưa thường hay dùng chữ “làm hùm làm hổ” để ám chỉ những người dữ dằn thường hay đi ăn hiếp người này người nọ. Nhưng họ cũng dùng chữ “hùm” để gọi những bậc anh hùng hào kiệt thời xưa chẳng hạn như:

“Hùm Thiêng Yên Thế” là để ám chỉ nhà lãnh đạo yêu nước Hoàng Hoa Thám.

Cao Hồ Cốt:

Theo như sách Đông Y, cao hồ cốt là một loài thuốc quý dùng để chữa chứng phong thấp rất là hiệu nghiệm. Ngoài ra cao hồ cốt cũng còn dùng cho bổ thận, cường dương. Muốn có loại cao hồ cốt tốt, người nấu thuốc phải dùng nguyên bộ xương của con cạp, nếu thiếu một phần xương trong cơ thể của con cạp thì sẽ bị kém đi phần hiệu nghiệm của thuốc.

Dữ như Cạp:

Những người ác độc thường hay đi gây gỗ, ăn hiếp hoặc đánh đập người khác thường được gán cho cái tên là dữ như cạp. Còn các cô gái dữ dằn thì bị gọi là dữ như con cạp cái.

Tại sao gọi là ông Ba Mươi?

Cạp được gọi là ông ba mươi là do sự tích của vua Gia Long. Vào lúc bấy giờ Gia Long còn xưng là chúa Nguyễn Ánh, chưa lên vua, bị quân Tây Sơn đuổi, nhưng may mắn thay có một con hổ xuất hiện làm cho hàng ngũ của quân địch chạy toán loạn cho nên ông thoát khỏi. Sau khi lên ngôi, vua Gia Long cấm giết hổ và bắt tất cả thần dân phải gọi hổ là “ông”. Mãi đến đời vua Minh Mạng, thợ săn mới được phép giết hổ và khi đem về tới kinh thành thì được thưởng 30 lạng bạc nhưng cũng phải bị đánh ba mươi roi gọi là để giữ phép của vua Gia Long. Có một giả thuyết khác cho rằng nếu như vào rừng mà nhắc đến tên cạp hoặc hổ, thì sẽ bị cạp ra vồ ngay, cho nên họ dùng những tên khác chẳng hạn như ông Ba Mươi, ông Văn hay ông Vận để tránh đi những sự rủi ro này. Cũng có thể là ngay xưa khi người ta thấy trên bộ lông của cạp có khoảng hơn ba mươi vằn đen cho nên gọi cạp là ông ba mươi cho tiện.

Bầu Cua Cá Cạp:

Bầu cua cá cạp là một món cờ bạc đầy lý thú của người Việt Nam từ trẻ tới già. Trong

những ngày đầu năm của Tết Nguyên Đán thì chúng ta thường thấy những sòng bầu cua cá cạp đông người xuất hiện khắp nơi trên đường phố Sài Gòn nhất là trong những ngõ hẻm eo hẹp. Hiện nay bầu cua cá cạp cũng đang thịnh hành sang tới bên Mỹ nhất là trong khu Phước Lộc Thọ. Suốt ba ngày Tết, có cả hàng chục sòng mở công khai trên con đường Bolsa của thành Phố Westminster, California và cũng có lắm ông cụ, bà cả tới tham dự. Nhưng tại sao gọi là bầu cua cá cạp mà trên đó lại không có cạp? Một giả thuyết cho rằng ngày xưa người ta gọi nó là bầu cua cá cạp, nhưng sau này người ta đọc trớ đi thành ra là bầu cua cá cạp.

Chuyện con cạp ba chân ở Lò Gò, Tây Ninh vào thời tiền chiến:

Vào cuối thập niên 1930, gia đình ông Ngoại tôi lúc bấy giờ sống bằng nghề buôn bán ở Lò Gò thuộc tỉnh Tây Ninh. Lò Gò ngày xưa là một khu rừng rậm hoang liêu, cây cối chẳng chít, sát biên giới Việt-Miên, thuộc hướng tây bắc cách thị xã Tây Ninh vài chục cây số. Mặc dù số dân cư hiện bấy giờ rất thưa thớt chỉ độ hai mươi mấy căn nhà sàn, cất rải rác ven theo nhánh sông bên phần đất của Việt Nam. Buôn bán ở đây rất là thuận lợi vì người Miên lẫn người Việt ở những khu lân cận thường hay ghé qua mua sắm.

Bên kia bờ sông là khu làng của người Miên với cuộc sống nghề nông lam lũ, bình dị. Đôi khi có tiệc tùng bên đó, họ thường mời những chàng thanh niên và những cô gái trong lứa tuổi xuân thì ở bên này sông đến dự. Uống rượu cần, ăn mắm bò hóc và cùng nhau thi múa điệu lâm thoon. Điệu vũ vui tươi mà trai gái cùng nhảy với nhau, uốn tay, uốn chân và uốn cả mình mẩy ăn khớp theo điệu nhạc. Thường thì những chàng đẹp trai, cao ráo, nhảy giỏi sẽ được nhiều cô gái để ý tới. Còn phía bên này sông đất Việt, khi có giỗ lộc thì họ cũng mời người dân bên kia sang cùng ăn uống nhậu nhẹt no say. Sau khi rượu đế vào thì lời ra thì những chàng trai Việt bắt đầu xí xồ xí xào vài câu “*Bon sà lanh oon tê*”(Anh yêu em quá)” để chọc ghẹo mấy cô gái người Miên rồi cả hai

bên cùng nhau cười ròn rã. Cuộc sống thật là thanh thản, hòa bình giữa hai dân tộc.

Vào thời đó bên ngoài xóm Lò Gò là một khu rừng chạy dọc theo biên giới Việt-Miên, ăn thông qua khu rừng già Katum trùng trùng, điệp điệp. Chính vì thế mà hổ, báo thường hay bén mảng tới ven rừng để tìm thức ăn. Ban đêm chúng thường hay vào làng rình rập để bắt trâu, bò và các loài súc vật khác nuôi ngoài chuồng. Nhiều khi chúng vồ cả người để ăn nếu như người nào xấu số đi lang thang một mình trong khu rừng già đầy sát khí.

Dượng Hai của tôi lúc bấy giờ là một lương y trẻ tuổi nhưng cũng có chút tiếng tăm trong vùng. Nghề của ông là do cha truyền con nối. Thân sinh của dượng Hai lúc sinh tiền vừa là một thầy thuốc và cũng vừa là một võ sư giỏi của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Khi chiến tranh sắp bùng nổ giữa Nhật và Trung Hoa thời bấy giờ, thân sinh của dượng Hai cùng gia đình bỏ xứ lưu lạc xuống tới miền Nam nước Việt rồi định cư hẳn tại Tây Ninh.

Vào những ngày rảnh rỗi, dượng Hai thường tự đi sâu vào trong rừng để tìm những loài dược thảo hiếm có cùng hà thủ ô để về làm thuốc chữa bệnh. Mỗi khi vào rừng hái thuốc, dượng Hai rủ Cậu Năm và mượn thêm hai người thanh niên trong xóm đi cùng vì sợ cọp và những con thú dữ khác bắt đi ăn thịt. Theo như lời kể thì một khi họ ngửi thấy mùi tanh nồng, hôi thúi bay tới gần là họ phải rút ra khỏi khu vực ngay vì sợ cọp xuất hiện. Họ thường đem theo giáo, mác hoặc mã tấu để thủ thân.

Một hôm bốn người họ vào rừng như thường lệ, trong lúc dượng Hai và cậu Năm đang lui cui đào mấy củ rễ hà thủ ô thì ông Ba, người bạn đi cùng đang tìm chỗ tiểu gần đó, bỗng nhiên một con hổ không biết từ đâu nhảy ra vồ lên người của ông này. Chắc có lẽ nó đang nằm chờ mồi từ lâu. Vì không có phòng bị cho nên ông Ba bị té la lên chí chóc và khi con cọp đang chuẩn bị giết mồi của nó thì dượng Hai nhanh chân nhảy đến với mã tấu trên tay vừa đâm vừa chém liên tục vào mặt con hổ. Còn cậu Năm và người bạn đồng hành cũng hòa vào

lấy giáo mác đâm đâm túi bụi. Con cọp lúc đó đang đề lên người của ông Ba nhưng vì bị giáo mác đâm vào mình tới tấp cho nên nó phải đưa chân trước lên để gạt đỡ và rống lớn lên để hú nghinh chiến, cậu Năm may mắn đâm được lưỡi giáo sâu vào chân của con hổ, máu xối đỏ đầy xuống đất. Khi bị đau, con hổ nhảy dựng lên cho nên thừa cơ lúc đó dượng Hai kéo ông Ba đứng lên an toàn. Bị mất miếng mồi ngon lại còn bị thương, con hổ vùng vẫy một cách mạnh bạo, rút chân của nó thoát ra khỏi cây giáo rồi nhảy khập khểnh biến mất vào bên trong rừng sâu. Bốn người còn lại cũng gom góp đồ nghề, nơm nớp lo sợ, rút ra khỏi khu rừng già hiểm độc này. Người đàn ông may mắn thoát khỏi nanh vuốt của con cọp này đã thề từ đó về sau sẽ không bao giờ bước vào rừng nữa.

Rồi đến vài tháng sau, hằng đêm người dân sống trong khu vực Lò Gò thường nghe tiếng rống oang oang của con cọp rừng như là cổ tình đe dọa họ. Nhưng có đôi lúc tiếng rống của con mãnh hổ này tựa như là tiếng khóc than oai oán, than thân trách phận của chính mình. Vào một đêm khuya, người trong làng ngửi thấy mùi hôi tanh nồng nặc thoảng ra trong bầu không khí trong lành và sau đó họ lại nghe tiếng của con trâu kêu gào hòa lẫn tiếng vật lộn ịch trong chuồng trâu của ông Ba. Khoảng một lúc lâu sau, dân làng bắt đầu ủa ra với giáo mác trong tay cùng với tiếng nôi, niêu, xoong, chảo gõ lên rền rền để xua đuổi loài mãnh thú. Khi đến gần chuồng súc vật người ta chỉ thấy con trâu đã nằm chết, máu chảy be bét trên mặt đất và bụng của nó bị xé rách nát ra, bị mất đi nhiều miếng thịt. Đến khi trời sáng, người dân trong làng tìm thấy nhiều dấu chân bằng máu của con hổ đỏ hoe in trên mặt đất, từ phía chuồng trâu ra tới con đường mòn sát bìa rừng. Nhưng khi họ nhìn kỹ thì thấy mỗi bộ dấu chỉ có ba chân hổ mà thôi, còn cái dấu chân phải phía trước hình như họ không thể nào tìm ra được.

Khoảng hai tuần sau, ông Ba biến đâu mất biệt không ai tìm thấy tông tích của ông ta nữa.

Có người đồn rằng ông Ba đã bị cạp bắt về hang ăn thịt vì họ nói rằng cạp không bao giờ để mất miếng mồi ngon của nó. Cũng có người cho rằng ông Ba vì quá sợ cạp về bắt cho nên phải bỏ xứ đi ra ngoài tỉnh để sinh sống. Nhưng rồi cuối cùng chuyện đầu cũng vào đó, lời đồn đãi cũng chìm theo dòng thời gian và không còn ai nhắc đến nữa. Sau này cuộc sống càng ngày càng khó khăn vì tình hình chánh trị lúc bấy giờ cho nên cả gia đình tôi dọn ra Sài Gòn để sinh sống. Còn gia đình dưỡng Hai thì mở một tiệm thuốc bắc ngoài chợ Tây Ninh hầu để trị bệnh cho những người dân ở đây.

Một buổi chiều đầu Xuân Canh Dần năm 1950, hàng hoa mai trước cửa của nhà dưỡng Hai nở rực vàng chói. Bên ngoài sân én bay tung tăng trên bầu trời xanh tươi khi hoàng hôn sắp buông phủ trên mọi nẻo, dưỡng Hai chuẩn bị để đóng cửa tiệm thì nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cửa và một người đàn ông dong dỏng cao, mặc áo bộ đồ ka ki xám nhảy xuống. Lúc ông ta bỏ cái nón cối xuống thì dưỡng Hai mới nhận ra đó là ông Ba, người bạn đồng hành ngày xưa. Cả hai đều mừng rỡ, hàn huyên tâm sự một hồi lâu thì ông Ba cho biết là ông ta có nhã ý muốn bán cho dưỡng Hai một bộ xương cạp để nấu cao hổ cốt.

Khi dưỡng Hai ra phía sau chiếc xe ngựa nhìn lên xác chết của con hổ thì thấy bàn chân phải phía trước của nó bị co rút lại giống như là bị tật và có một vết thẹo sâu chạy dài trên bắp

chuí. dưỡng Hai nhướng mắt nhìn về phía ông Ba một cách hồ nghi thì ông ta gật đầu mỉm cười với một nụ cười toại nguyện. Sau đó ông Ba cho biết là sau cái đêm mà con hổ đã đến cướp đi cái tài sản quý báu của ông đó là con trâu, ông thề là sẽ đi tìm con hổ này để trả thù. Cuối cùng chính con hổ đã vồ hụt ông, đã ăn thịt con trâu của ông lại lại chết dưới hai bàn tay của ông Ba.

Trong bài thơ “Nhớ Rừng” của nhà thơ Thế Lữ có mấy câu sau đây:

*Nào đâu những đêm vàng bên bờ suối,
Ta say mồi đứng uống ánh trăng tan?
Đâu những ngày mưa chuyển bốn phương ngàn
Ta lặng ngắm giang san ta đổi mới?
Đâu những bình minh cây xanh nắng gội
Tiếng chim ca giấc ngủ ta tưng bừng?
Đâu những chiều lênh láng máu sau rừng
Ta đợi chết mảnh mặt trời gay gắt
Để ta chiếm lấy riêng phần bí mật?
Than ôi! thời oanh liệt nay còn đâu?*

Đúng là tạo hóa luân hồi. Con hổ ba chân của vùng Tây Ninh đã chết trong đầu năm Canh Dần, chắc có lẽ đây là năm “tủi” của nó. Than ôi! thời oanh liệt nay còn đâu?

Jimmy Dieu (MDC-74)
Xuân Canh Dần 2010

THƠ.....

Đâu Rồi Mùa Xuân

Đâu rồi hương vị bánh chưng
Đâu rồi bánh tét, củ hành hăng hăng
Đâu rồi áo mới mẹ may
Trái dưa màu đỏ tết chung bàn thờ
Đâu rồi nồi thịt kho tàu...

Văn Mỹ Lan

- Wedding & Birthday Cakes
- Flan Thạch, Ice Cream Cakes
- Pâté Chaud, Pastries

8910 Warner Ave.
Fountain Valley, CA 92708
(714) 847-9880

Business Hours:
Mon-Thur & Sun: 8AM- 7PM
Fri & Sat: 8AM-8PM

TẾT VIỄN XÚ NA UY

Phương Mai 12A 2-MDC73

"Ly Rượu Mừng" TẾT ĐÌNH HỘI tại NA UY"

Lá cuối Thu, nằm ngả nghiêng trên đường vương nhíp bước người đi, đi giữa mùa thu, lá úa vàng rơi cành cây mang một nỗi sầu nhung nhớ, chào đón mùa đông tới, bầu trời tối đen như mực, bao phủ cả một góc trời buồn thiu, quét lá úa vàng rơi, bỗng nhớ văng vẳng đâu đây bài hát Trịnh Công Sơn "Đại bác đêm đêm vọng về thành phố, người phu quét đường, đừng chối đứng nghe". Tiếng súng vọng về ngày nay không còn nữa, nhưng trong bao nỗi thiết tha, cuộc sống chạy đua nơi đất khách dù ta chọn nơi này làm quê hương thứ hai mà sao vẫn man mác nhớ về dòng sông nước lững lờ trôi, âm vang của những buổi "Em tan trường về, anh theo Ngộ về, Áo dài tà áo ngân nga,

ngân nga." Sau những lần tiễn đưa, lối đi về, ánh sáng đèn đường tỏa yếu ớt cho tôi thấy cái óng ả lung linh của dòng nước đang thần thơ, tuôn chảy dịu êm theo hai bên vỉa hè của những ngày mưa lụt lội. Những chiếc lá vàng khô rơi rớt còn sót lại đâu đó cũng buông xuôi cuộc đời trôi theo đi đến tận cùng một kiếp luân hồi sẽ trở về với cát bụi.

Chỉ còn hơn ba bốn tháng nữa, Tết Canh Dần sẽ đến. Xứ người cành cây khô trụi khẳng khiu đứng chênh vênh, rừng thông già nua chịu đựng bao thăng trầm bão vậy, đón chờ những mảnh tuyết rơi, như rơi nhẹ vào bờ vai nặng gánh. Tuyết vẫn đỏ trắng trên cả lối đi về,

trắng xoá trên mùa xuân thung lũng hoa vàng,
mây trắng bay về núi rừng trùng trùng điệp
điệp, bầy Chim Thiên Di hiền hòa vẫn xoải
cánh xếp hàng bay theo hình mũi tên trong bầu
trời đen tối, khăn giọng réo nhau trên không,
bay đi, bay đi tìm một hoài vọng về cố xứ.
Đón mùa Xuân Canh Dần trên đất khách lại về,
không có Ông Đồ Già, bầy mực tàu giấy đỏ,
bên phố đông người qua, anh tôi đã gói trọn hết
tâm tình đến người em viễn xứ vào mùa xuân
năm ấy qua "Tết Xứ Người" Phan Tất Ni:

Mùa xuân tuyết trắng trời trắng đất
Người, xe gì thấy đều tất bật
Ngon gió cuốn hồn anh bay mau
Mặt mũi se khô tái một màu
Trước mặt nhà cây phong trụ lá
Trần truồng khô như cây mai già
Nhìn xuyên qua một bầu trời già
Thấy đời mình giạt về phương xa
Lái xe chạy một vòng thành phố
Phố người rộng như bể khô
Ta thò tay ra ngoài dòng đời
Núu hồn về trăm miếng tả tôi
Không khí Tết không mùi để ngủ
Không thiêng liêng cho lòng lạnh sưởi
Ngó ngoái lại thương quá em xa
Miệng tươi cười, héo hon trong dạ
Bao giờ gặp lại ta trên sông
Thuyền đi chẻ ngọn trùng dương động
Dắt díu nhau từng chặng thiết tha
Ta về với mùa xuân quê nhà

Những năm gia đình chúng tôi cùng nhau ăn
Tết do Hội Cao Niên Người Việt ở Nauy tổ
chức, họ tay bắt mặt mừng với hớn hờ những
lời chúc tụng Đầu Năm Mới An Khang Thịnh
Vượng, tặng lời tốt đẹp cho nhau, lúc ấy mẹ tôi
có dịp hàn duyên tâm sự đời sống người già nơi
mà mẹ tôi vẫn luôn luôn cho là đất khách quê
người Nhớ về nguồn cội.

Ngồi co ro sưởi ấm bên tiếng tí tách nhóm lửa
hồng của mùa đông băng giá, ngoài trời tuyết
roi, tất cả một màu trắng xoá, lung linh như ánh
sao hôm tưởng chừng như đưa lối cho lũ khách
quên đường về, như mỗi vì sao là một đỉnh
mệnh của con người, nắm giữ lấy nó như nắm
giữ tương lai mờ mờ, mờ ảo, lằng lằng

cùng bước chung một nhịp cầu yêu thương
thông cảm cho nhau vì kiếp con người không ai
được hoàn hảo cả. Lễ Giao Thừa được phơi
bày ngoài sân một thoáng rất nhanh với bình
hoa tươi rực rỡ và đĩa trái cây ngũ quả cũng
biết thấm thía cái lạnh buốt giá, nhang đèn tỏa
những tia sáng lung linh trên bãi tuyết trắng
như vùng tia sáng linh thiêng được Thượng Đế
ban cho, những thiệp chúc mừng Xuân từ các
nơi gửi đến và các bao đồ lì xì treo lủng lẳng
trên cành mai giả hái lộc đầu năm. Trên bàn
thờ ông bà vẫn thịnh mỡ dưa hành, không câu đối
đỏ, không nêu, không pháo, với một vài bánh
tét, bánh chưng xanh, một vài loại mứt gừng,
bí, dừa, thèo lèo, chút mùi hương vị của Tết
thêm phần đậm đà. Trong tay mẹ còn ôm ấp
những bao lì xì cho các cháu mừng tuổi, rồi
chúc tụng lẫn nhau, tay ôm chặt các cháu vào
lòng và cất tiếng cười ròn rã với những lời chúc
tiếng Việt đơ..đơ.., cà...lăm của các cháu thật
ấm cúng, tràn trề hạnh phúc mà vẫn biết trong
lòng mẹ tôi vẫn còn một nơi chôn nhớ về với
những lời chúc của "Tú Xương".

Lặng lặng mà nghe họ chúc nhau,
Sống lâu trăm tuổi bạc đầu râu...

Một sự ra đi vĩnh viễn, nỗi trống vắng quanh
hiu, nhất là mỗi độ xuân về trên đất khách. Tết
vẫn đến như những năm qua như sự tình cờ ở
trong lòng một kẻ nhớ cội nguồn đón chào mùa
xuân chưa trở lộc, nỗi lòng của kẻ tha hương
như nhớ cụm mai vàng, hoa lan đầy trước ngõ,
hoa cúc, quỳnh hương tung bừng nở rộ, nhưng
vẫn an ủi niềm chứa chan hạnh phúc hơn những
người đang sống tại quê nhà với Tết thiên tai
màn trời chiếu đất, mùa màng thất thoát, cơm
không đủ no, áo không đủ ấm, khao khát thêm
thuồng, có còn gọi là một Tết quê nhà đầy đủ
những hương vị của mùa Xuân hay không?
Tết có chút gì mệnh mang và rung rung nỗi
nhớ trong lòng. Nhớ về xa xưa, nhớ những bộ
đồ mới thướt tha mượt mà, mông ba Tết cùng
đám bạn rủ nhau đi Chùa lễ Xuân, xin xăm, bói
quẻ đầu năm xem tình duyên gia đạo có gặp
tướng cướp Bạch Hải Đường hay một Từ Hải
gì chăng? vì đã trót lỡ có duyên với ăn hàng ư?,
"đi ăn phở..."...rồi khúc khích cười. Thuở học
trò ngày xưa sao ngây ngô nhiều mơ mộng.

Thế mà giờ đã ba mươi lăm năm trôi qua, vàng nếp nhăn trên trán đượm chút ưu tư lo toan mệt mỏi, vui buồn lẫn lộn, thời gian không ngừng trôi, con người vẫn cuốn xoay theo dòng đời cho đến hết Tết này và mãi mãi mỗi năm Tết lại về.

Nếu đúng vào dịp nghỉ lễ Mùa Đông theo truyền thống cho học trò Bắc Âu, họ dẫn nhau lên núi trượt ski, phỏ xá vắng vẻ, người đi kẻ về vẫn im lặng tự soi gương thấy bóng mình, phớt tỉnh trong sự hối hả mỗi ngày. Tuyết đóng băng trên mặt nước hồ Thu, trên suối thác ghềnh và biển cả, rồi cuối cùng cũng sẽ tan dần như những tảng băng sơn trôi chậm về nguồn, nơi chốn xa xăm miền Bắc Cực. Những chiếc lá xanh non bay phất phơ theo làn gió nhẹ, cây đơm chồi nở nhụy, hoa tulips và liverleaf chen lẫn nhau lên trong một vài cụm tuyết vẫn còn phủ trên bãi cỏ vàng úa, báo hiệu mùa Xuân trở về, sửa soạn cho một mùa Hè rực rỡ ánh nắng ban mai hòa lẫn cùng nhịp điệu buổi chiều hoàng hôn vẫn sáng trên lưng đồi cho dân Bắc Âu những ánh sáng cả ban đêm đẹp vô vàn để bù đắp suốt mùa đông đêm dài âm u lạnh giá.

Niềm ao ước duy nhất ở năm Canh Dần sắp đến, Cầu xin Thượng Đế, hãy xót thương cho nhân loại chúng con là những người bé nhỏ trên đời đã phải gánh chịu cũng như trải qua bao sóng gió cuộc đời, thăng trầm của bể khổ. Xin bàn tay mầu nhiệm, quyền năng tối cao của Thượng Đế ban xuống thế gian cho nhân loại chúng con có được sự bình yên, com no áo ấm vì con người không còn đủ sức để chịu đựng thêm chiến tranh khốc liệt, bệnh họa, chết chóc, thiên tai lũ lụt bão bùng, màn trời chiếu đất, đói rét, cơ cực lắm than. Xin cho dân tộc Việt Nam chúng con được sự bình yên trong

tâm hồn, một thể xác không bệnh tật, ấm no yên lành và hạnh phúc.

Hình chụp "CÂY MAI 2009 " nhà Ngoại.

Tạ ơn Thượng Đế!

Chúc mừng năm mới đến gia đình Thầy Hiệu Trưởng Lý Di & Ngọc Hồng,

Gia đình các Thầy Cô, MDCR & 12A2MDC73

Cốc, cốc, cốc, tài lộc đến nhà,
Lão Sầu sắp qua, Ông Dần sắp đến,
Chúc mừng năm mới,
Phú quý an khang
Gia đình bình an
Cát tường như ý
Vinh hoa phú quý,
Song hỷ phát tài.

Hãy cùng nhau đón XUÂN CANH DẦN
"Ly Rượu Mừng"

Phương Mai 12A 2-MDC7

THƠ.....

Nguyễn Thị Khánh Minh (MDC 1969-1970)

BƯỚC XUÂN

Ngày mọc thơm một nụ hồng
Nầy trời non một chồi xuân
Đường như ai đến vườn ta đầy
Ngọn cỏ im hơi, bước đã gần...

NỤ TRẮNG ĐÊM TRỪ TỊCH

Trong căn phòng cuối năm
Em nghe tiếng thán Giêng
Rù rì nụ mai nhỏ:
-Hãy chờ đêm, chờ đêm...

Anh ơi đừng thấp đèn
Cho em còn nhìn thấy
Chút nắng ngày còn lại
Trong thăm thẳm nhìn em

Em nghe tiếng nói anh
Gần như bước mùa xuân
Đang sắp về trước ngõ
Em nghe tiếng nói anh
Xa như gió mùa đông
Đang thì thảo từ già...

Như chạm phải thời gian
Bước nắng mưa mệt mỏi

Bàn tay nắm nhánh sông
Rung rung niềm đá sỏi

Động ngọt trên môi em
Hương ba mươi tỉnh mạch
Miên man nụ hôn đêm
Nở thành trăng trừ tịch...

VÀO MÙA

Ngày mùa anh nắng dậy
Nhịp đồng hoa em mảy hạt xuân thơm
Ô tháng Giêng nào vậy
Hát thệ chiều em lấy thắm tà buông
Đêm anh câu mái đầy
Dịu dòng quê sông lách hội em hương.

QUÀ XUÂN

Xanh sớm mai
Tháng Giêng hồng ô cửa
Lòng tơ lụa
Chân hoa vào nhịp phố
Giấu nắng vàng theo để tặng ai...

Nguyễn Thị Khánh Minh (MDC 1969-1970)

Mạc Đĩnh Chi Hoài Khúc

Lời: Jimmy Điều

Nhạc: Minh Tuấn

March 2/4

Mạc Đĩnh Chi ơi! Mạc Đĩnh Chi. Ngôi trường thân
...Chi ơi! Mạc Đĩnh Chi. Công Thầy ơn

yêu trù mến muôn đời. Đã bao năm cùng
Cô địu đất bao ngày. Chỉ mong ta đừng

nhau rèn luyện. Mong được ngày hát khúc hoan
quên lời nguyện. Gom trọn tài góp

ca. Mạc Đĩnh... sức dựng xây. Ngày hôm
qua anh chị cùng tôi. Đã một lòng không

ngại gian truân. Dưới mái trường cùng nhau học

tập. Dù gian nan ta vẫn hăng say.

Copyright Minh Tuấn 09-2009

Page 1

Ngày hôm nay ta gặp lại nhau. Nhớ thương hoài kỷ
niệm năm xưa. Đã một thời ngày xanh tuổi
ngọc. Nhớ trường xưa, thương quá đi thôi. Mạc Đĩnh
Chi ơi! Mạc Đĩnh Chi. Cho dù thời gian đã
lướt qua rồi. Hãy thương yêu cùng nhau đùm
bọc. Chung một nhà kết lấy tình thân.

HAIG AUTO SMOG “TEST ONLY” STATION (760) 489-8880

- ✓ We certify all vehicles including gross polluter.
- ✓ No appointment necessary.

333 “B” West Mission Ave.
Escondido, CA 92025

Mon – Fri: 8:00am – 5:00pm
Sat: 8:00am – 1:00pm

DP MARBLE & TILE

7776 Westminster Blvd, Westminster, CA 92683

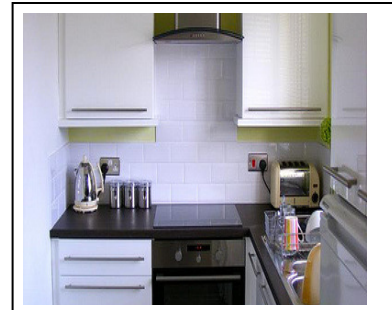
State Lic # C54-729787 HIC

Design & Installation:

- Ceramic, Porcelance, Marble
- Granite, Travertine, Wood Floor
- Shower, Kitchen, Fireplace

Remodeling:

- Kitchen (Granite Countertop)
- Bathroom (Stone & Granite Slap)
- Residential & Commercial

Bus & Fax: **714-799-1781** Cell: **714-624-2826**

Đông Phan

Kính Mời

PHƯƠNG CHÂM CỦA CHÚNG TÔI LÀ TẬN TÂM, UY TÍN, GIÁ CẢ PHẢI CHĂNG

VÀI CẢM NGHĨ ĐƠN SƠ VỀ NỀN GIÁO DỤC TRUNG HỌC VIỆT NAM VÀ HOA KỲ

GS Hiệu Trưởng Lý Di

(Bài viết này thân gửi các cựu học sinh TH Mạc Đĩnh Chi đọc giải khuây trong mấy ngày Tết)

Một hôm nhân đi dự buổi trình diễn của một đoàn ca nhạc kịch Việt Nam, có một cô bé gái lên sân khấu trình diễn, chắc độ vào khoảng 15 tuổi, cô nói tiếng Việt không được suông sẻ cho lắm, có ông cụ khá lớn tuổi ngồi bên cạnh ngạc nhiên hỏi, bộ cô này không rành tiếng Việt??? Tôi trả lời với cụ chắc cô này sanh đẻ và lớn lên ở Mỹ nên không rành tiếng Việt... Sau khi trả lời, tôi cũng bắt đầu có cảm giác khó chịu, không biết vì cái khó tánh của ông cụ hay vì cô gái không rành tiếng Việt? Đây là một phần của việc giáo dục con em, một vấn đề xã hội. Đúng-Sai, Nửa Đúng-Nửa Sai, cũng không dứt khoát giống như trong lãnh vực chính trị hay tôn giáo, việc giáo dục tùy vào vào trình độ kiến thức của cha mẹ sao cho phù hợp với hoàn cảnh gia đình của mỗi người.

Sau khi học xong tiểu học (1953), tỉnh Trà Vinh chưa có trường trung học, tôi chỉ có sự lựa chọn là thi tuyển vào đệ thất trung học Vĩnh Long, Cần Thơ hay Petrus Ky-Saigon, Vĩnh Long thì chỉ đến trung học đệ nhất cấp, sau đó lại phải tìm trường khác, Petrus Ky thì có đến Tú Tài II, nhưng không dễ gì thi đậu. Năm đó tôi được đậu vào trường Petrus Ky với số điểm khá cao, cậu bé này cảm thấy oai lắm và rất hãnh diện với hàng xóm, chắc các cô trong tình lúc đó cũng nể mình mà mình có biết gì đâu và chưa hề nắm tay ai. Rồi năm 1962 tôi tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm và cũng “mất dạy” (nhà giáo chúng tôi hay nói đùa như thế) vào đầu năm 1976.

Vào năm 1953, Việt Nam vẫn còn ảnh hưởng của Pháp và ngành giáo dục chưa có thay đổi gì đáng kể, chỉ có vài tỉnh miền nam có trường trung học mà thôi. Đến năm 1962, ta phải ghi nhận một điểm son của Việt Nam Cộng Hòa, trong khoảng 10 năm từ 1953 đến 1962, Bộ

Giáo Dục đào tạo gấp rút một số giáo sư dạy đệ nhất và đệ nhị cấp tung ra khắp mọi nẻo đường đất nước miền nam Việt Nam, và thời điểm này các trường trung học đệ nhị cấp đã về tới cấp quận. Nhờ vậy, có thể nói đến năm 1975, nền giáo dục được phát triển, dân trí ở miền nam rất cao so với thời Pháp thuộc.

Sống ở Mỹ một khoảng thời gian khá lâu, với một ít kinh nghiệm và hiểu biết về ngành giáo dục Việt Nam và còn yêu nghề gõ đầu trẻ, tôi vẫn lưu tâm rất nhiều về nền giáo dục của Mỹ, tôi sẽ cố gắng trình bày một cách thật đơn giản và thực tiễn một vài khác biệt của chương trình trung học Việt Nam và Mỹ để lấy kinh nghiệm dạy dỗ con cái mình khi sống ở Mỹ, bài này viết với thời điểm của nền giáo dục ở Việt Nam từ năm 1954 đến năm 1975.

Vài Sự Khác Biệt Giữa Hai Nền Giáo Dục Trung Học Việt Nam và Hoa Kỳ

- Việt Nam là một nước nghèo nàn, chiến tranh triền miên, kinh tế kiệt quệ, có thể nói lớp học ở Việt Nam chỉ có bảng đen và viên phấn trắng.
- Sĩ số học sinh các lớp học Việt Nam quá đông, trường công thì từ 50 đến 60 học sinh, trường tư có thể lên đến 90 em, đưa đến tình trạng thầy dạy không biết đến từng học sinh của mình, trong khi lớp học ở Mỹ có khoảng 30 học sinh, do đó các hoạt động, kiểm soát bài vở được chặt chẽ hơn.
- Ở Mỹ, với tiện nghi rất đầy đủ, phòng học, phòng thí nghiệm rộng rãi, mỗi giờ các học sinh di chuyển từ lớp học này sang lớp học khác được quản trị bởi ông thầy của từng bộ môn, với đầy đủ học cụ, bản đồ, dụng cụ

thí nghiệm... Nên giáo dục được dễ hiểu và thực nghiệm hơn.

- Học sinh ở Việt Nam thường học thuộc lòng, còn ở Mỹ, đọc sách nhiều và được thường xuyên kiểm soát bằng các kỳ thi quiz.
- Giáo dục Việt Nam quá giới hạn tuổi tác, tuổi đi lính, các học sinh ở quê hay vùng xa xôi hẻo lánh thường học trễ, còn ở Mỹ có cơ hội để học hoài... dù đã/đang đi làm.
- Cấp bằng Tú Tài 2 (tốt nghiệp trung học) phải qua một kỳ thi toàn quốc, ở Mỹ thì bằng tốt nghiệp trung học do trường đó cấp. Việc thi bằng tú tài toàn quốc có nghĩa là đem trình độ của học sinh này so với tất cả các học sinh toàn quốc, bài thi sẽ do một ban thanh tra khảo thí bộ Giáo dục làm ra dựa trên trình độ của học sinh trung bình, nếu bài khó thì rút nhiều, bài dễ thì đậu nhiều, trong lúc bằng tốt nghiệp trung học ở Mỹ do trường cấp và trình độ học sinh của mỗi trường mỗi khác. Khi các trường đại học muốn tuyển sinh viên vào trường mình thường dựa vào kết quả của những bài thi có tính cách toàn quốc như ACT test, SAT test (Scholastic Aptitude Test), tuy nhiên nếu không muốn vào đại học tốt thì không phải thi những test này.
- Giáo dục Mỹ chú trọng vào thể thao, sân thể thao của trường trung học nhiều và rất tiện nghi, ngược lại ở Việt Nam vì thiếu phương tiện và theo chiều hướng của nho giáo và giáo dục Pháp, thể thao không được chú trọng lắm. Trường Việt Nam Ở Mỹ, giáo dục trẻ em được cưỡng bách đến lớp 12 (tuy nhiên bỏ học lưng chừng cũng rất nhiều), ở Đài Loan cưỡng bách đến lớp 9, ở Việt Nam thời Việt Nam Cộng Hòa giáo dục cưỡng bách đến hết tiểu học (tất cả các học sinh học tiểu học đều được miễn phí), nhưng không được thực hiện một cách đứng đắn vì hoàn cảnh chiến tranh.
- Các môn học như sinh học, vật lý và hoá học được dạy riêng từng niên học, như sinh học học vào lớp 9, hóa học học vào lớp 10 và vật lý học vào lớp 11. Còn ở Việt Nam thì 3 môn khoa học này học rải rác trong các niên học lớp 10, 11 và lớp 12, lớp nào cũng có các môn học kể trên.
- Cách cho điểm ở Việt Nam được tính từ 1 đến 20, trong lúc ở Mỹ, cách cho điểm được tính theo A, B, C, D.... Học sinh nào được A sẽ được tính 4 điểm, B được 3 điểm, C được 2 điểm. Điểm trung bình cho tất cả các môn (GPA-Grade Point Average) được cộng chung và chia đều cho các môn, một học sinh giỏi được A tất cả các môn thì GPA sẽ là 4, . Vì các môn học không có hệ số, các học sinh thường nghĩ là các môn học đều quan trọng như nhau, nhưng Ở trường trung học Mỹ, nếu là học sinh giỏi so với các học sinh đồng lứa thì được cho phép học lớp AP (Advanced Placement class), nếu học sinh lớp này mà được điểm A thì điểm GPA sẽ là 5. Vì lý do này mà ta không phải ngạc nhiên khi thấy báo chí nói đến thành tích học sinh giỏi điểm GPA có thể cao đến 4.6. Học lớp AP được một điểm lợi nữa là khi vào đại học, các môn AP sẽ được tính vào credits và tốt nghiệp đại học nhanh hơn. Điều này ở Việt Nam không có.
- Trường trung học Mỹ không dạy môn triết ở bậc trung học, ở Việt Nam môn triết được học 4 giờ một tuần cho các lớp ban A, 3 giờ cho ban B và 9 giờ cho các lớp ban C và D.
- Giáo dục Việt Nam còn chịu ảnh hưởng Nho giáo rất nhiều (bổn phận đối với ông bà/cha mẹ, thầy học, xã hội...). Và cũng chịu ảnh hưởng của Pháp, rất coi trọng kiến thức tổng quát (chương trình do chính phủ quyết định) lại có tính cách từ chương, lối học này đã có nhiều đời cho đến năm 1975, giáo dục này đang được sửa chữa để thích hợp với hoàn cảnh xã hội như các chương trình trung học tổng hợp, trường kỹ thuật..., nhưng lại thất bại theo vận mạng của đất

nước vào năm 1975. Giáo dục Mỹ thì không theo lối học từ chương mà rất thực tiễn, cần nhiều kiến thức qua việc đọc sách và nhiều tài liệu sưu tầm khác.

- Do ảnh hưởng của Pháp, giáo dục Việt Nam là lối giáo dục gạn lọc, tuyển chọn qua các kỳ thi để làm công chức hay vào Y khoa, Dược khoa, kỹ thuật Phú Thọ, Nông Lâm Súc, hàng ngàn thí sinh thi mà tuyển chọn thì không được bao nhiêu, đầu bằng cấp cao thì mới giữ các chức vụ lớn được. Ở Việt Nam không đầu bằng Tú Tài thì công danh sự nghiệp không có gì và tình yêu cũng bay theo mây khói. Qua Mỹ tôi thấy có nhiều người ngày xưa rớt Tú Tài nhưng lại rất thành công ở xứ sở này, Ông Bill Gates đã bỏ học ngang mà đã tạo nên sự nghiệp to lớn, tưởng không có quốc gia nào có lối giáo dục hiệu quả như vậy...
- Giáo dục Việt Nam có 8 môn học, Quốc Văn, Lý Hóa, Vạn Vật, Toán, Sinh Ngữ, Sử Địa, Công Dân và nhiệm ý (Âm Nhạc, Thể Thao, Nữ Công Gia Chánh), các lớp đệ nhị cấp thì có thêm môn Triết. Giáo dục Mỹ đa dạng hơn, ngoài các môn thông thường còn có, kỹ nghệ, đánh máy, sửa ô tô, lái xe, vi tính, hàn xì...
- Giáo dục Việt Nam nối tiếp nền giáo dục Pháp, nền đại học được miễn phí, nên một người học giỏi được chính phủ nuôi khi ra đại học lại ăn trên ngồi trước, giáo dục ở Mỹ quan niệm sự học là việc đầu tư, khi ra trường đi làm phải trả nợ, đôi khi nợ đến một hai trăm ngàn.

Nhận Xét

Sau khi điếm qua những khác biệt giữa hai nền giáo dục trung học Việt Nam và Mỹ, chúng ta có những nhận xét thế nào?

- Hồi mới qua Mỹ, một điều làm tôi thắc mắc là chương trình trung học của Mỹ không có giảng dạy môn Triết, các học sinh VN tốt nghiệp với bằng Tú Tài toàn phần, nhờ môn

Triết mà lối nhận định và suy tư cũng khác, một đầu óc trưởng thành, học mấy tháng đầu học thấy khó khăn vì trừu tượng khó hiểu, nhưng học xong thì cảm thấy được đền bù rất nhiều.

- Chương trình trung học Việt Nam được nghiên cứu và thay đổi nhiều lần, trước năm 1950, dạy toàn tiếng Pháp, muốn học hết tiểu học phải học cả 6 năm: lớp Năm (Cours Enfantin), lớp Tư (Cours Preparatoire), lớp Ba (cours Elementaire) rồi thi lấy bằng Sơ Học, đầu Sơ Học mới được lên lớp Nhì năm thứ nhất (Cours Moyen I), lớp Nhì năm thứ hai (Cours Moyen II), lớp Nhứt (Cours Superieur), học xong mới thi bằng Tiểu Học (Primaire), nếu thi vào Đệ Thất mà không đậu thì phải học lớp Tiếp Liên... Nghe là mệt rồi, đầu còn muốn đi học nữa!!!
- Từ năm 1951, các trường trung học đều bắt đầu dạy chữ Việt và cứ mỗi năm chữ Việt được dùng ở lớp kế tiếp, từ đó nền giáo dục trung học Việt Nam trưởng thành nhưng vẫn còn chịu ảnh hưởng nặng nề của chương trình Pháp, là con người có học phải có một kiến thức rộng, một ít triết lý, một chút văn thơ, một ít khoa học, địa lý và biết thưởng lãm nghệ thuật để điểm tô cuộc sống phong phú hơn. Sau này Giáo dục Việt Nam bắt đầu chịu ảnh hưởng giáo dục thực tiễn của Mỹ... Qua nhiều lần bàn bạc và sửa đổi, Bộ Giáo Dục Việt Nam Cộng Hòa đã đưa tới một chương trình trung học Việt Nam khá thành công là tôn giá trị con người, tôn trọng sự sinh tồn và phát triển quốc gia, chú trọng về khoa học nhiều hơn (dạy 5 giờ mỗi tuần cho Ban A, 9 giờ cho Ban B và hệ số điểm môn Toán trong kỳ thi Tú Tài Ban B rất cao).

Vào thời Việt Nam Cộng Hòa, mặc dù chương trình thiếu thực tiễn nhưng là một nền giáo dục thực sự tôn trọng giá trị con người, mọi sự tính toán để đưa chính trị hay tôn giáo vào học đường đều bị thất bại. Trong các kỳ thi Tú Tài và thi tuyển vào Đại Học có những tai tiếng không được tốt

như mua bằng cấp, hối lộ... Việc này có thể xảy ra nhưng chỉ là cá biệt lẻ tẻ. Nhìn chung tập thể Giáo chức vẫn còn giữ được lương tâm, giá trị đạo đức của một nhà mô phạm, những học sinh nghèo, học giỏi vẫn thi đậu vào các trường đại học thi tuyển và ra trường vẫn nắm giữ các chức vụ tốt và với tuổi trẻ đầy lòng nhiệt tâm, hăng hái đã giúp nâng cao giá trị xã hội.

- Nhiều người cho rằng trình độ học sinh tốt nghiệp trung học ở Mỹ thấp kém so với học sinh khác trên thế giới, điều này đúng nhất là môn Toán, dựa trên bảng sắp hạng, nếu tôi nhớ không lầm thì nhất là Singapore, nhì là Đại Hàn và Mỹ đến hạng 30. Vào năm 1970, khi dự hội nghị với các vị hiệu trưởng cùng phái đoàn quan sát và nghiên cứu giáo dục trung học Mỹ tại Ohio, một vị hiệu trưởng có hỏi tôi là làm cách nào mà trường trung học Việt Nam dạy được học sinh lớp 12 có trình độ Toán giỏi như thế, làm tôi khá hãnh diện, tôi trả lời là giáo dục Việt Nam chú trọng nhiều về khoa học, học sinh được đi du học là các học sinh rất giỏi, đáng lẽ tôi trả lời là “các em học sinh Việt Nam không có TV và phải học ngày đêm vì hoàn cảnh chiến tranh”, các vị giáo sư với lối dạy căn bản, có lớp lang, chú trọng đặc biệt các phần quan trọng, thú thật cho tới giờ phút này các công thức toán học tôi vẫn còn nhớ, các con tôi rất ngạc nhiên, chắc ông hiệu trưởng Mỹ cũng ngạc nhiên, thật là một điều nghịch lý, một nước chiến tranh làm tan nát hết mà học sinh học rất giỏi, nhưng càng nghịch lý hơn nữa là càng chiến tranh học sinh học càng rảnh học.
- Một số người lại thắc mắc, tại sao học sinh trung học ở Mỹ học dở mà nhân tài lại nở quá nhiều? Đem so sánh trình độ một học sinh đậu Tú Tài 2 Việt Nam trước năm 1975 và một học sinh tốt nghiệp ở Mỹ thì lấy được bằng Tú Tài Việt Nam khó hơn nhiều, còn ở Mỹ nếu học đàng hoàng là xong trung học rất dễ dàng. Một học sinh với học lực trung bình ở Mỹ thì trước sau gì cũng tốt nghiệp bằng trung học, học yếu thì phải học hè...rồi cũng xong, còn nền trung

học của các nước khác thì phải qua nhiều kỳ thi, hàng năm học sinh trung học Mỹ tốt nghiệp trung học gần hết, chỉ trừ những em không muốn học. Học sinh trung học Mỹ nhìn tổng quát là như vậy nhưng nghĩ đến 10% (top ten) của tổng số học sinh tốt nghiệp thì không dở mà nó là tinh hoa nhân tài của nước Mỹ sau này, những em là thủ khoa của trường (valedictorian) là những em xứng đáng, các môn học đều nhau cả về hạnh kiểm cũng tốt, còn trường trung học Việt Nam thì học sinh chỉ học các môn có hệ số cao, còn các môn không thi hay hệ số nhỏ thì thờ ơ không học.

Con Em Ta Sẽ Học Sao Đây???

Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh rất đúng ở Mỹ, làm nghề gì cũng có thể thành công và giàu có, cắt cỏ cũng làm giàu, hốt rác cũng làm giàu, không học nhiều cũng thành công được nếu ta cần mẫn và có óc sáng tạo, do đó con em chúng ta có nhiều lựa chọn và tạo sự tranh đua, không như chúng ta lúc xưa thi đậu vào đại học nào thì học trường đó, nếu giỏi đậu được nhiều trường thì có nhiều lựa chọn hơn. Ta có nên ép con em học để chiếm thủ khoa của trường không? Theo một cuộc khảo sát, người ta chọn và theo dõi 50 em đậu thủ khoa của 50 trường trung học ở Mỹ, sau 4 năm học xong đại học thì kết quả cũng thuộc hàng khá chứ không giỏi như học ở trung học, điều này cho ta thấy học ở trung học khác nhiều so với cách học ở đại học và có thể các em đã học quá sức, cái gì cũng muốn chiếm giải ngay cả những môn không cần thiết.

Một học sinh khi tốt nghiệp trung học, có thể xin vào đại học 2 năm (Community College), khi tốt nghiệp sẽ lấy bằng AA hay AS, đại học 4 năm thì lấy bằng BA hay BS hay vào University, các University thường dạy đến cấp Master hay PHD.

Ở Việt Nam, để biết trình độ học sinh, văn bằng Tú Tài 2 được xếp theo các thứ hạng, Thứ - Bình Thứ - Bình và Ưu. Chính phủ cũng dựa theo thứ hạng này để tuyển lựa sinh viên đi du học. Mỗi năm các trường đại học mở ra các kỳ

thi tuyển như Đại Học Y Khoa, Đại Học Dược Khoa, Kỹ Thuật Phú Thọ, Nông Lâm, v...v... Các cuộc thi tuyển này thường gắt gao và khó đậu vào học.

Còn muốn xin vào Đại Học(University) ở Mỹ, các trường Đại Học thường tuyển sinh qua hai tiêu chuẩn:

Phần I: Xét điểm GPA của bằng tốt nghiệp Trung Học và các sinh hoạt (Activities) của học sinh trong trường, điểm GPA này được tính từ lớp 9, trình độ học sinh của mỗi trường khác nhau, có thể cùng điểm A nhưng học sinh của trường này có thể giỏi hơn học sinh của trường khác. Điểm GPA là điểm trung bình của các lớp 9, 10, 11 (lớp 12 ít quan trọng hơn vì đó là thời gian cần thiết để các đại học tuyển chọn sinh viên), do đó ngay lớp 9 là phải học hành đàng hoàng, đến lớp 10 và 11 gỡ điểm lại rất khó, các sinh hoạt trong trường phải tốt, mọi sinh hoạt đều dính vào hồ sơ và không có việc học may rủi như ta học thi Tú Tài. Học sinh có điểm GPA trên 3.2 là khá, trên 3.6 là giỏi, có nhiều học sinh xuất sắc đạt được trên 4 là vì đã lấy các lớp AP như phần nói ở trên.

Phần II: Muốn vào Đại Học, các học sinh phải xin thi như là ACT, SAT.. trong đó SAT là thông dụng nhất, ngày xưa số điểm tốt đa của SAT là 1600 điểm, trong đó 800 là English và 800 là Toán. Hiện nay SAT được thay đổi có phần khó khăn hơn, tối đa là 2400 điểm, trong đó 800 là Reading, 800 Writing và 800 là Toán. Như vậy ta thấy nền giáo dục Mỹ rất chú trọng đến Anh Văn và Toán.

Một học sinh học xong Trung Học, có thể vào học Đại Học 2 năm hoặc 4 năm thì tương đối dễ hơn là xin vào các University vì các học sinh hơi kém mà học University thì rất nặng nề vì trình độ dạy của trường và trình độ của học sinh cách biệt rất nhiều.

Về Anh Văn, nên để các em bỏ nhiều thời giờ vào Reading, Writing, Grammar, Vocabulary... Tôi không có khả năng dạy các con tôi Anh Ngữ, tôi chỉ cho chúng đọc sách và viết essay thật nhiều và mỗi ngày phải học cho tôi ít nhất

5 chữ vocabularies, vocabularies này có bán ở các tiệm sách ở community college, mỗi hộp có 1000 cards, mỗi card là 1 chữ vocabulary, giải nghĩa ý và cách dùng, cách viết với 1 ví dụ ngắn, các chữ này cũng khó. Khi đã học xong 2 hộp (2000 chữ) thì rất có lợi cho việc thi SAT, học xong có thể các em quên nhưng khi gặp lại các em sẽ nhớ lại ngay, và chỉ nhớ chừng vài ba chữ là giúp các em rất nhiều trong những bài thi SAT, nên để ý là các chữ này có thể các em sẽ gặp lại rất nhiều khi thi MCAT, PCAT, LCAT để vào graduate school.

Điểm Toán, phải giỏi Toán, thường thường trình độ Toán trong lớp học, trình độ chỉ vừa để các học sinh ra trường, trình độ này chưa đem được điểm cao, như là các bài toán đố (word problem), phải trao đổi cao hơn trình độ trong lớp rất nhiều. Dạy con em mình sao cho có hiệu quả, dạy những gì như mình đã học được ở chương trình Việt Nam!!! Một ông bác sĩ cũng là bạn, ở nhà dạy toán cho con theo lối ông đã học khi xưa, vô trường thầy giáo dạy theo lối Mỹ, đứa nhỏ đầu óc rồi ren như bị tẩu hỏa nhập ma, thầy giáo mời ông bác sĩ vào khuyên, thôi ông đừng dạy nữa để trong trường dạy được rồi! Tốt nhất là mình đọc sách của nó rồi hướng dẫn lại nó, mùa hè nếu rảnh thì kèm Toán cho con em mình chương trình trước một năm để khi vào niên học nó không bận tâm về Toán mà để thì giờ học Anh Văn nhiều hơn đồng thời ôn lại chi tiết Toán và làm thật nhiều bài tập, cái khó là ở Mỹ muốn tìm mua cuốn sách giáo khoa Toán không biết ở đâu bán, đôi khi tôi phải mua ở Chợ Trời, hoặc bảo đứa con lớn khai mất sách và hoàn tiền lại cho nhà trường rồi để dành quyền sách đó cho đứa con sau học, học Toán dễ hơn Anh Văn chỉ cần học cho có căn bản thì trong vài tháng sẽ tiến bộ.

Tóm lại muốn thi vào Đại học tốt của Mỹ, các học sinh phải chuẩn bị đủ các yếu tố trên, có thể nói tổng quát là phải có điểm GPA cao, giỏi English và Toán, muốn được kết quả này các học sinh phải biết cách học, muốn vào các Đại học danh tiếng của Mỹ như Havard, MIT, Yale... thì điểm GPA phải cao, hoạt động tốt và quan trọng là điểm SAT phải thật cao. Các học sinh undergraduate school (danh từ để chỉ các

sinh viên học đến cử nhân), sau 4 năm cử nhân (BA hay BS), các cô cậu này muốn học thêm nữa phải xin vào học graduate school gọi là hậu đại học để lấy bằng master, tiến sĩ, bác sĩ, nha sĩ, dược sĩ... Các cuộc thi tuyển này cũng tương tự như thi vào đại học 4 năm vậy.

Lối học của Mỹ đại khái là như vậy, sự giáo dục gần như luôn luôn phải theo nhu cầu của xã hội và kinh tế, xã hội và kinh tế luôn luôn giao hảo hòa hợp và hỗ trợ với nhau. Nước Mỹ nhờ

kinh tế tốt, học đến đâu cũng có việc làm nếu mình muốn và chịu khó thì có rất nhiều cơ hội để thành công dù bất cứ trong công việc nào.

Trên đây chỉ là một vài hiểu biết thô thiển cũng như một vài kinh nghiệm về giáo dục con em, hy vọng cũng sẽ có những kinh nghiệm của quý vị khác tốt đẹp và hiệu quả hơn.

GS Hiệu Trưởng Lý Di
Xuân Canh Dân 2010

THƠ.....

Luân Vũ Chiều Xuân

Anh mơ làm giọt nắng
Sưởi em ấm ngày đông
Hôn bàn tay bé bỏng
Chợt như đã thật gần!

Em xin làm hạt cát
Chìm vào lòng biển khơi
Luân vũ chiều Hoàng Hạc
Tình vừa chớm lên ngôi!

Anh mơ làm cơn gió
Lùa Trăng đến tìm em
Đôi sim hoa tím nở
Xuân đến thật êm đềm!!!

Mỹ Uyên

Ru Người Giai Ngẫu

Nghe như lạnh tưởng chừng đêm có tuyết
Còn Người đi biệt những mùa Trăng
Ta ngồi lại hư hao hồn Bạch Nguyệt
Từ thẳm trầm vọng lại tiếng trăm năm ...

Ru chưa đủ buồn Thu mùa lá rụng
Ta ru người giai ngẫu bóng canh sương
Người nợ ta đêm trần châu quuyến rừ
Phong kín màu huyết dụ lạnh chiều buông!

Ru chưa đủ Đông sầu đêm biển cạn
Ta ru Người miên viễn khoác thanh vân
Người chìm sâu cuối dòng đời thủy mặc
Vọng lâu đông ... mơ dấu ái một lần!

Nghe như lạnh thuở tim người giá rét
Ta ru Người chưa đủ kiếp ba sinh
Đôi môi đã hồng phai lời hứa hẹn
Hãy dối lòng nói nhớdấu rằng quên!!....

Ta muốn lửa từ tim Người đã nguội
Đốt ta thành cát bụi mãi vô Sinh.

Mỹ Uyên
Viết lúc 0 giờ ...

VỀ QUÊ

GS Phạm Quân Hồng

Ngày còn đi học tại Sài Gòn, tôi luôn có một mơ ước: khi đất nước thanh bình, thống nhất, tôi sẽ xin chuyển về dạy tại thành phố Nam Định. Từ thành phố này, vào những dịp nghỉ, bằng một chiếc xuồng máy nhỏ, tôi có thể về đến tận cổng ngôi nhà của cha mẹ tôi ở làng An Lễ, tổng Ninh Nhất, huyện Hải Hậu. Cha mẹ tôi mất sớm đầu năm 1950, tôi chưa đầy 11 tuổi, chú tôi đưa tôi ra thành phố Nam Định, học hết bậc tiểu học rồi năm sau ra Hải Phòng học tại trường trung học Ngô Quyền. Mùa hè năm 1951, tôi có về quê mấy ngày. Cho đến năm 1954 di cư vào Nam rồi năm 1975 di tản sang Mỹ, tưởng là chẳng bao giờ còn có dịp nhìn lại nơi chôn nhau cắt rốn. Lòng tôi luôn luôn có một nỗi ân hận là đã mấy chục năm trôi không được thắp một nén nhang trước ngôi mộ của cha mẹ.

May sao, khoảng thập kỷ 90, sự đi lại giữa Việt Nam và Mỹ trở nên dễ dàng, tôi đã nhen nhúm hy vọng có ngày về thăm lại quê xưa. Tuy nhiên sinh kế còn khó khăn và nhà tôi còn có mẹ già tại Sài Gòn nên tôi đành nhường cho

nhà tôi đi thăm mẹ trước. Mãi đến năm 1996, các con tôi đã học xong Đại Học, gánh nặng gia đình đã nhẹ đi nhiều. Hơn nữa vào cuối năm ấy, giữa hai kỳ nghỉ lễ Tạ Ôn và Giáng Sinh - năm mới chỉ còn có ba tuần làm việc. Nếu lấy ba tuần nghỉ thường niên thì tôi sẽ có tổng cộng tới năm tuần, đủ cho một chuyến đi dài. Thế là tôi quyết định về thăm lại quê xưa. Còn một lý do nữa, thúc đẩy tôi là tuổi đã khá cao, nếu không về thăm lại phần mộ cha mẹ, lỡ mình có mệnh hệ gì thì thật là....

Tôi mua vé máy bay Los Angeles – Sài Gòn và Hà Nội – Los Angeles. Dự tính về Sài Gòn trước là để thăm những thân nhân trực hệ của nhà tôi. Bà cụ thân mẫu nhà tôi năm ấy đã 89 tuổi. Cụ thương tôi như con đẻ và trước 75, đã từng ở với chúng tôi nhiều ngày. Kế đến là để gặp lại bạn bè đồng khóa Việt-Hán, Đại Học Sư Phạm Sài Gòn 1961. Lớp tôi ra trường 43 người, 7 người đã qua đời (tính tới năm 1996), 21 người đương ở hải ngoại vậy trong nước còn lại 15 người. Trước khi về nước, tôi viết thư báo cho vài người bạn thân nhờ tổ chức buổi

hợp mặt. Chị bạn Hà Bích Loan viết thư nói đùa: “Chắc anh không mang gì bất hợp pháp về, vậy đừng có ‘hủ hóa’ cán bộ của chúng tôi nhá.”

Tới Sài Gòn khoảng trưa ngày Thanksgiving 1996 và ngay ngày hôm ấy – thật bất ngờ cho tôi có 6 người bạn đồng khóa đến gặp tôi và điều làm tôi rất cảm động là 4 người từ ở tỉnh xa Long Hải, Long Xuyên và Đà Lạt về Sài Gòn. Hai ngày đầu tôi dành cho gia đình. Ngày thứ ba, tôi nhờ người bạn có căn nhà tương đối rộng làm một bữa ăn để các bạn có dịp gặp lại nhau. Hôm ấy các bạn đến được 11 người cùng tôi hàn huyên sau hơn 20 năm xa cách. Chúng tôi nâng ly, ngâm câu thơ “Nhất hồ trọc tử hỷ tương phùng” (Một bầu rượu đục, mừng gặp lại nhau) trong bài từ mở đầu truyện Tam Quốc Chí. Tưởng cũng nên nói thêm rằng lúc đó đời sống của các bạn tôi không còn quá khó khăn như hồi mới mất miền Nam. Họ đến với tôi vì tình bằng hữu chứ không phải vì....

Một tuần sau, có một người em họ tôi cũng từ Mỹ về nước. Chúng tôi đi quanh Sài Gòn một ngày, ra Vũng Tàu một ngày. Nhìn thấy cái gì của quê hương cũng làm tôi xúc động. Sau đó chú em đi cùng với người bà con đi xe lửa ra miền Trung và hẹn gặp tôi ở Hà Nội để cùng về làng quê. Tôi ở lại Sài Gòn, muốn gặp lại các bạn cùng dạy ở Mạc Đĩnh Chi mà đường xá đã thay đổi quá nhiều, không còn biết lối nào mà đi. Có hai người bạn gần nhà, mình còn nhớ địa chỉ tìm đến thì cả hai đã dọn đi từ lâu. Cuối cùng, tìm vào trường thì chỉ gặp lại hai bạn còn dạy ngày hôm đó là anh Lê Trọng Liên và anh Phan Trọng Trường. Chúng tôi ra ngoài quán nước trong trường chuyện vãn hồi lâu. Khi bay ra Hà Nội, tôi đã phải nhờ người quen làm việc tại Air VN mua vé cho chuyến bay bằng máy bay Boeing chứ đừng mua chuyến bay bằng máy bay củ của Nga Sô. Vé máy bay cũng như vé xe lửa, xe đò lúc ấy bán cho Việt Kiều hải ngoại hay người ngoại quốc giá gần gấp đôi giá bán cho người bản xứ. Một đồng nghiệp cũ khuyên tôi đến gặp một người quen đương có trường dạy lái xe, cấp cho cái bằng lái xe để mua giá rẻ. Tôi từ chối, tự nghĩ chả tiếc làm gì

mấy chục dollars, lỡ ra có chuyện gì rắc rối thì phiền.

Tới Hà Nội, một người em con ông cậu ruột của tôi đến tại phi trường, mời về nhà dùng cơm chiều. Bữa ăn có món mà ngày còn ít tuổi tôi thích lắm là món bầu đục (cật) heo xào. Bây giờ tuổi đã cao, mức cholesterol trong máu đã tới mức báo động nên tôi chỉ dám ăn vài miếng. Một người em khác nhất định kéo tôi về ngủ nhà chú ấy mặc dù tôi đã giữ chỗ tại một khách sạn bình dân trong khu phố cổ. Đêm ấy lạ nhà, giường ngủ thiếu tiện nghi, hầu như tôi không chợp mắt và phải gọi cho khách sạn là hôm sau sẽ lấy phòng.

Năm giờ sáng, trời miền Bắc sương mù, tối và lạnh, ba anh em chúng tôi thuê xe về quê. Tôi chỉ sống ở quê có hơn mười năm lúc còn nhỏ nhưng vì hầu như không có gì thay đổi nên hình ảnh quê nhà tôi vẫn nhớ như in. Quanh nhà tôi, chỗ nào là ao cá, chuồng trâu, chuồng lợn, chỗ nào là cây sung cây nhãn, tôi đều nhớ rất rõ. Tôi nóng lòng chờ đợi giây phút được nhìn lại làng quê của thời thơ ấu. Xe chạy không nhanh cho nên khoảng cách từ Hà Nội về quê tôi chỉ chừng hơn trăm cây số mà mãi khoảng gần 10 giờ sáng mới tới. Dọc đường qua mỗi làng tôi đều thấy một nghĩa trang giống hệt nhau. Ngoài cổng là hàng chữ “Nghĩa Trang Liệt Sĩ”. Giữa nghĩa trang là một tháp nhỏ hình vuông, bốn mặt đều có chữ “Tổ Quốc Ghi Công”. Những ngôi mộ nhỏ đều như nhau, ngay hàng thẳng lối. Chú em bà con ở Sài Gòn cho biết, hầu hết những ngôi mộ ấy không có

xác người mà chỉ có một quả dừa khô làm sọ và mấy cành dâu làm xương, dân quê gọi là “xương dâu, đầu gáo”. Sáng sớm, nông dân đã ra làm đồng khi trời sáng tỏ, tôi thấy trong số những người làm việc đồng hầu như không có đàn ông trung niên mà chỉ có người già và đàn bà.

Về tới làng, tôi thất vọng ngoài sức tưởng tượng. Không còn gì giống như ngày trước. Đình làng đã sụp đổ, ngôi nhà xây, lợp ngói duy nhất còn đứng vững là Từ Đường thờ tổ họ Phạm chúng tôi, được xây cất từ hồi đầu thế kỷ và được bà con ở hải ngoại gửi tiền về trùng tu. Anh em chúng tôi vào từ đường lễ tổ rồi được ông anh họ đã lớn tuổi đưa đến nghĩa trang. Chúng tôi vật những đám cỏ che khuất mộ bia, thấp nhàn lạy trước mộ ông bà, cha mẹ tôi. Chú em họ tôi sinh ở Hải Phòng, chưa từng biết quê nội, bỗng nhiên xúc động, khóc nức nở. Sau đó, chúng tôi dạo quanh làng, xem phong cảnh hiện tại của nơi mình đã được sinh ra. Đến chỗ ngôi nhà cũ của cha mẹ tôi, tôi sững sờ, lòng buồn thê thảm. Ngôi nhà xây đồ sộ (theo cái nhìn của tôi hồi còn bé) cất năm 1943, không còn lại vết tích gì. Trên nền nhà cũ là một căn nhà lá lụp xụp. Đến cửa sổ nhìn vào thì đó là một lớp học vỡ lòng. Vài chục đứa trẻ khoảng năm, sáu tuổi ngồi dưới đất, miệng đọc a, b, c theo ngọn roi của cô chỉ vào những chữ viết trên bìa cứng treo trên vách. Tôi thấy thương cho đám trẻ trong làng mà tôi nghĩ là có nhiều đứa cũng thuộc dòng họ của tôi.

Buồn, thất vọng, tôi không muốn nấn ná ở lại làng. Trên đường trở lại Hà Nội, tôi nhớ đến hai bài thơ tứ tuyệt “Hồi Hương Ngẫu Thư” của thi sĩ Hạ Tri Chương đời Đường:

HỒI HƯƠNG NGẪU THƯ

Kỳ Nhât:

Thiếu tiêu ly gia lão đại hồi
Hương âm vô cải mấn mao tôi
Nhi đồng tương kiên bất tương thức
Tiểu vãn khách tòng hà xứ lai

Kỳ Nhị:

Ly biệt gia hương tuế nguyệt đa

Cận lại nhân sự bán tiêu ma
Duy hữu môn tiền kính hồ thủy
Xuân phong bất cải cự thời ba

Dịch nghĩa bài 1:

Lúc nhỏ đi khỏi nhà, già mới về
Giọng nói quê nhà không thay đổi, tóc đã bạc
Trẻ con sinh sau không nhận được là ai
Cười hỏi ông lão từ đâu đến

Dịch nghĩa bài 2:

Xa quê nhà đã nhiều năm tháng
Gần đây người, việc một nửa tiêu ma
Chỉ riêng mặt hồ kính ở trước nhà
Gió xuân thổi sóng không có gì thay đổi

Tôi cũng đã dịch ra thơ lục bát:

CHỢT VIẾT KHI VỀ QUÊ

Bài 1:

Về quê khi tuổi đã già
Giọng quê không đổi, sương pha mái đầu
Trẻ làng chẳng nhận ra nhau
Cười hỏi ông lão từ đâu lạc về.

Bài 2:

Xa quê năm tháng đã nhiều
Gần đây nhân sự, tiêu điều xác xơ
Chỉ riêng hồ Kính trước nhà
Gió Xuân thổi sóng, vẫn là như xưa.

Tôi thầm nghĩ nếu Hạ Tri Chương mà ở vào hoàn cảnh như tôi thì ông phải sửa hai chữ trong bài thứ nhì. Nhân sự ở quê tôi không phải chỉ “bán tiêu ma” mà là “tận tiêu ma”. Ngay cả lớp sóng trên mặt ao hồ cũng không còn giống ngày xưa nên hai chữ “bất cải” phải sửa là “diệt cải” (cũng thay đổi). Khi trở về Mỹ, tôi có chia sẻ cảm tưởng ấy cùng với một người bạn thì ông ấy than rằng “Thế thì tình cảnh của anh em mình còn thê thảm hơn Hạ Tri Chương nhiều!”

Cuối năm 2009

GS Phạm Quân Hồng

THƠ.....

Xuân Nỗi Trôi

Ta biết em còn một chút đau
Tẩy bằng hơi thở của chiêm bao
Giống ta rửa cả bằng mơ ước
Chỉ thấy mùa xuân xám một màu

Ta biết em còn mộng để ươm
Đỉnh hồn còn rộng chứa tư vương
Nhưng sao cứ mỗi lần xuân đến
Là có gì hoen cuối nẻo đường

Xuân chỉ là xuân của xứ người
Vàng trắng ngày cũ có theo soi?
Bước em ngà ngọc mềm trong tuyết
Ta cười phong trần chấp lẽ loi

Em khác như ta khác mộng đời
Mùa xuân là mốc của em vui
Còn ta là lũy thừa đau tủi
Xuân chốn quê người vẫn nổi trôi

Nhược Thu

Chiếc Bóng

Đã lỡ rồi em đời vạn nẻo
Bầu trời ai dựng quá thênh thang
Anh đi dắt bóng hồn thui thủi
Bóng cũng sầu theo mộng ủa tàn

Đã lỡ từ khi mùa bão dậy
Ba chìm bảy nổi bóng theo anh
Lênh đênh tận bến bờ xa lạ
Dù nắng phai hồng hay hết xanh

Đã lỡ rồi em từ thuở ấy
Mai này chiếc bóng có còn không
Dòng sông ngưng chảy ai thương nhớ
Em có nghe buồn triu nhớ mong?

Đã lỡ rồi em căn cõi lỡ
Xuân này xuân nữa vẫn là mơ
Chiều nay lẽ đẽo anh theo bóng
Hay bóng theo anh khóc cuộc cờ

Đã lỡ rồi em ngày chợt thức
Mặt trời ngủ dậy ngóng mùa xuân
Phải chăng chiếc bóng mờ cõi đó
Còn lạc đâu đây giữa cõi trần?

Nhược Thu

Mộng Xuân

Em đã về chưa xuân đến chưa?
Nhót trắng đáy cốc nhớ nhung thừa
Thả mây trong tóc bay ngàn hướng
Đời vắng nhau rồi ai thắng thua?

Xuân đến rồi em, em chưa đến
Trăng tròn lại khuyết, khuyết tình ta
Chiều nay lại rót thơ trong nhớ
Rót cả niềm đau chảy ngọt mà

Anh đếm mùa xanh trên sắc lá
Biết mầm đã héo tuổi thần tiên
Chiều nay trời mộng xuân bên ghé
Nắng đón xuân buồn trốn dưới hiên

Em cũng như anh thêm chút nắng
Giữa mùa đông giá buốt đầy vơi
Hồn xuân xứ lạ buồn quay quắt
Đá cũng cần nghe tiếng sỏi cười

Nhược Thu

SÓNG

Đời bao nhiêu sóng không ai biết
Sóng vỗ bờ phai dấu vết nhà
Em cũng như ta từ cát bụi
Và tình là sương khói phơi pha

Đời chỉ là mơ của giấc mơ
Tình là âm điệu của câu thơ
Nếu em là nửa vầng trăng đó
Sao để ngày xuân lỗi hẹn chờ ..

Thương nhớ cũng là bọt sóng trôi
Làm sao giữ trọn mãi trên môi
Em ơi giây phút đời im gió
Là chút vô thường của lẽ đời

Em là giọt nắng từ sương khói
Hong âm cho mùa nở chút xuân
Hoa nở mùa đầu xuân vỡ vôi
Đường đời em bước có băng khuâng?

Nhược Thu

Xin Hãy Là Xuân

Em là chi xin hãy là hoa
Cho anh nâng nhẹ cánh môi ngà
Uớp hương từ thuở mình quen biết
Một chút tình riêng dấu xót xa

Em là chi xin hãy là hương
Bay lan trong vũ điệu nghệ thường
Khúc hoan ca lạc trong niềm nhớ
Một chút mơ hồ sao vẫn vương

Em là chi xin hãy là mây
Anh giam bóng mát tận phương này
Ví dù anh có là cơn gió
Em có theo về tận bến say?

Em là chi xin hãy là yêu
Môi son má đỏ ngấn ngời chiều
Nắng thơm vẫn thấm bùng trong mắt
Hay đã phai rồi giữa hát hiu?

Em là chi xin hãy là xuân
Dù tia nắng nhỏ chiếu băng khuâng
Đủ nghe ấm chút hồn xa xứ
Đang lạc đâu đây giữa cõi trần

Nhược Thu

PRINCE JEWELERS

2009© Copyright Prince Jewelers

*If you can dream it,
we can make it*

411 E. Huntington Drive, #111 Arcadia

(626) 445-5229

PRINCEJEWELERS.COM

5657906

ROGER NGUYEN M.D.

ALLERGY & ASTHMA

DỊ ỨNG - HEN SUYỄN?

ROGER LINH NGUYỄN, M.D.
**BOARD CERTIFIED IN ADULT & PEDIATRIC ALLERGY,
 ASTHMA, SINUS, HIVES & ECZEMA**

Asthma & Allergy Specialist, Kaiser Permanente
 UCLA Subspecialty Asthma & Allergy
 M.D. Graduate, Albert Einstein N.Y.

ĐIỀU TRỊ BỆNH DỊ ỨNG, HEN SUYỄN

- Dị ứng do hóa chất, thực phẩm, dược phẩm, thời tiết
- Hen suyễn, ho khò khè, khó thở
- Viêm mũi, nghẹt mũi, mắt ngứa, chảy nước mắt
- Phong ngứa, nổi mề dáy, các loại mụn
- Truy tầm gốc bệnh, chích thuốc điều trị giảm chứng dị ứng

9746 Westminster Ave. Suite A
Garden Grove, CA 92844
 (Bên hông khu chè Hiền Khánh)
(714) 638-4433
XIN VUI LÒNG LẤY HẸN

Bolsa	Magnolia	Westminster	FW Garden Grove 22
	Kerry → ■		
	Brookhurst		
	Euclid		

LỜI NGUYỄN

Văn Mỹ Lan (MDC)

- 1) PHÁ LỆ
- 2) HỦ TIỂU ĐÂY
- 3) MUA GÁI CHỌN DÒNG.
- 4) LỜI NGUYỄN.

1. PHÁ LỆ.

Hôm đi đưa tang ba của Lục, Đạt nói với tôi:

- Tôi đọc chuyện “Đám ma thằng Bon” của chị, tôi chịu không nổi. Đưa Nhã ca đọc xong cô ấy cũng khóc.
- Sao hai ông bà tình cảm dữ vậy?
- Thì cảm cảnh đó mà.

Hai chữ “cảm cảnh” của anh Đạt làm tôi động tâm, đoán mò là chắc hai ông bà này có một đứa con giống “thằng Bon” trong truyện của mình đây. Để hôm nào hỏi anh Đức, bạn bác cầu của tụi này xem. Trong khi tôi lan man suy nghĩ thì Đạt nói:

- Bữa nào tụi này phá lệ, mời anh chị tới nhà chơi.

“Phá lệ” là một từ chính xác, tôi nhớ có lần Đức nói với tôi:

- Tụi này làm ăn với nhau hơn chục năm, ông bà tới nhà của tụi này cũng hơn chục lần mà chưa bao giờ ông bà mời tụi này về nhà.
- Sao vậy?
- Nghe nói ông bà có hai đứa con “có vấn đề” sao đó nên muốn dấu.

Nhớ lời của anh Đức, tôi hỏi lại:

- Sao tụi này hân hạnh được anh phá lệ vậy?
- Tôi đọc nhiều chuyện của chị. “Đám ma thằng Bon, “mẹ Chó”, nhất là truyện “Truyện kiếp” mới đây làm tôi nghĩ rằng chị là người duy nhất tôi có thể chia sẻ được nỗi khổ tâm của tụi này.

- Tôi có tính xấu là nghe chuyện của ai làm tui day dứt là tui viết thành truyện đó nha.
- Chị muốn viết thì viết miễn đừng để ai biết chị viết về tôi là được.
- Được, tôi hứa nếu tôi viết truyện của anh, nhân vật sẽ được đổi tên, đổi nghề. Còn nội dung tôi sẽ giữ lại vì ý tôi là những câu chuyện quanh tôi sẽ thành nhật ký của đời tôi.

2. Đ.M....hủ tiểu đây!

Vậy rồi bọn tôi hẹn giờ đến nhà của anh Đạt và Nhã Ca chơi.

Vừa bước chân vào cổng nhà, cả Miên và tôi đều nghe ai đó chửi mình rõ ràng:

- Đ.M mây. Đ.M mây.

Tôi và Miên quay lại tìm. Nhà vắng tanh. Ủa, vậy ai chửi mình vậy ta. Hai đứa tôi nhìn nhau, rửa thắm: “Ai trong nhà này mất dạy vậy. Khách vừa tới nhà đã chửi”. Đang nhìn nhau tự hỏi thì lại nghe “Hủ tiểu đây, hủ tiểu đây!”. Tôi hỏi anh Đạt:

- Ủa tiếng rao hủ tiểu ở đâu vậy anh Đạt? Hỏi này đâu thấy ai ngoài hẻm đâu? Tôi vừa hỏi vừa thấy rờn rợn, có gì bất thường ma quái.

Thay vì trả lời tôi, Nhã Ca cười ngặt nghẽo:

- Là con sáo nhà em đó, nó bắt chước mấy đứa con nít ở đây tới chơi ngoài cổng rào chửi thề đó.
- Bộ nó rao bán hủ tiểu luôn hả?
- Dạ...có mấy xe hủ tiểu gõ đi bán dạo, nó nghe người ta rao rồi nó bắt chước.
- Nếu vậy, sao tiện thể, mình không dạy nó chào hỏi đàng hoàng luôn.
- Em với anh Đạt đi cả ngày, lấy thì giờ đâu mà dạy nó chị.
- Sao không nói mấy đứa nhỏ dạy...
- Vậy mới nói. Hai đứa nhỏ nhà em có nói được đâu mà dạy.
- Gì.....

- Thì đó cũng là lý do tại sao tụi này không bao giờ dám mời khách về nhà. Khuôn mặt Đạt sầm lại, giọng thâm trầm nói.
- Bộ...
- Hai đứa con trai của em, chẳng đứa nào nói được. Thấy chị là người dễ chia xẻ nên tụi này mới mời tới nhà. Nghe anh Đức nói anh chị có tài chơi với con nít. Nhã Ca tiếp lời chồng.
- Nhưng sao hai đứa không nói được?
- Chẳng biết. Vợ chồng tụi này đã mang con đi cùng trời cuối đất, tây tâu gì cũng thử qua hết mà chẳng có kết quả gì.
- Nhưng lý do là sao chứ? Hai cháu có bị điếc không?
- Tụi nó không điếc mới đau chứ chị....chỉ là cái lưỡi thật bự, thật dày, thật ngắn...và chỉ biết kêu la ư ớ khi tức giận thôi.
- Vậy thầy bà giải thích sao?
- Ở Singapore họ nói là do chích ngừa, bị nhiễm thủy ngân gì đó. Trường hợp này chỉ có một trên một trăm ngàn. Xác suất nhỏ vậy mà lại rơi vào ngay trường hợp con mình.
- Nhưng xác suất nhỏ như vậy làm sao lại giun rui cho cả hai đứa đầu câm chứ.
- Chẳng biết sao mà giải thích....

Thấy vừa bước chân tới nhà, vừa mới qua vài câu giao tiếp không khí đã nặng nề, Miên khai phá phá tan bầu không khí:

- Thôi nó hông nói, nó la cũng được. Chờ tới tuổi lấy vợ tự nhiên nó nói được, đòi hai ông bà cưới vợ quýnh đít lên bây giờ.
- Được vậy cũng cầu. Thôi anh chị vào nhà chơi. Em đưa hai con ra chào hai bác đi em.

Nhã Ca vào nhà, cùng chị giúp việc bế ra một thằng bé chừng khoảng ba tuổi. Một thằng bé khác lớn hơn, trên chiếc môi đỏ chót phơn phớt màu xanh rìa mép của tuổi dậy thì, đang phải nằm trên ghế đẩy. Hai đứa sạch boong, môi đỏ hồng, da mịn màng, mắt sáng rõ. Mới nhìn là biết ngay đây là những cậu ấm con nhà giàu, được

chăm sóc cực kỳ chu đáo. Đạt đưa tay đỡ thằng em, nói:

- Lại đây ba ẵm con.

Sau khi đã dùng một tay bế con, một tay kia anh giúp con vòng tay lại thừa khách nhưng hai tay thằng bé xụi lơ, để mặc cho ba nó kéo lên kéo xuống. Sau khi giúp con chào khách, Đạt đưa tay gấp cổ thằng bé lại nói:

- Con là bé Bo. Bé Bo chào bác Miên, bé Bo chào cô Lam.

Thằng bé để yên cho ông bố độc diễn. Nhìn cảnh đó lòng tôi thấy náo nùng. Tôi đưa tay bế nó, nó cứ để yên cho tôi sang tay. Người nó nặng như một khối bột mười ký, nặng lạ lùng, không như mấy đứa cháu của tôi ở nhà, cùng một trọng lượng nhưng hai tay biết quàng qua cổ, hai chân biết quặp vào hông, trọng lượng được phân bố đều, ẵm nhẹ hều. Tôi đặt nó lên đùi, hỏi:

- Bo mấy tuổi rồi? Bo có ngoan không?
- Chị hỏi làm gì. Nó đâu biết nói. Tôi biết mình đã hớ nên chống chế:
- Cứ chịu khó, biết đâu một ngày nào đó lại có phép màu. Má chị hỏi nhỏ cam hăn, tới năm tuổi tự nhiên nói được. Khi nói được, nói quá trời luôn.
- Được vậy, bao nhiêu kiếng chùa tụi em cũng xây.

Nhã Ca lại nói. Tôi quay qua thằng lớn:

- Còn cháu này tên gì, mấy tuổi rồi?
- Nó tên Bi, mười hai tuổi rồi đó chị.
- Cô Lam chào Bi nha.

Thằng Bi nhìn tôi cười, nước miếng chảy xuống áo. Chị giúp việc vội vàng đưa chiếc khăn mềm dùng cho trẻ nhỏ lau miệng cho nó. Rõ ràng nó nghe được và hiểu được lời chào hỏi của tôi. Được khích lệ, tôi trả em nó cho Đạt, tôi ngồi xuống đất cạnh Bi hỏi:

- Bi mấy tuổi rồi.
- Mư...ơ...ơiiii haaa iiii tuuuuoôiiiiii (mười hai tuổi). Thằng bé hết sức cố gắng trả lời, nước miếng, nước dãi trong veo, nhớt lầy chảy xuống áo. Trả lời tôi xong, nó sung sướng, cười rõ ràng khoe nguyên một hàm răng trắng tươi, sạch

bóng. Nó có vẻ rất tự hào sau khi đã dùng hết sức lực, trí lực để trả lời tôi. Tôi giành lấy khăn tay lau nước dãi cho nó:

- Bi giỏi quá. Con có đi học không?
- Cccoóoooo.

Bi cố gắng để gật cho được cái đầu và hết sức vận dụng cái lưỡi để nói. Nhã Ca cảm động:

- Nó chịu chị rồi đó. Nhìn nó cười là biết. Nó mà không thích thì nó khóc thét lên, nó có thể hét một giờ cũng không ai đỡ được.

Được động viên, tôi lại kiên nhẫn giao lưu:

- Bi học lớp mấy?
- Lớp baaaaaaaaa.
- Giỏi vậy ta.

Được khen thẳng nhỏ lại cười. Một nụ cười thiên thần. Tôi nắm tay nó, bàn tay đẹp, ngón tay dài búp măng, da tay mịn màng nhưng xương tay chắc nhỏ lắm vì nó cứ quặt quẹo. Tôi hỏi băng quơ:

- Cháu thế này làm sao viết được mà đi học.
- Vậy chứ nó học giỏi lắm đó. Năm nào cũng lãnh thưởng đó cô. Hằng, cô giúp việc tranh trả lời, giọng tràn trề yêu thương, thoải thuê như Bi là con ruột của cô, không phải là của chủ nhà..
- Trời, sao hay vậy ta.
- Đêm tập của thằng Bi cho cô Lam xem đi. Nhã Ca phấn khởi giục Hằng đi lấy tập vở của thằng Bi ra khoe. Nhưng Nhã Ca ra lệnh hơi thừa, vừa nói tới chuyện học của thằng Bi là Hằng đã tự động vào phòng trong lấy thành quả của bé Bi ra khoe rồi. Cô liền thoáng:
- Cô Lam coi nè. Nó điểm mười không đó.

Tôi đưa tay đỡ lấy mấy quyển vở. Những quyển vở sạch sẽ, chữ viết nắn nót nhưng vẫn không đủ thẳng thốn. Chữ viết này còn kém hơn mấy đứa cháu còn học lớp một của tôi mà mẹ nó đã mừng quýnh lên như vậy. Tôi xót cả mắt.

- Trời ơi, nó giỏi toán lắm đó nghe chị. Điểm mười không hà. Chị thử đổ toán nó xem.
- Rồi hằng ngày nó đi học như thế nào?
- Thì con ẵm nó thấy lên chiếc xe rồi đẩy tới trường.
- Tới trường rồi sao nữa.
- Thì con vác nó vô lớp.
- Nó có ngồi được không.
- Có một cái ghế làm riêng cho nó. Đầu tiên thả cái ghế thẳng ra như cái giường rồi cho nó nằm lên đó, sau đó nâng cái giường đó lên từ từ thành cái ghế. Xong cột dây quanh bụng và lưng để giữ nó ở tư thế ngồi.
- Nhưng như vậy thì nó chịu được bao lâu?
- Thì ra chơi cô giáo giúp thả cái ghế thành cái giường cho nó nghỉ chút.
- Cũng cực dữ hả.
- Dạ cực lắm chị. Không có chị Hằng là em chịu. Em đâu có thức khuya dậy sớm, ẵm bồng nó nổi.

3) MUA GÁI CHỌN DÒNG.

Tôi nhìn lại Nhã Ca. Tôi biết cô từ mười mấy năm về trước khi chuyện đi đứng, lấy vé máy bay còn khó khăn. Cô làm trong ngành hàng không, là một trong những cô gái đẹp nhất của ngành. Cô đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng nói về nghiệp vụ thì rất yếu. Lần đó cô xuất vé sai tên sai họ, sai mã sân bay thế nào mà sếp tôi lên máy bay không được. Bực mình tôi đến đề mắng cô. Đến nơi tôi cũng không thể làm ầm ĩ gì trước một cô bé còn non choẹt, khách la rầy chỉ biết nhe nguyên một hàm răng có hai chiếc răng khểnh ra để cười trừ, tôi chẳng thể nào nặng lời được đành nhỏ nhẹ chỉ dạy cô vài câu rồi về. Nghe nói Đạt cũng biết cô trong một tình huống tương tự. Nghiệp vụ yếu kém của cô hoa khôi ngành đã đưa anh, đại diện của một công ty kinh doanh hóa chất có tầm cỡ toàn cầu đến gặp cô đề kiện cáo. Nhưng thay vì thịnh nộ, nói những lời khó nghe thì anh lại mềm lòng trước tuổi trẻ, trước sắc đẹp của một cô bé mới ra trường. Và thay vì lên lớp với những

sai sót của nàng, chàng bèn cảm ơn nàng đã tạo cơ hội cho hai người gặp nhau và sau đó là những buổi hẹn hò....để cuối cùng là đám cưới. Mà không phải một đám cưới ở một khách sạn sang nhất Việt nam, mà là ba đám cưới, một ở Sài Gòn để anh khoe vợ đẹp, một ở quê anh và một ở quê nàng.

Khi đi dự đám cưới của hai người, Đức đưa:

- Trời ơi, ông Đạt già này gần năm mươi rồi mà còn vốt một em mới hai mí thì làm sao chịu nổi.
- Vậy là ông không biết rồi, ông khoe ông luyện khí công, ông khỏe lắm. Cô nàng chưa chắc theo kịp. Anh Dũng góp chuyện.
- Thiệt không. Bữa nào gặp ông phỏng vấn bí quyết mới được.
- Ông còn khoe ông có tuyệt chiêu. Thanh niên còn lâu mới theo kịp.
- Được vậy thì tốt. Khỏi lo một ngày nào ông gặp bạn bè là than mỗi lưng, cụp xương..
- Thực ra ông này lấy vợ là chủ yếu kiếm mẹ cho con, không hẳn là chỉ mê gái đẹp không đâu?
- Là sao? Nói rõ ra đi.
- Ông Đạt này là con trai một. Lại gốc Bắc kỳ. Đã năm mươi tuổi mà chả có con cháu gì ầm bồng, gia đình ông rồi ruột lên để tìm cho được một đứa cháu đích tôn.
- Ủa, ông gần năm mươi thì chắc là phải qua một đời vợ và có con riêng rồi chứ.
- Thì đúng là ông đã có một đời vợ nhưng vợ ông bị ung thư chết trước khi hai người kịp có con. Từ đó ông cứ ông eo. Khi thì sợ gái đẹp lấy ông vì tiền, khi thì muốn tự do. Ông nói nếu lấy vợ thì ông quyết tìm một người vừa trẻ, khỏe, thông minh để truyền giống từ bao nhiêu năm nay. Bây giờ chàng mới chấm được cô nàng này đó.
- Trời, con nhỏ này có trẻ, có khỏe nhưng chỉ số thông minh chắc cũng bình thường thôi.

- Ủa..thì kén chọn cho lắm rồi cũng mệt mỏi. Mà quý vị đừng tưởng ông thấy trẻ đẹp mà nhắm mắt lấy bừa đâu?
- Thì vậy chứ còn gì nữa?
- Vậy là quý vị chưa biết ông Đạt này. Trước khi quyết định cưới Nhã Ca, ông đã cho người về tìm hiểu dòng họ ba đời của cô nương, bảo đảm không có ai khùng điên ba trợn ông mới cưới đó. Đã nói là ông tìm mẹ cho con mà....

Nhớ lại câu chuyện ở tiệc cưới từ bao nhiêu năm trước, rồi giờ nhìn Nhã Ca vẫn còn tươi mát mà cay đắng cho ông bạn già của tôi. Đang ngẫm nghĩ thì Nhã Ca lên tiếng:

- Anh chị ở chơi với anh Đạt. Tôi nay em có party ở nhà một người bạn.
- Ủa, thôi Nhã Ca đi chơi vui về. Anh chị cũng ngồi chơi chút rồi về.
- Thôi anh chị ở chơi lâu lâu đi. Anh Đạt nhà em ít khi mời khách về nhà lắm. Cứ lo cho hai đứa nhỏ ảnh chẳng có bạn bè gì hết làm em đi đâu cũng ngại.
- Ủa vậy chứ hai người không có bạn chung à?
- Đâu có bạn chung được đâu chị. Ảnh chê bạn em con nít, còn bạn em chê ảnh “cụ” nên bạn em em chơi, bạn ảnh ảnh chơi.
- Vậy là đáng cái tội dụ dỗ trẻ vị thành niên rồi. Miên lại đùa.

Nhã Ca đi rồi Đạt thở dài nói:

- Lấy vợ trẻ cũng khổ.
- Khổ gì, người ta nói “chồng già vợ trẻ là tiên” mà. Ông là tiên rồi còn gì. Miên chọc ghẹo.
- Tiên đâu không thấy. Thấy như có ba đứa con phải lo, phải chịu.
- Chứ không phải cô nương sung mãn quá ông không chịu nổi hả?
- Cái khoản đó thì không có vấn đề. Vấn đề là khó chia xẻ. Tôi thấy hai ông bà mà ganh tị. Ông Miên có chuyện gì cũng nói được với bà Lam, còn tôi thì chịu.
- Sao thấy hai người có vẻ hạnh phúc lắm mà.

- Thì Nhã Ca vẫn cứ hồn nhiên như ngày nào. Làm mẹ hai con rồi mà như chưa trưởng thành.
- Trong nhà chỉ cần một người trưởng thành được rồi ông. Hai người trưởng thành lấy ai chỉ huy ai.
- Vậy chứ ở nhà này, con nít chỉ huy người lớn không hà chị ơi.
- Thì lấy vợ trẻ phải ráng chịu chứ. Hồi xưa nghe nói ông cũng chọn kỹ lắm mà.
- Thì cũng ở chỗ chọn kỹ đó. Đúng là chạy trời không khỏi nắng mà.
- Là sao?
- Hồi đó có ông thầy bói nói tôi cổ mà ăn ở cho có đức, nếu không coi chừng nhận quả báo.
- Trời, quả báo mà có một người vợ vừa trẻ vừa đẹp như ông chắc ai cũng muốn bị quả báo.
- Tui đâu có nói chuyện vợ....tui nói chuyện con mà...
- À....

4) LỜI NGUYỄN

Nghe câu nói lạ của Đạt, cả Miên và tôi đều như cá mắc quai, ấp úng chẳng biết đối đáp ra sao.

- Tôi đọc truyện “TRUYỀN KIẾP” của chị, nghe nói chị chấp bút. Câu chuyện đó có thật không?
- Thật như trong phần giới thiệu đó.
- Đọc xong tự nhiên tôi muốn gặp chị để chia sẻ. Có lẽ trường hợp của tôi cũng “Lưới trời lồng lộng”.

Nghe Đạt chịu hé mở bí mật của mình, cả hai đứa tôi nín thở lắng nghe:

Hai mươi tuổi tốt nghiệp thủ khoa trường quốc gia hành chánh. Hai mươi bốn tuổi cưới con gái tỉnh trưởng. Hai mươi sáu tuổi làm quận trưởng. Cuộc đời công danh của tôi thăng trầm như điều gặp gió. Tuổi trẻ ngông cuồng, tôi hành xử như một ông vua con ở một góc trời, tùy tiện giết chóc, tùy tiện cướp đất, cướp nhà của dân, tùy tiện dâng hiến đứt lót cấp trên, tùy tiện bao che cho cấp dưới...biết bao điều sai trái, kể sao

cho xiết. Đã có nhiều người bị hành xử oan khuất vì có một mảnh đất đẹp, vì có một cô gái đẹp....nhưng có một lần, để giành lấy một miếng đất tiện mở cây xăng cho sếp trên, tôi cho đệ tử đi thương lượng để mua giá rẻ. Chủ đất nhất quyết không bán. Nguyên đám lính xa nhà, xa vợ con của tôi lui tới nhà người dân không làm nhiệm vụ được giao mà thay nhau hãm hiếp con gái chủ nhà. Cô gái này sắp lấy chồng, bị làm nhục bèn treo cổ tự tử. Trước khi chết, cô nguyện rửa cho cả đám lính tham gia hãm hiếp của tôi bị chết bờ chết bụi, chết bất đắc kỳ tử. Có con thì con bị đui sút què, cụt, câm điếc.

Ông già hận mất con, vận động bà con nông dân kéo lên quận biểu tình. Lúc đó tôi cũng muốn trừng phạt đám lính du côn để lấy lòng dân. Ngặt nổi thẳng cảm đầu lại là con cháu của tỉnh trưởng, ông bảo tôi xử êm, êm chuyện.

Ềm chuyện là một chuyện không dễ. Người dân kéo đến dinh quận trưởng càng lúc càng đông. Báo cáo lên cấp trên tỉnh trưởng mắng:

- Chỉ mấy thằng dân đen mà chú mày giải quyết cũng không xong thì làm ăn con mẹ gì.

Lúc tôi còn chưa dẹp được loạn dân thì ông trời con, cháu của tỉnh trưởng, bị chú rầy, bực mình nhậu say, đi xuống bán loạn xạ vào đám biểu tình, gây tử vong tại chỗ hai người, bị thương có hơn bảy người. Riêng ông già có con gái tự tử chết thì chỉ bị thương, ông tru tréo:

- Tao lấy cái mạng già này quyết sống chết với bọn này. Có giỏi giết tao nè để cha con tao làm ma đòi ám tụi này, nhất là thằng quận trưởng, mày cầm đầu, mày dung dưỡng lính tráng giết người, hãm hiếp, cướp đất dân đen. Tao nguyện rửa mày tuyệt tông tuyệt tự. Con cái què đui, sút mẻ, câm điếc, khùng điên. Đi sông chết sông, đi đờng, chết chợ....Ông già nguyện rửa hung hăng, thách thức:

- Trừ khi mày cắt lưỡi tao, nếu không, ngày nào còn thở được, tao sẽ nguyên rũa mày thẳng khốn.

Chịu không nổi tôi cho bắt trói ông lại, hăm dọa:

- Ông già tưởng tôi không dám cắt lưỡi ông chắc.
- Tao chấp mày dám cắt lưỡi tao đó.
- Lính, lôi ông đi. Cho ông câm miệng lại.

Khi nói cho ông câm miệng lại, tôi nghĩ là lính của tôi sẽ bịt miệng ông lại nhưng một hồi, một thằng lính hăng hăng lại đem vào một lưỡi đầy máu và nói:

- Em cắt lưỡi thẳng già lắm rồi, thưa ngài quận trưởng.
- Tao đâu biểu mày cắt lưỡi. Tao biểu mày tống giẻ vào mồm ông thôi mà.
- Tống giẻ vào mồm rồi mai một lấy ra lão lại chửi nữa. Cắt quách cho xong.

Chuyện đã đến vậy, tôi cho nhốt ông xuống hầm. Không nghĩ đến chuyện cầm máu cho ông. Sau một ngày xuống thăm thì ông đã đập đầu tự tử chết tự lúc nào. Thân thể đã cứng mà hai con mắt còn mở trừng trừng. Máu chảy cả hai bên khóe miệng, máu chảy hai bên khóe mắt. Từ đó tôi bị ám ảnh nên sau khi người vợ đầu chết trẻ, tôi không dám lấy vợ vì sợ, có khi sợ mơ hồ nhưng vẫn cứ sợ. Rồi đến khi tuổi càng lúc càng lớn hơn, chuyện cũ có người ngoài hơn, tôi thèm có con để ẵm bồng nhưng lời nguyên của ông già vẫn ám nên tôi đã lựa vợ rất kỹ, bảo đảm khỏe mạnh, xinh đẹp...nhưng cuối cùng hai đứa con tôi vẫn như vậy.

- Nhã Ca có biết chuyện này không?

- Tuyệt đối không. Có biết chị cũng cố giữ kín dùm. Ai đó thò thọt với cô nàng về chuyện tôi cho người điều tra về gia phả của cô nàng cũng đã đủ lớn chuyện lắm rồi.
- Thấy hai ông bà cũng vui vẻ hạnh phúc lắm mà.
- Thì cũng may là cô nàng của tôi cũng vô tư lắm nên chuyện của hai đứa con như vậy cũng không làm cho nàng đau khổ lắm. Chỉ có tôi là đau đầu không nguôi.
- Như vậy cũng tốt. Vì nếu bàn tới nhân quả, có khi hai đứa nhỏ bị như vậy cũng từ phía của anh thôi.
- Tôi cũng ngẫm hiểu như vậy nên tôi chấp nhận hiến cả đời mình để chăm lo cho hai đứa, coi như trả quả cho hết kiếp này.
- Có khi suy nghĩ như vậy khiến anh chấp nhận chuyện nhẹ nhàng hơn.
- Anh chị là hai người bạn đầu tiên tôi kể chuyện này. Coi như một lời thú tội cho có người chia xẻ, cho lòng nhẹ nhàng hơn.
- Sao lại chọn bọn tôi?
- Vì tôi biết chị sẽ viết. Tôi cũng muốn gửi gắm câu chuyện của mình đến cho nhiều người cùng nghiền ngẫm. Có điều chị nhớ biến tấu thể nào để Nhã Ca không nhận ra câu chuyện của mình.
- Được, tôi sẽ cố.

Lời của tác giả: tác giả không muốn kết luận cuộc đời này có quả báo hay không nhưng câu chuyện trên là có thực.

Văn Mỹ Lan

Danh Ngôn/Ngạn Ngữ.....

“Sắc đẹp là hoa còn đạo đức là quả của cuộc đời.” (Ngạn ngữ Mỹ)

“Im lặng là món nữ trang đẹp nhất của người đàn bà, nhưng ít khi họ đeo lắm.” (Danh ngôn Anh)

- Một người chồng tốt phải biết giả điếc, và một người vợ tốt phải biết giả mù (Danh ngôn Pháp)

THƠ VUI.....

Học Tiếng Anh

Nếu ai học thuộc lòng bài thơ này thì bảo đảm

kiến thức tiếng Anh Lê thẳng tiến vù vù 😊

Long dài, short ngắn, tall cao
Here đây, there đó, which nào, where đâu
Sentence có nghĩa là câu
Lesson bài học, rainbow cầu vồng

Husband là đức ông chồng
Daddy cha bố, please don't xin đừng
Darling tiếng gọi em cưng
Merry vui thích, cái sừng là horn

Rách rồi xài đỡ chữ torn
To sing là hát, a song một bài
Nói sai sự thật to lie
Go đi, come đến, một vài là some

Đứng stand, look ngó, lie nằm
Five năm, four bốn, hold cầm, play chơi
One life là một cuộc đời
Happy sung sướng, laugh cười, cry kêu

Lover tạm dịch người yêu
Charming duyên dáng, mỹ miều graceful
Mặt trăng là chữ the moon
World là thế giới, soon soon, lake hồ

Dao knife, spoon muỗng, cuốc hoe
Đêm night, dark tối, khổng lồ giant
Fun vui, die chết, near gần
Sorry xin lỗi, dull dần, wise khôn

Bury có nghĩa là chôn
Our souls tạm dịch linh hồn chúng ta
Xe hơi du lịch là car
Sir ngài, Lord đức, thưa bà Madam

Thousand là đúng... mười trăm
Ngày day, tuần week, year năm, hour giờ
Wait there đứng đó đợi chờ
Nightmare ác mộng, dream mơ, pray cầu

Trừ ra except, deep sâu
Daughter con gái, bridge cầu, pond ao
Enter tạm dịch đi vào
Thêm for tham dự lễ nào lại sai

Shoulder cứ dịch là vai
Writer văn sĩ, cái đài radio
A bowl là một cái tô
Chữ tear nước mắt, tomb mồ, miss cô

May khâu dùng tạm chữ sew
Kẻ thù địch đại là foe chẳng lầm
Shelter tạm dịch là hầm
Chữ shout là hét, nói thầm whisper

What time là hỏi mấy giờ
Clear trong, clean sạch, mờ mờ là dim
Gặp ông ta dịch see him
Swim bơi, wade lội, drown chìm chết trôi

Mountain là núi, hill đồi
Valley thung lũng, cây sồi oak tree
Tiền xin đóng học school fee
Yêu tôi dùng chữ love me chẳng lầm

To steal tạm dịch cầm nhảm
Tẩy chay boycott, gia cầm poultry
Cattle gia súc, ong bee
Something to eat chút gì để ăn

Lip môi, tongue lưỡi, teeth răng
Exam thi cử, cái bằng licence...
Lovely có nghĩa dễ thương
Pretty xinh đẹp, thường thường so so

Bingo là chơi lô tô
Nấu ăn là cook, wash clothes giặt đồ
Push thì có nghĩa đẩy, xô
Wedding đám cưới, single độc thân

Foot thì có nghĩa bàn chân
Far là xa cách còn gần là near
Spoon có nghĩa cái thìa
Toán trừ subtract, toán chia divide

Dream thì có nghĩa giấc mơ
Month thì là tháng, thời giờ là time
Job thì có nghĩa việc làm
Lady phái nữ, phái nam gentleman

Close friend có nghĩa bạn thân
Leaf là chiếc lá, còn sun mặt trời
Fall down có nghĩa là rơi
Welcome chào đón, mời là invite

Short là ngắn, long là dài
Mũ thì là hat, chiếc hài là shoe
Autumn có nghĩa mùa thu
Summer mùa hạ, cái tù là jail

Duck là vịt, pig là heo
Rich là giàu có, còn nghèo là poor
Crab thì có nghĩa con cua
Church nhà thờ đó, còn chùa temple

Aunt có nghĩa dì, cô
Chair là cái ghế, cái hồ là pool
Late là muộn, sớm là soon
Hospital bệnh viện, còn school là trường

Dew thì có nghĩa là sương
Happy vui vẻ, mệt mỏi weary
Exam có nghĩa kỳ thi
Nervous lo lắng, Mommy mẹ hiền.

Region có nghĩa là miền,
Interrupted gián đoạn, còn liền next to.
Coins chỉ những đồng xu,
Còn đồng tiền giấy paper money.

Here để chỉ tại đây,
A moment một lát, ngay giờ right now.
Brothers-in-law đồng hao.
Farm-work làm ruộng, đồng bào fellow-countryman

Narrow-minded nhỏ nhen,
Open-handed hào phóng, còn hèn là mean.
Vẫn còn thì dùng chữ still,

Kỹ năng là cái chữ skill khó gì!

Munia tên gọi chim ri
Kestrel chim cắt có gì khó đâu.
Migrant kite là chú diều hâu
Warbler chim chích, hải âu petrel.

Stupid có nghĩa là khờ,
Đảo lên đảo xuống, là stir nhiều nhiều.
How many có nghĩa bao nhiêu.
Too much nhiều quá, a few một vài

Right là đúng, wrong là sai,
Chinese Chess cờ tướng, đánh bài play cards.
Flower có nghĩa là hoa
Hair là mái tóc, da là skin.

Buổi sáng thì là morning,
Kings là vua chúa, còn Queen nữ hoàng
Wander có nghĩa lang thang
Màu đỏ là red, màu vàng yellow.

Yes là đúng, không là no
Fast là nhanh chóng, còn slow chậm rì.
Sleep là ngủ, go là đi
Weakly ốm yếu, healthy mạnh lành.

White là trắng, green là xanh
Hard là chăm chỉ, học hành study
Ngọt là sweet, kẹo candy
Butterfly bướm, còn bee là ong

River có nghĩa dòng sông
Wait for có nghĩa ngóng trông đợi chờ
Dirty có nghĩa là dơ
Bánh mì là bread, bơ là butter.

Bác sĩ thì là doctor
Y tá là nurse, teacher giáo viên
Mad dùng chỉ những kẻ điên,
Everywhere có nghĩa mọi miền gần xa.

A song chỉ một bài ca.
Ngôi sao dùng cái chữ star, có liền!
Firstly có nghĩa trước tiên
Silver là bạc, còn tiền money

Cookie thì là bánh quy,
Can là có thể, với please vui lòng.

Winter có nghĩa mùa đông,
Iron là sắt còn đồng copper..

Kẻ giết người là killer
Cảnh sát police, lawyer luật sư
Emigrate là di cư
Bưu điện post office, thư từ là mail

Follow có nghĩa đi theo
Shopping mua sắm còn sell bán hàng
Space có nghĩa không gian
Hàng trăm hundreds, hàng ngàn thousands.

Stupid có nghĩa ngu đần
Thông minh là smart, equation phương trình.
Television truyền hình
Băng ghi âm là tape, chương trình program.

Hear là nghe, watch là xem,
Electric là điện còn lamp bóng đèn.
Praise có nghĩa ngợi khen
Crowd đông đúc, lẩn chen hustle.

Capital thủ đô
City thành phố, local địa phương
Country có nghĩa quê hương
Field là đồng ruộng còn vườn garden.

Chốc lát là chữ moment
Fish là con cá, chicken gà tơ
Naive có nghĩa ngây thơ
Poet thi sĩ, great writer văn hào

Tall thì có nghĩa là cao
Short là thấp ngắn, còn chào hello
Come on có nghĩa mời vô,
Go away hãy cút, còn vồ là pounce.

28 gờ-ram là 1 ounce,
Sail ho! Tàu đó! Shore-bound vô bờ.
Poem có nghĩa bài thơ,
Strong là khoẻ mạnh, mệt phờ dog-tired.

Bầu trời thường gọi là sky,
Life là sự sống còn die là đời
Shed tears có nghĩa lệ rơi

Frequent lui tới, lạc đời drift, stray.

Ở lại thì dùng chữ stay,
Đứng lên stand up, nằm dài là lie.
Tomorrow có nghĩa ngày mai
Hoa sen lotus, hoa lài jasmine.

Madman có nghĩa người điên
Private có nghĩa là riêng của mình
Cảm giác là chữ feeling
Camera máy ảnh, hình là photo.

Động vật là animal
Big là to lớn, little nhỏ nhoi
Elephant là con voi
Goby cá bống, cá mòi sardine

Mỏng mảnh thì là chữ thin
Cổ là chữ neck, còn chin cái cằm
Visit có nghĩa viếng thăm
Lie down có nghĩa là nằm nghỉ ngơi

Mouse con chuột, bat con dơi
Separate có nghĩa tách rời, chia ra
Gift thì có nghĩa món quà
Guest thì là khách, chủ nhà homeowner

Bệnh ung thư là cancer
Lối ra exit, entrance lối vào
Up lên, còn xuống là down
Beside bên cạnh, about khoảng chừng.

Stop có nghĩa là ngừng
Ocean là biển, rừng là jungle
Silly là kẻ dại khờ,
Khôn ngoan là smart, dề dề là slow.

Cửa sổ là chữ window
Special đặc biệt normal thường thôi
Lazy... làm biếng quá rồi
Ngồi mà viết tiếp một hồi... die soon

Ai hứng cứ việc go on,
Còn không thì stop, ta còn nghỉ ngơi!

Thầy Nguyễn Phước Hậu (Pháp Quốc)

Tết Xa Nhà ở Hà Nội

Phương “N” (MĐC 74)

Mùng 1

Khoảng năm 93 – 94, lúc đó đường cao tốc từ Hà Nội ra phi trường Nội Bài còn chưa khánh thành. Từ phi trường Nội Bài về Hà Nội xa chừng 30 km phải đi ngõ đường đê. Dọc hai bên đê cứ khoảng một đoạn ngắn là có một quán ăn bình dân phía trước có tấm bảng “*Com Phở Thịt Chó*”.

Cứ như vậy, một tấm bảng 4 chữ giống hệt nhau, rải rác dài từ phi trường về đến Hà Nội, và luôn cả toàn thành phố cứ loanh quanh vài con phố là có bảng hiệu: “*Com Phở Thịt Chó*”.

Hôm đó nhằm ngày mùng 1 Tết, giữa lúc mọi người ai đi làm xa cũng đã về nhà hay về quê ăn Tết. Kẻ lang thang này lúc bấy giờ còn đang làm việc cho một công ty của Thụy Sĩ tại Hà Nội. Ngày Tết bị công ty bắt “*trần thủ lưu đồn*” tại văn phòng phía bắc không cho vô Sài Gòn chơi nữa chứ đừng nói gì là về Úc, lại thêm cái job là phải ra phi trường đón thẳng sếp từ tổng công ty ở Âu châu qua kinh lý. Thằng này là dân chuyên gia về nghiên cứu thị trường loại chính gốc. Xe đi trên đường đê dưới cơn mưa Xuân phủ mờ phỏ xá Hà Nội mà nó chẳng nhìn gì lại cứ ngẩn chăm chăm không dừng mắt vào mấy tấm bảng “*Com Phở Thịt Chó*”. Chừng về gần đến Hà Nội thì nó hỏi “*Cái công ty “Com Phở Thịt Cho” là công ty gì mà coi bộ lớn dữ, nãy giờ chỉ từ airport về đây thôi mà tao thấy có gần cả trăm cái “franchises” của nó rồi...*

ooOoo

Người Hà Nội không biết lúc xưa ra sao, hay có lẽ vì tấm lòng trung trinh chung thủy đến mấy chục năm với cái “*thời bao cấp*” dường như có làm óc sáng tạo của họ hơi bị cùn mòn. Hoặc là vì mới thoát khỏi cái thuở trời đất còn

trong veo với quốc doanh quốc lủi chỉ mới mấy năm nên dân Tràng An “*thế hệ mới*” vẫn chưa thấy gì xa hơn ngưỡng cửa của các cửa hàng mậu dịch, nhất là trong lãnh vực ăn uống. Món ngon Hà Nội của Vũ Bằng, Phở của Nguyễn Tuân v.v... ở những năm đầu thập niên 90 với thế hệ người Hà Nội mới vẫn còn là chuyện gì đâu đó xa lắm như trong truyện... cổ tích. Kẻ lang thang này là dân miền nam ra bắc ở lâu ngày, lúc đó còn độc thân chuyên đi ăn quán, là cả một trời cực hình về ăn uống. Mỗi ngày sáng mở mắt ra phải suy nghĩ đến nát đầu, không biết hôm nay phải ăn cái món (mặc dịch) gì đây.

Tất cả hàng quán ở Hà Nội lúc bấy giờ đều bán y chang nhau có mấy thứ. Nhà nào lanh chanh xoay được cái giấy phép mở quán là lật đặt “*tia*” sang ngay hàng quán cạnh bên bán cái gì thì mình làm y vậy cho chắc cú. Cho nên bảng hiệu “*Com Phở Thịt Chó*” với người nước ngoài đã trở thành một loại “*local biggest company*” có nhiều “*franchises*” nhất Hà Nội là vậy.

Tất cả quán xá trên phố Huế quán nào cũng bán cơm tấm, giò chả, thịt đông. Hàng ăn ở Nguyễn Du, Hai Bà Trưng v.v... chỉ là trảng lợn (*lòng phèo luộc*) chấm mắm tôm hay gà luộc muối tiêu chanh có trộn đậm đặc vào mấy thìa bột ngọt. Các quán ăn bình dân thì trạch rán, đậu rán, cà muối mắm tôm, sang hơn một chút thì có bún ngan, miến ngan, nộm ngan... rồi chấm hết (*ngan là con vịt xiêm ở trong Sài Gòn*). Còn về nước chấm thì ngoài mắm tôm ra thì bất cứ các món chiên, xào, luộc gì cũng chấm với một loại nước chấm mang đầy tính “*sáng tạo*” của thời còn trung thành với bao cấp, đó là lấy gói bột nêm trong bao mì gói quốc doanh ra, pha tỷ nước canh hay bất cứ thứ nước gì, nước bia, nước trà, hay nước lã vào đều được, rồi xịt tỷ tương ớt vô quậy đều lên

mà chấm. Có hôm kẻ lang thang này cố gắng diễn tả các loại nước chấm khác được pha bằng nước mắm tỏi kiệu, mắm gừng, mắm me cho cô em bán hàng xinh như tranh vẽ đang ngồi trố mắt lắng nghe. Cô em tùm tùm làm duyên khoe cái đồng điệu trên đôi má có vẻ như “*tiếp thu*” lắm. Nghe xong cô hỏi lại “*Vậy chứ mấy thứ anh vừa kể đó là thức ăn của... nước nào vậy!*”

Má ơi! Ở Sài Gòn đây thôi chứ nước ngoài nào. Ăn nộm ngan (*gỏi vịt xiêm*) theo kiểu bắc của mấy em mà chấm với bột nêm mì gói dầm tương ớt thì còn ra cái hồn vía gì nữa. Những món như cơm tấm bì sườn, bánh canh cua, bánh xèo, bánh bèo, bún bò huế, hủ tít, bò viên, cá lóc nướng v.v... là những món lề đường ở Saigon đi đâu cũng thấy, vậy mà đối với người Hà Nội (*ở những năm đó*) vẫn còn là món của người... hành tinh lạ.

Chuyện ăn uống ở Hà Nội (*lúc đó*) bây giờ ngồi kể lại có thể cũng như chuyện dài “*nhân dân tự vệ*” của Sài Gòn lúc xưa có hàng tỷ chuyện kể hoài không hết. Vào cái thời mà người Hà Nội vừa mấp me được chút không khí của “*cơ chế thị trường*”. Lúc mà quyền “*sổ gạo*” hay mấy chiếc “*tem phiếu mậu dịch*” đã bị nằm chỏng chơ trong “*bảo tàng viện thời bao cấp*” chứ không còn thể hiện một loại “*quyền lực*” của người sở hữu nó nữa. Khi mà xã hội đã có người mua người bán bằng cách trả tiền thì sự chuyển giao quyền lực từ người “*cầm tem phiếu*” qua người “*cầm tiền*” để trả cũng thật là mệnh mông. Người cầm tiền tươi để mua cái gì đó của người bán họ có quyền lực lớn ngang trời, cho nên những người (*bán hàng*) Hà Nội bèn quỳnh quáng gọi ngay họ là “*thượng đế*”. Ấy vậy mà thượng đế ở các quán cơm bình dân của Hà Nội ngó bộ còn chưa thấy cái “*công năng*” đặc biệt của đồng tiền nên coi bộ còn khá... dễ tính.

Cơm bình dân, người Sài Gòn còn gọi là cơm bụi (*đời*), thường là vài món xào mặn đơn giản được nấu sẵn phục vụ cho giới công nhân hay viên chức văn phòng ăn nhanh cho qua bữa trưa khỏi về nhà. Thực đơn ngon dở đắt rẻ tùy theo túi tiền của loại khách mà quán ăn đó phục vụ. Cơm bình dân ở Hà Nội chung chung thì

mục tiêu phục vụ và khách hàng cũng na ná nhau, cũng là bán buổi ăn trưa nhanh rẻ cho người đi làm. Chỉ có điều cách bày trí một quán ăn (*bình dân*) ở Hà Nội “*xưa và nay*” có khác chút với Sài Gòn. Quán ăn ở Hà Nội người ta bày cái bếp ngay trong phần trước cùng nơi với khách ăn. Anh hay chị bếp đứng nấu trước mặt khách. Vừa là thợ nấu, vừa là chủ quán, vừa thu tiền thôi tiền cũng chỉ một người này. Từ phở cho đến cơm, hay các món xào nấu gì cũng tại ngay quầy bếp trong cùng phòng với khách ăn. Nói cho cùng cái “*văn hóa*” nhà bếp ở phía trước quán ăn này của người Hà Nội thật ra không phải mới mẻ lạ lùng gì với dân Sài Gòn, người ta đã biết đến các quán phở Hiền Vương, Pasteur, Tương Lai, Tàu Bay v.v... của người bắc trước năm 75, và tất cả các quán trên đường Hải Triều Sài Gòn (sau 75) cũng đều được bày trí nấu phía trước ngay trước mặt khách ngồi ăn đó là cách của các quán bắc từ Hà Nội mang vào.

Chỉ khác một điều là người Sài Gòn khi mới đi ăn cơm bình dân tại Hà Nội lần đầu tiên dám chùng có thể khá ngạc nhiên vì xưa nay người bắc ở trong nam vốn nổi tiếng là... khách sáo, kiểu cách, chi ly, hay chăm chú kỹ lưỡng, bắt lỗi phải từng điểm nhỏ, chơi với người bắc phải biết tế nhị ý tứ rạch ròi đâu ra đó chứ không thôi dễ làm người ta méch lòng v.v... (*xin lỗi nếu có quá lời*) Vậy mà sao “*phong thái*” ăn uống (*cơm bình dân*) của người bắc Hà Nội (*hôm nay*) lại quá xuề xòa dễ dãi, dễ còn hơn cả dân nam kỳ lục tỉnh chính cống...

Hôm mới đến nhận nhiệm sở tại Hà Nội, kẻ lang thang này muốn hòa đồng cùng với các nhân viên đồng sự tại địa phương nên bữa trưa theo chân họ ra căn quán gần đó để họ đãi thử vài “*món ngon Hà Nội*” mà trước giờ chỉ mới biết qua ông nhà văn Vũ Bằng kể.

Quán ăn bình dân ở Hà Nội hôm nay như đã nói, chuyên phục vụ toàn là những thức ăn nấu sẵn nên không có bếp núc nấu nướng gì phía trước, thay vào đó là một hợp cảnh khá lạ mắt gồm “*hầm bà lằng*” đủ thứ vật liệu như mâm, đĩa to, rổ, thau, chậu nhựa v.v... bất cứ cái gì có thể đựng thức ăn được là cứ “*vô tư*” mà dùng

để trưng bày thức ăn cho khách chọn lựa. Một rổ (cá) trạch rán, một thau gà luộc chặt miếng sẵn, một chậu nhựa khác đựng rau, một cái âu sành to (trông tự như cái thố lớn trong nam) đựng dưa muối (cải chua) v.v... Và một điều khá lạ mắt khác nữa là các loại vật liệu trưng bày thức ăn nấu sẵn này cái nào cũng nhóp nhúa đen xì trông rất là... Hôm đó có một người đẹp Hà thành, được công ty chỉ định làm trợ lý riêng (thư ký) cho kẻ lang thang này, cô nàng khao sếp mới cùng các đồng nghiệp cùng phòng đi ăn trưa mà cứ luôn mồm... eo ơi kinh quá! nhưng “kinh” thì cứ “kinh quá!”, đớp thì cứ đớp, các “thượng đế” đi ăn toàn là dân văn phòng thất cả vạt mặc váy đầm đi làm cho công ty nước ngoài đang hoang chú đâu phải dân lôm cô, vậy mà chẳng thấy thượng đế nào nói gì, các buổi trưa hàng ăn bình dân nào cũng đông khách...

Chưa hết, bên cạnh các rổ thau nhựa “eo ơi kinh quá!” đó thường là không thiếu một thùng sô to có vài quả sấu (chua lè như me) nổi lều bều trong nước cùng một cái ca nhựa có quai cáu bản đen xì còn hơn mấy thứ đựng thức ăn loại “eo ơi kinh quá!” đến mấy lần. Thùng sô này đựng nước luộc rau để người ăn xong trước khi ra về ghé tạt lại vớt một ca chiều vào mồm sục sục mấy cái trắng răng trước khi nuốt ực rồi vớt lại cái ca rơi tòm vào vị trí cũ, rồi người sau lại vớt lên sục sục, lại vớt lại rơi tòm... cứ thế gần trọn cả quán cứ “vô tư” sử dụng một cái ca nhựa “eo ơi...” kia nửa chìm nửa nổi trong thùng nước luộc rau chẳng thấy ai ý kiến ý cò gì hết.

Như đã kể, vì cơm bình dân chỉ phục vụ những thức ăn nấu sẵn nên chỗ quầy trưng bày thau rổ cùng các món ăn luôn có một anh hay chị chủ quán đứng phục vụ, thường là chị. Muốn ăn món gì chỉ vào món đó, chị chủ quán lấy thức ăn do khách chọn bỏ vào đĩa rồi thu tiền thối tiền cũng là chị này. Thật sự thì cũng chẳng có gì đáng nói nếu như cái việc lấy thức ăn bỏ ra đĩa đưa cho khách không được các chị chủ quán này thực hiện bằng những ngón tay cũng loại “eo ơi kinh quá!” trong mắt nhìn của kẻ lang thang này. Tay trần mà bốc chứ không có kẹp gấp, hay thìa muổng gì để làm chứ đừng

nói gì là găng tay. “Thượng đế” chỉ thứ gì, người bán dùng mấy ngón tay bốc thứ đó bỏ vào đĩa, món khô như trạch rán, món ướt như tràng lợn lòng gà xào dưa muối... cũng dùng tay mà bốc “tuốt tuột tuột”, và còn “eo ơi kinh quá!” thêm một chuyện nữa là cũng mấy ngón tay này sau khi bốc thức ăn cho “thượng đế”, đã bị bóng nhẫy lên vì mỡ, rồi cứ để vậy mà “vô tư” đưa ra nhận tiền từ khách, đếm tiền lẻ thối lại rồi lại bốc thức ăn ra đĩa cho người kế tiếp... Có nàng chủ quán nào kỹ lắm thì cũng chỉ làm thêm động tác quẹt quẹt “bàn tay ngà” của mình vào cặp quần phía sau mông, nàng cứ “vô tư” biểu diễn “động thái nhạy cảm” này trước mặt thượng đế rồi lại “vô tư” đưa tay nhận tiền, thối tiền, bốc thức ăn... cứ thế mà lặp lại cho hết suốt buổi bán.

Hôm đó, vì là ngày đầu tiên muốn hòa đồng với đồng nghiệp ở địa phương, sợ người ta nói mình ý là “Sài Gòn Nì” là “vi kê” rồi muốn làm “lemon hoi” (i) nên kẻ lang thang này đành cắn răng mà trệu trạo nuốt cho xong cái đĩa cơm “eo ơi!” được nhân viên đãi đó, mà trong đầu cứ tính trước là nhờ như mình lần dùng ra đây vì trúng độc thì không biết có đi bệnh viện để gặp những chuyện “eo ơi kinh quá!” khác ở bệnh viện hay không?

Vậy mà rồi... Con người quả có sự thích hợp với hoàn cảnh cao hơn tất cả mọi con gì khác trên đời này. Dòng đời cứ trôi theo năm tháng, từng mùa hoa Đào của làng Nhật Tân nở rộ tràn trên khắp những nẻo đường phương bắc, từng mùa Xuân qua kẻ lang thang này thấy mình khi không mà lại phải ở Hà Nội đến những tám năm trời. “Thế rồi chị ơi... rụng bông hoa gạo...” khi bài ca (Chị Tôi) của nhạc sĩ Lê Trọng Đài Còn chưa đến “ngày chị sanh” nữa thì em cũng hòa mình thích hợp được cùng những “thượng đế” ăn uống để tính nhất hành tinh của Hà Nội này, để rồi có hàng bữa trưa cũng hiên ngang bước vào những quán ăn cơm bình dân bốc tay “eo ơi kinh quá” ở Hà Nội, bên cạnh đĩa tràng lợn mỡ tôm cùng chai “ti ghe” (Tiger) cứ “vô tư” mà đớp thật ngon miệng cùng bạn bè địa phương. Thấy kẻ bàn tay ngà của cô em bán hàng này sau khi bốc thức ăn xong thì quẹt vào cặp quần sau mông

đất của em hay quệt chỗ nào khác, và rồi cũng khoảng nước trong thùng sô có mấy quả sầu chua loét vớt cái ca nhựa “double eo oi” lên chiêu một ngụm sục sục nuốt ực một cái trước khi rời quán. Đó là chưa kể buổi tối cũng lê la ở các quán bia hơi ở ngã tư Tràng Tiền & Phố Huế để gặm chân giò móng lợn, và cũng thường xuyên ngồi băng sau xe Honda cho mấy tay “*kẻ sĩ bắc Hà*” đèo lên đê Yên Phụ đón thịt cày, hay qua Gia Lâm uống tiết sống, nhai tươi tim mật của mấy chú bạch xà hắc xà, hổ mang hồ ngựa thú gù cũng chơi tuốt luốt riết rồi đâm nghiêng lúc nào không hay, và cũng may là tám năm trời trụ lại Hà Nội đến suýt chút đã làm rề ở đó kẻ lang thang này chưa bị trúng độc lần nào.

Chỉ có điều dù là lâu ngày thành thích hợp, dù là quen với “*phong thái*” ăn uống khá “*đế dãi*” của người Hà thành, ở thời điểm vừa thoát khỏi bao cấp, nhưng nói ra thì các bạn cười chứ quý vị nào là người Sài Gòn mà phải ở Hà Nội ròng rã năm này qua năm kia thì mới hiểu rõ nghĩa của mấy chữ thêm ăn món miền nam nó bi đát như thế nào. Nỗi nhớ món ăn Sài Gòn nó làm mình “*quay quắt*” “*héo hon*” còn hơn lúc được tin cô bạn gái cũ ở Úc đợi hoài thấy chàng dzia bên nó rồi không trở qua nữa nên em đành phải làm kẻ “*theo chồng bỏ cuộc chơi*”. Mỗi lần có chuyện được công ty cử đi Sài Gòn vài hôm thì má ơi nó... sướng ời là sướng! Ngồi trên máy bay mà trong đầu cứ soạn sẵn một bảng kế hoạch kỳ này vô Sài Gòn phải đi ăn ở đâu và liệt kê ra một bảng thực đơn thật dài những món cần phải ăn cho đã. Bánh xèo Đinh Công Tráng, cá lóc nướng Phan Đăng Lưu, hủ tíu xào Tôn Thọ Tường, cơm tấm bì sườn Nguyễn Phi Khanh v.v... là những món thật đơn giản của miền nam mà cả năm trời ở Hà Nội mình phải bị... nhịn thêm. Kỳ này phải ăn đến lòi bụng hợm luôn mới được.

Mùng 2

Tết Hôm đó cũng nhằm ngày Tết như hôm nay, lại thêm một năm nữa Tết lang thang “*nơi xứ người*”. Đêm giao thừa lại nhớ đến bài thơ “*Quân nhận giai nam trường, cô khách độc bắc du*” của ông Tiền Sĩ Nguyễn Thượng Hiền

mà cái cơn nhớ Sài Gòn rồi thềm được như bây nhận sải cánh bay về nam đê... đi ăn nó lại đang cuộn cuộn dâng trào. Thôi thì đành vậy, hàng quán Hà Nội không bán thức ăn Sài Gòn thì ta tự biên tự diễn chứ biết sao giờ. Tết nhất phải đổi khẩu vị chứ nhất định không ăn mấy món phở gà, miến lươn, trảng lợn, gà luộc trạch rấn nữa.

Nghĩ là làm sáng mùng 2 “*chàng*” bèn bỏ vào cốp xe Vespa một chai mắm nêm từ Saigon đem ra trong lần về thăm nhà kỳ trước, đèo thêm cô bạn mới quen ở Hà Nội lúc đó (*xin quý huynh tử muội đồng môn MĐC ai có quen với “my house” bây giờ thì đừng ai méc lại hết nghen! Kể chuyện đời xưa thôi mờ!*).

Cả hai thả vô cái quán có bán món lẩu dê và mấy món bò xào với cái lò than nhỏ trên bàn... Để anh trai nam kỳ này sẽ biểu diễn cho người em Kinh Bắc coi anh nấu món này cho mà ăn nhé!

Ngày Tết đường phố Hà Nội thường hay có cơn mưa Xuân đẹp lắm, mưa Xuân không nặng hạt kiểu ồ ạt âm ỹ trút nước như thác đổ rồi ngưng ngay như mưa Sài Gòn mà mưa Xuân miền bắc dai dẳng lất phất nhẹ như bụi thôi, nhưng kéo dài ngày này qua ngày kia có khi đến hết cả mùa Xuân. Cả Hà Nội như bức tranh to treo lơ lửng trong màn bụi nước đẹp ời là đẹp. Đã vậy đi ngang qua con phố Huế, nhà nào đó mở nhạc văng vẳng tiếng cô em Thanh Lam ca bài Gửi Người Em Gái của Đoàn Chuẩn viết hồi tiền chiến

...
*Cành hoa tím tím
bé xinh xinh báo xuân nồng
Rừng đào phong kín
cánh mong manh hé hoa lòng
Hà Nội chào đón Tết,
hoa chen người đi, liễu rủ mà chi
Em tôi đi, màu son lên đôi môi
Khăn san bay lá lơi bên hai vai
Trời thả gió trắng hiền
Hà Nội thêm bóng dáng nàng tiên*

...
Trời ơi! Tôi có phải là người Hà Nội đâu, mà chỉ là một kẻ bị công ty nó lưu đây Tết năm

nào cũng phải nhìn hoa đào phủ hồng khắp xứ bắc... Giữa những ngày Xuân cô đơn nơi xứ lạ, với thời tiết này, cảnh đẹp này, trong cơn mưa Xuân nào nùng này mà lúc đó bên cạnh mình không có “*bóng dáng nàng tiên*” để cùng ngắm mưa thì thằng khùng này nó dám đâm xe xuống hồ Tây mà tự tử lắm chứ không phải chơi.

Hôm đó mừng 2 Tết đưa tấm lưng của mình cho “*nàng tiên*” Hà Nội làm chỗ dựa trên băng sau chiếc Vespa cổ lỗ sĩ lọc tọc lướt lang thang trên đường phố mới bỗng chợt nhớ mình..., không phải là chẳng nhớ nổi một con đường rồi không làm nghề đạp xích lô được như ông nhạc sĩ Phú Quang, mà là quên mất mình đang đi cùng một “*nàng tiên Hà Nội*” trong ngày Tết mà lại không thấy... cà vạt (*Tết ở Hà Nội mấy anh xe ôm hay cứu vãn ở ga Hàng Cỏ cũng áo vest cà vạt, dù là áo cũ hàng “sida”*).

Trở về lấy thì lười mà linh xình quá có khi “*nàng tiên*” của mình dám bị mất mặt khi đi cùng (cái thằng hâm này) chứ chẳng chơi. Thế là cua lại phi xe ra hàng Ngang hàng Đào vòng vài vòng cầu may có khi tìm được một hàng nào bán ngày mừng 2 Tết hay không. Người Hà Nội lúc đó còn khá ngỡ ngàng với “*kinh tế thị trường*” nên còn rất... sang. Nhiều hàng buôn bán kinh doanh, nhưng Tết là cứ “*vô tư*” đóng cửa nghỉ bán cả tháng trời cho đến ra giêng mới mở cửa lại. Cũng may hôm đó tìm được một tiệm ở hàng Đào mở cửa sáng mừng 2 bán lấy lộc đầu năm rồi trưa sẽ đóng lại ăn Tết tiếp. Vậy là mừng húm nhào vô lựa một chiếc cà vạt trả tiền xong nhưng thằng bé bán hàng cứ giữ mãi không đưa cho khách, không biết nó đợi cái gì. Nó bốc phone gọi, bảo người nghe chạy đi tìm ai đó, chừng gặp được thì nó dục phải ra cửa hàng gấp vì có “*khách Sài Gòn*” đang đợi... Có lẽ nó nghe giọng nói miền nam của kẻ lang thang này.

Cúp máy xuống, cậu nhỏ bán hàng lễ phép “*Bác đợi em 10 phút thôi nhá! Tết nhất nó đi chơi em tìm mãi mới gặp, đã bảo nó ra ngay ấy mà*”. Ngạc nhiên, kẻ lang thang này hỏi lại “*Đợi ai vậy?*” thì cậu chàng cho biết là đợi cái thằng “*chuyên gia quán*” cái cà vạt ở nhà em ra nó “*quán*” cho bác ý mà! Chỉ mỗi mình nó biết làm thôi bác ạ...”

Úi giời ơi! Dù là đã ở lâu tại Hà Nội nhưng ai dám nói hiểu hết mọi điều ở Hà Nội cho tui chết liền! Tiệm bán cà vạt ở Hà Nội “*thời mở cửa*” phải có một “*chuyên gia quán*” (*thắt nút*) cho khách thì xưa giờ mới thấy, và sau khi cậu chàng bán hàng trở mắt nhìn ông “*khách Sài Gòn*” này chỉ hất nhẹ đuôi cà vạt có mấy cái chưa đầy 10 giây là đã được chiếc nút tròn trịa nằm giữa hai bầu cổ áo, cậu chàng phải buộc miệng trầm trồ “*Giời ạ! Bác làm kinh nháy! Còn oách hơn cái thằng thợ nhà em nhiều*” Và rồi có lẽ cái tính “*phục vụ thượng đế*” của người buôn bán đã làm cậu chàng “*vô tư*” lôi ra hơn mười chiếc cà vạt khác đang có trong tiệm và nhờ “*bác quán hộ em để nhờ có khách khác mua mà thằng quán của em nó chưa đến thì em không biết làm bác ạ! Hơn nữa bác làm trông cái nút nó “oách” hơn bọn em làm nhiều*”.

Ngày Tết được người nhờ giúp là có lộc, kẻ lang thang này không “*quán*” giùm mà chỉ cho anh chủ hàng này cách tự quán. Thế là chưa đầy vài phút sau, cậu chàng đã tự biết quán kèm theo một lời dặn dò vừa học được là cà vạt không nên quán sẵn để hoài sẽ bị hỏng, khi dùng thì hãy quán, dùng xong tháo ra, khi nào dùng nữa quán lại... Người bắc vốn khách sáo trong việc trả lễ, nói gì thì nói, anh chàng bán hàng cứ nhất định mời anh chị phải soi với em một miếng bánh chưng rồi mới cho đi...

Rời hàng Đào, với bộ vía ngày Tết cũng khá tự tin hơn khi có chiếc cà vạt trên cổ cho hòa mình với cách ăn mặt Tết nhất của người địa phương. Đến hàng quán có bán lẩu dê như đã định để trở tài cho “*nàng tiên*” Kinh Bắc của mình biết đặc sản phương nam. Gọi hàng quán đem ra cho mình một đĩa thịt bò thái mỏng như để làm phở tái vậy. Một bát xả bằm, vài gốc xả củ, củ hành to thái khoanh, một nồi dấm pha loãng để trên lò như nồi lẩu dê, tý đường, một trái chanh, tý dứa (trái thơm miền nam) bánh tráng, rau thơm, bún v.v... rồi tự biên tự diễn món bò nhúng dấm quán bánh tráng, và tự pha chế món mắm nêm từ chai mắm nêm ở Saigon đem ra.

Cả nhà vợ chồng con cái chủ quán ra vây quanh tròn mắt xem cái ông khách (*hâm*) ở Saigon ra này ông ý làm cái gì mà... kinh thế! Sau khi được (*tên hâm Saigon*) lịch sự mời cả nhà thử vài cuốn “*bánh đa*” quán bỏ nhúng dấm bên trong, chấm với mắm nêm thì lão chủ quán vội đi nhanh vào nhà, trịnh trọng thay quần áo, đeo cà vạt (*quần sẵn*) vào cổ, trùm cái áo vest vào (*nhưng vẫn mang đôi dép lê*), rồi bước ra khom người lễ phép với giọng “*Xóm lều*” (ii)

“*Xin bác cho “i-em” được biết cái món mà bác biểu diễn “lầy” giờ gọi tên “nà” gì ạ... và xin cho “i-em” được ghi “nại” cái “toa” của “chai thuốc” gì mà bác làm thành “lước” chấm “lày” đi ạ!..*”

Chai mắm nêm từ Saigon đem ra thôi chứ thuốc cái gì, ở Hà Nội lúc đó không có ở đâu bán mắm nêm, kể cả các hàng chuyên trị các loại mắm trong chợ Hôm cũng chỉ tìm được lọ mắm tép củ riêng của xứ Huế, chỉ vì mắm nêm Sài Gòn đựng trong chai nên được “*lên đời*” thành chai thuốc.

Hôm đó quả tình kẻ lang thang này cũng có hứng chí với chuyện “*truyền nghề*” món bỏ nhúng dấm tự chế cho tay chủ quán, (để mai mốt nó biết mà làm cho mình ăn), vậy là cái màn ghi chép lại “*cái toa*” được tí mĩ chỉ lại cho tay đầu bếp ở Hà Nội - từ một thằng Sài Gòn nấu ăn chắc có lẽ là dở ẹc nhất nước.

Hôm sau đi ngang qua cái quán này thì trên lề đường đã có thêm tấm bảng “*Đặc biệt tại đây hôm nay có món bỏ nhúng “rắm” nam bộ*”...

Ồi mấy bà má Sài Gòn của con ơi! Cái ông nhà bố Hà Nội này ông “*chua*” chữ nghĩa như thế thì có chết thằng “*i-em*” “*lày*” không cơ chứ? Bà nội nó! Thằng cha này chắc nó là dân Hải Dương, Thái Bình, Thái Lọ gì đó, chuyên xài “*nờ*” cao (L), và “*lờ*” thấp (N) ngược nhau loạn xạ, chữ D và chữ R cũng hoán đổi vị trí cho nhau, nên mới có màn nhúng “*rắm*” nam bộ. Cũng may là nó chưa bỏ dấu trật thành “*bò nhúng “rắm” nam bộ*” (*dấu ấ*) thì bố ai mà dám xơi.

Vậy là phải làm phước chữa gấp dùm thực đơn của “*thằng chã*” lại cho đúng chữ, chứ không thôi mai này toàn Hà Nội sẽ bốc mùi với một món ăn quái đản từ Sài Gòn đem ra như món “*ga cao cấp*” (iii) của anh chàng nam kỳ lục tỉnh nào đó đã gắn liền vào... dân gian trong ngôn ngữ Hà Nội ngày hôm nay.

Bây giờ Hà Nội đã qua thời bao cấp, người Hà Nội cũng sút chuồng tung luôn khỏi khuôn mẫu của thời mở cửa và đang ở mức (*chắc là overload quá độ*) của thời hội nhập, chuyện ăn uống của xứ Trảng An đã đỡ hơn nhiều rồi không còn nhiều khê như hồi mới nhẩy long môn muốn hóa rồng châu Á nữa. Có nhiều lý do để lý giải. Có thể là người Hà Nội cũ, sau cơn ngất ngư mấy chục năm chung tình với bao cấp, dường như cũng đã phục hồi lại được trí nhớ về các “*món ngon Hà Nội*”, Một phần cũng có nhiều người trong “*thế hệ mới*” của Hà Nội đã đi xa hơn ra khỏi cái xứ ngàn năm văn vật... để biết đến trăm ngàn thức ăn đa dạng khác bên ngoài quyền cầm nang món ngon Hà Nội. Một phần nữa có nhiều em gái Hà thành vào nam lấy chồng làm dâu ở tận nam kỳ lục tỉnh học nghề ăn uống phương nam, rồi cũng có các chị các em nội trợ miền nam theo chồng ra Kinh Bắc mở quán bên “*dòng Tô Lịch thơ mộng*” (iv) mà truyền lại cho giới ẩm thực Hà Thành biết đến cái ăn uống phong phú của Sài Gòn...

Và chắc là quan trọng cốt lõi hơn hết, chính là ở chỗ người Hà Nội ngày nay không còn ôm cứng lòng trung trinh chung tình lãng nhách với những gì thuộc thời quốc doanh bao cấp như lúc trước nữa... Khi mà việc ẩm thực không còn lệ thuộc vào mậu dịch hợp tác xã, thì người Hà Nội ngày nay cũng chính thức đẩy tuột mấy cái cửa hàng ăn uống quốc doanh cho nó chìm luôn vào dĩ vãng.

Hôm trước có vài thân hữu của kẻ lang thang này cùng nhau bàn đến nguồn gốc món Phở - là của Tây, của Tàu hay của Ta - thì nhiều cao nhân còn đang cất công đi tìm Phở từ đâu tới Việt Nam. Điều này thì còn chưa biết, chứ biết chắc là Phở ở Sài Gòn là từ ngoài bắc di cư vô nam chắc là không ai cãi, và phở ở nước ngoài,

Mỹ, Úc, Âu châu... là do người miền nam di tản vượt biên đem theo chắc mọi người ai cũng đều đồng ý. Vậy thì bỏ qua giai đoạn từ ngàn xưa nó qua từ bên Tàu hay bên Tây, chỉ ngắn lại từ khi nó thành của hồi môn của người Việt rồi thì như chúng ta biết món Phở là có gốc từ Hà Nội, vào nam, rồi sau 75 từ miền nam đi xa hơn ra hải ngoại.

Vậy mà bây giờ ai cá cược gì kẻ lang thang này cũng dám cá là Phở Hà Nội (*hiện tại*) là phở dở ẹc nhất thế gian. Dở hơn Sài gòn một trời một vực, dở hơn phở Bolsa ở Mỹ hay, Sydney ở Úc hoặc Paris ở Pháp, Montreal, Toronto ở Canada v.v... dở xa lắc đến cả một đại dương ngút ngàn. Ngàn năm nữa Hà Nội cũng không chạy kịp với cái món Phở (*từ chỗ của mình đi ra*) so với nơi khác. Tại sao kỳ vậy? Dĩ nhiên câu trả lời có thể là... Biết chết liền! Nhưng xin được đoán già đoán non và phân tích ra vài điều tạm coi là có lý như sau:

Thứ nhất: Ở Hà Nội đi đâu cũng thấy phở nhưng ít thấy có tiệm phở lớn như những tiệm ở Saigon hay ở các nơi có người Việt ở nước ngoài ... Một nồi phở (*của rất nhiều tiệm Phở*) ở Hà Nội chỉ nấu có vài cân thịt, lại thêm chủ quán quan niệm rằng càng nhúng nhiều thứ vào thì càng nhiều chất nên tiết kiệm không dùng xương, mà tã pín lù vào đó thêm vài con gà luộc, và chục cặp móng giò lợn, chân gà, chân ngan cũng được trần vào (*luộc*) trong nồi nước Phở này cho nó thêm... chất. Nấu Phở kiểu này thì làm sao ngon bằng những nơi nấu chỉ chuyên Phở một ngày cả một, hay vài con bò?

Thứ nhì: Thịt bò ở Hà Nội (*bán từ chợ*) là bò kéo xe (*khi kéo hết nổi*) thái ra đem nấu phở thì làm sao bằng bò của chú Sam hay của mấy anh Oz xứ downunder được. Kể cả bò Sài gòn ngày nay cũng được Foremost nuôi trên đồng cỏ để chỉ lấy sữa và lấy thịt, thì bò Hà Nội làm sao sánh bằng.

Thứ ba: Cách ăn phở của người Hà Nội hôm nay cũng rất hải hùng, họ dùng quá nhiều bột ngọt để nấu nước lèo (*nước dùng*) thay cho xương, đã vậy còn nêm thêm bột ngọt sống vào bát phở. Một tô phở tại Hà Nội được “*thiết kế*”

bằng cách, người bán bỏ thịt hành ngò lên mặt phở xong, rồi còn cho thêm cả thìa vun bột ngọt sống lên mặt, xong mới chế nước lèo lên và đưa cho người ăn, dùng đũa đảo lên rồi cứ vậy mà lua vô mồm.

Ăn phở kiểu này thì dù nghề nấu có gia truyền cách mấy cũng không làm sao mà nuốt được.

Toàn Hà Nội đều ăn như vậy. Mình không ăn bột ngọt sống (*kiểu đó*) thì mấy em bán hàng “*êm*” mĩa “*ông tướng này điên thế - hàng dinh dưỡng cao cấp mà không biết ăn là thế nào nháy..*” (*Hà Nội gọi bột ngọt là mì chín (hay mì chính) - âm từ tiếng Tàu*).

Nghe kể là cũng cái thời mà mấy mợ bán hàng trong cửa hàng mậu dịch còn uy quyền y như “*Hoàng A Ma*” (*mẹ vua*) trong phim bộ, lúc đó bột ngọt là hàng viện trợ của Trung Quốc, nó quý, hiếm, và sang còn hơn quý tộc thời vua Louis 13 ở bên Pháp. Người nào vào quán phở (*quốc doanh*) mà moi trong túi ra ve bột ngọt nhỏ, lấy que tăm xỉa răng khêu một tý cho vào bát mà khuấy thì cả quán sẽ nhìn xem để xuýt xoa trầm trồ “*ối giời ơi! thằng này nó “tâm cỡ” như thế nào đấy nháy!*”

Mùng 3

Làm việc cho công ty nước ngoài ở Việt Nam sướng một cái là mùa holiday được nghỉ mát chỉ cả tha như con ba ba luôn. Mới giữa tháng tháng 12 là quất một phát cả tháng trời cho Christmas & New year, vừa xong thì lại vớt thêm cái Tết Việt Nam thêm cả tháng nữa (đó là chưa kể mấy anh công ty Pháp vào giữa năm là chơi thêm một phùa nghỉ mùa hè ở xứ của mấy anh nữa). Tuy các công ty của Tây không có lịch nghỉ để ăn Tết Việt Nam nhưng các đối tác trong nước của họ nghỉ ăn Tết tưng bừng nên họ phải nghỉ theo, nhất là ở Hà Nội. Cơ quan công sở mùng 4 đi làm lại nhưng chỉ mở cửa để tiệc tùng đãi đằng liên hoan đầu hót nhau thôi chứ từ sếp đến lính chẳng ai làm gì hết cho đến ra giêng. Vì vậy các đối tác Tây cũng “*đầnh*” phải nghỉ Tết theo Việt Nam (mùng gần chết) chứ làm việc với ai giờ. Đó là

chưa kể có những công việc mà công ty nước ngoài cử đại diện đến Việt Nam chỉ là để đi ăn nhậu suốt năm thôi chứ chẳng làm gì hết. Kể lang thang này có người bạn Mỹ, anh ta làm đại diện cho hãng máy bay Boeing ở Việt Nam. Công ty bài trí cho anh một văn phòng thật lộng lẫy trên phố Tràng Thi ngay trung tâm Hà Nội, anh có một thư ký kiêm thông dịch, kiêm luôn office manager đẹp như tiên, cô nàng là người Hà Nội. Mục đích của anh được hãng cử đến Việt Nam là để bán máy bay, và khách hàng của anh ở Việt Nam chỉ duy nhất chỉ có một người đó là Vietnam Airline. Anh này làm việc không bao giờ đến văn phòng. Suốt năm anh cầm cái cell phone đi chơi, văn phòng bỏ phó cho cô thư ký kiêm office manager. Cô thư ký kiêm manager này cũng không có gì làm, suốt ngày ngồi trực văn phòng lấy điện thoại “nấu cháo” với bạn bè. Thỉnh thoảng có người vào xem cô thấy cho mấy quyển sách hình máy bay in ấn lộng lẫy tha hồ mà ngắm rồi cầm đem về nhà xé ra dán vách tường cho con nít xem chơi cũng được... Sếp và thư ký làm việc sướng như vậy mà lãnh lương bằng tiền đô cả cộc đầy không đầy nhất là sếp, phải có đến vài trăm ngàn mỗi năm.

Mấy ngày trước Tết kẻ lang thang này có gặp Tom (tên anh Mỹ hãng Boeing). Cả hai đồng cảnh Tết phải xa nhà nên nảy tình tương thân cùng rủ nhau ra bờ hồ làm vài ve ôm sâu cô quạnh khi Tết năm nay phải trấn thủ lưu đồn ở Hà Nội nữa chứ không được về. Tom rầu rầu tâm sự:

“Tết (Việt Nam) này tao có một “bad news” và một “good news”. “Bad news” là sếp tao ở tổng công ty bên Mỹ vừa đưa tao một trận te tua. Nó nói chi phí cho văn phòng và công tác của tao ở Hà Nội và tiền lương của tao mỗi năm gần cả triệu đô mà mấy năm rồi tao cứ đi ăn nhậu không chứ chẳng làm được cái “shit” (mốc xì) gì hết... Còn “good news” là sau khi chửi xong nó cho tao một hợp đồng mới là cho tao ở lại đây để đi nhậu thêm 2 năm nữa... hi... hi... vậy là vẫn còn êm ấm thêm hai năm.”

Kẻ lang thang này cũng hứng tình tâm sự “Mày mấy năm chưa bán được chiếc máy bay

nào thì bị sếp đưa cũng đáng. Còn tao thằng “tổng đà chủ” Thụy Sĩ của tao năm nào cũng trông lên đầu tao một “quota” (chỉ tiêu) “chàm oằm”. Tao quậy “lòi kèn” luôn mới đạt được mà nó cũng chửi. Năm nào nó cũng bắt tao trấn thủ lưu đồn lại đây để “chiêu đãi” tét nhất với đối tác... Má nó! Cái đời đi làm công là phải nghe sếp chửi mày ời...”

Sếp chửi thì chửi, sàu thì sàu nhưng vẫn cứ tiếp tục ở lại xứ Hà thành hoài, hàng ngày tụ tập nhau một nhóm nhỏ lập thành một “Western corner” Việt có, Tây có nam có, nữ cũng có toàn những kẻ tứ xứ muôn phương tụ tập về đây làm “staff” (nhân viên) cho các công ty nước ngoài. Suốt ngày kéo nhau đi ăn nhậu rồi chửi (lén) sếp của mình cho người đồng cảnh cùng nghe... Kể lang thang này đến năm thứ 10 thì ăn nhậu đã “oải chè đậu” quá chịu không nổi nữa nên rút chân khỏi Việt Nam xin trở về Úc, bây giờ những người bạn lúc đó như Tom, như John, Peter, Ngọc, Hương, Aveline, Brigitte Weber, Toàn, Thắng, Hồng Nhung, Hùng, Kurtis, v.v... có người đã 20 năm, 25 năm “công vụ” từ bên ngoài vô làm “đại sứ” cho hãng của mình ở Việt Nam. Có chạy ra chạy vào nhưng đến giờ vẫn còn hàng năm ngắm hoa Đào, hoa Mai ăn Tết xa nhà tại Việt Nam.

Khoảng cuối thập niên 90 Boeing rồi cũng bán cho Việt Nam được 8 chiếc đầu tiên mỗi chiếc 400 triệu... Sau cú bán này chắc là Tom được “tổng đà chủ” của công ty anh cấp sự vụ lệnh thường trú vĩnh viễn ở Việt Nam luôn nếu như anh vẫn còn thích cầm cell phone đi ăn nhậu để bán máy bay theo kiểu của... Việt Nam.

Hôm đó là ngày mừng 3 Tết, kẻ lang thang này lại tiếp tục đèo “nàng tiên” Hà Nội của mình lang thang trên phố ngắm “nhân diện Đào hoa tương ánh hồng”(v) . Lại một điều là người trong nước thì cứ thích ngự lên “xe con” (xe hơi nhỏ) cho nó oách, còn ở nước ngoài về, thằng nào ở lâu ngoài xe hơi (công ty) cũng thích sắm thêm chiếc gắn máy riêng cho mình để vi vút mỗi khi có dịp. Vừa nhanh, vừa gọn, vừa chủ động, lại vừa... được một vòng tay thật

êm ôm siết vòng bụng (hơi phệ vì ăn nhậu) mỗi khi có dịp chờ tiên ngồi phía sau. Đi giữa phố hồng rực hoa Đào của Hà Nội vào những ngày Xuân mà phải ngồi ô tô cho lính lái hoặc tự lái thì quả là không biết thưởng thức “hoa” gì cả, làm phí đi một “*ánh hồng*” (*biết nói*) bên cạnh. Cái lạnh lạnh của thời tiết, và sự cởi mở của những ngày Xuân dễ làm người ta xị lại gần nhau với tốc độ nhanh hơn. Kẻ lang thang này dám cá độ ăn bao nhiêu cũng được là nếu quý huynh đệ nào có dịp đèo một “*nàng tiên*” mới quen ở Hà Nội trên xe gắn máy đi giữa trời Xuân hơi hơi ren rét thôi. Không cần bạn đề nghị gì hết chỉ cần đảo vài vòng trên xe mà nàng không vòng tay tới trước cho hai bàn tay xinh xinh của nàng vào túi quần của bạn (để trốn lạnh) một cách thân tình thì cho thua gì cũng chịu.

Đường phố Hà Nội lúc đó xe gắn máy cũng đã đông lắm rồi. Nàng tiên Hà Nội ở yên sau chiếc Vespa cô âu yếm tựa cằm vào vai anh “*tổ lái*” đang tình tứ đèo tiên. Đến một ngã tư xe dừng đèn đỏ, chừng khi đèn xanh chuẩn bị chạy thì có một chị phía sau nhanh hơn trườn “*con đờ rem*” (Dream) của chị tới. Chị này lướt lên khá sát “*lão Vespa*” phía trước chị còn chưa kịp chạy. Bàn để chân của con đờ rem chị đang cưỡi móc vào ống quần của anh Vespa đang đèo nàng tiên phía sau kéo nhẹ. Mắt thẳng bằng, cả ba té ngã lẫn cù ra lộ. Bàn quần áo chút thôi chứ không ai bị việc gì. Ngày Tết mà, tất cả đều dễ dãi (ngày thường là đám tẩn nhau nát mặt, chí ít cũng được nghe cờ lờ đờ mờ từ miệng người đẹp tuôn ra như nước suối). Cả ba lồm cồm đứng dậy đỡ xe lên chào nhau rồi nổ máy phi tiếp. Tết nhất có đâm (xe) vào nhau thì cũng là dịp để biết thêm một người trên phố.

Vừa xoay tay ga định lướt tiếp thì bỗng có tiếng gọi của một cô gái:

“*Anh chị gì oiii! Anh chị rơi cái túi này...*”

Xoay lại thì thật có một cái túi xách nhỏ của ai đó rơi trên mặt đường gần nơi kẻ lang thang này ngã xe lúc nãy. Dòng xe cứ tiếp tục lướt nhanh qua đèn xanh, cô bé gọi báo cũng phi mất luôn sau lời báo... Ô hơ! Biết cái túi này của ai đây, có phải của mình đâu mà nhặt,

nhưng chẳng lẽ lại cứ để trên mặt đường. Thời đó chưa biết sợ khủng bố, sợ bom hóa chất, bom vi trùng, sợ cúm gia cầm, sợ cúm heo... Sợ đủ thứ từ “*vật lạ*” ngoài đường như bây giờ nên “*nàng tiên*” của kẻ lang thang này nhanh nhẩu nhảy khỏi yên xe nói:

“*Cứ nhặt trước đi rồi tính*”

Buổi tối hai đứa đến quán Hồ Gươm Xanh như con cá hanh, là một bar có ca nhạc mới mở khá “*hoành tráng*” bên bờ hồ. Cả hai lôi cái túi xách nhặt được lúc ngã xe ra kiểm. Vài vật gương lược son phấn của phụ nữ, một hộ khẩu, một chứng minh nhân dân tên Lê Thanh Ngọc có tám ảnh nhìn trông khá trẻ, khá xinh (không phải chị cùng ngã xe lúc ban chiều), và quyển hộ khẩu, quyển sổ y tế, giấy tờ học hành gì đó của một em bé bốn năm tuổi, một cell phone, một chiếc ví nhỏ trong đó có 320 ngàn tiền Việt và tờ 100 đô Mỹ cùng vài linh tinh khác. Gọi phone cho tổng đài 108 xin số của địa chỉ trong chứng minh nhân dân. Gọi đến đó thì không ai biết cô Ngọc này hết. Chiếc phone đã hết pin, nên kẻ lang thang này bèn tháo sim ra bỏ vào phone của mình mà dò tìm trong index, thời may thấy có chữ “*mẹ*” và số phone (*phone ở VN chữ Việt có dấu*). Thế là gọi đến “*mẹ*” hỏi xem mẹ có quen ai tên Ngọc không, mẹ nói nó là con gái tôi, bà cụ cho số phone nhà riêng của con gái. Gọi đến chủ nhân để báo cho biết có nhặt được chiếc giỏ xách, và giải thích cho “*người*” biết bằng “*biện pháp nghiệp vụ*” (vi) nào mà kẻ này biết được số phone nhà của “*người*”. Rồi (lên giọng ta đây) ra lệnh cho người liệt kê hết các thứ có trong chiếc túi xách ra xem để xác nhận “*người*” có đúng phải là chủ nhân chiếc túi bị rơi hay không. Đầu giấy bên kia có tiếng cô gái hấp tấp run sợ liệt kê các thứ ra, nàng bỏ không kể chiếc cell phone (khá mới) và kèm theo một câu khẳng định là:

“*Trong túi xách của em không có tiền bạc gì hết anh ạ. Chỉ có giấy tờ thôi, sổ hộ khẩu, sổ y tế lịch khám bệnh và sổ đóng tiền trường của con em336 “các anh” (dù nãy giờ chỉ có mình em kẻ lang thang này nói chuyện với người) cho em xin lại, mất mấy quyển sổ đó thì phức tạp lắm...*”

Có lẽ bà mẹ trẻ này tưởng đã gặp phải băng đảng đầu gấu, nên gọi kẻ lang thang này là “các anh” (*băng đảng thì không hoạt động một mình*) và chúi biền trước trong túi xách không có tiền + cell phone là những thứ mà nàng không mong gì được trả lại (*đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn mà*). Thấy đúng nàng là chủ nhân chiếc túi xách, kẻ lang thang này đáp lại (*chắc là giọng nói cũng có chút hách xì xằng của người làm ơn cho kẻ khác*).

“Được rồi, nãy giờ chị kể mấy thứ trong túi xách thì tôi thấy quả đúng chị là chủ của nó. Bây giờ thế nào, chị muốn tôi đem đến nhà trả lại thì cho chị thì cho tui địa chỉ ngày mai tôi đến, hoặc là chị muốn lấy bây giờ thì cứ ... đến đây mà lấy...”

Không biết cái giọng Sài Gòn của kẻ lang thang này ngay giữa lòng đất bắc có chất “*giang hồ*” nào hay không mà làm nàng mẹ trẻ bên kia đầu giây lắp bắp bắn loạn run lên:

“Dạ... dạ... vâng!... Đến đến... em đến... ngay... ngay... các... anh... anh... cho em xin chỗ... các anh... có .. cần em làm gì không ạ...”

“Không! Tôi nhật được, kiểm tra đúng của chị thì trả lại chị thôi... Chị đến Hồ Gươm Xanh phone cho tôi số... tôi sẽ ra gặp chị. Tôi đeo cà vạt màu kem có hình con chim phía trước”

Nói xong mới thấy mình lỡ lời, người Hà Nội “chim” là “sính lễ” của bé trai, “bướm” là của hồi môn của bé gái. Muốn nói con chim thì phải nói con hoàng oanh, con se sẻ, con sâm cầm, con sáo v.v.. chứ “chim” khơi khơi là có khi bị “tấn” cho một trận “khí thế” lúc nào chẳng hay.

Hơn nửa giờ sau thì phone tay của kẻ lang thang này nháy đèn báo số, “nàng” đến. Để nàng tiên của mình ở lại trong quán nghe nhạc chờ. Kẻ lang thang này cầm chiếc túi xách đem ra giao trả lại cho chủ nhân. Đúng như dự đoán qua giọng nói, người cũng như ảnh (trong chứng minh nhân dân) khá trẻ, không xinh lắm nhưng nét duyên làm người ta ưa nhìn. Bên

cạnh “người” còn có ba anh trẻ tuổi lực lưỡng to cao, mặt mày thì chỉ dám liếc liếc thôi chứ không dám ngó thẳng nữa chứ đừng nói gì nhìn lâu. Ba anh này cứ lăm lì bên cô gái có vẻ là chị (*một ông là em trai, hai ông kia chắc là bạn của ông em, chắc là vậy!*) như một loại bảo vệ hữu hiệu cho bà chị trẻ khi có việc phải “liên hệ” với đầu gấu.

Ngồi xuống chiếc bàn con ở bên ngoài tiền sảnh của quán bar, kẻ lang thang này còn bày đặt kiêu cạo là lôi hết các thứ trong túi xách ra để trên mặt bàn để chủ nhân của nó kiểm và nhận lại... “Này nhé, trong túi nhỏ của chị có 100 đô, 320 nghìn tiền Việt Nam, chiếc phone đã hết pin, và các thứ này, mời chị kiểm lại xem có thiếu xót thứ nào không và nhận lại...” Cô gái khấp nép xác nhận là đúng, là đủ không thiếu mất gì, nàng cảm ơn đã trả lại các giấy tờ quan trọng... Vậy là xong, kẻ lang thang này đợi họ đi để mình trở vào quán nghe nhạc tiếp với nàng tiên của mình.

Vậy mà lạ! Cả phút trôi qua, mấy thứ trong giỏ xách nàng vẫn để trên bàn chứ (*dường như không dám*) cho vào giỏ hay cầm lấy, ba ông em trai to như khi đột vẫn đứng lăm lì phía sau nàng... Họ im lặng chờ cái gì đó ở cái người đang trả lại chiếc túi xách cho họ. Còn người trả túi xách thì cũng chờ họ nhận lại chiếc túi rồi đi để mình vào quán... Cả hai bên im lặng lúng túng bối rối nhìn nhau. Cuối cùng một trong ba ông em khi đột như không đợi được nữa gần giọng quát khê “*Vậy chứ bây giờ ông anh muốn cái gì thì cứ nói mẹ nó ra đi!*”

“Ồi má ơi! “kiểu” con với... Không khéo cái đám cô hồn này nó “tấn” con một trận “khí thế” giữa ngày Tết thì có mà oan mạng.”

Bây giờ thì đến lượt cái thằng làm ơn đi nhật túi xách trả lại này run sợ cà lăm với mấy chữ “*nói mẹ nó ra đi!*” của ông em:

“Hơ.. ơ...! Tui... tui... chỉ muốn... trả... lại thôi... chứ có muốn... muốn... cái gì đâu?”

Vẫn chưa chịu tin, một ông khi đột thứ hai tuy có bớt gần giọng và chất “*mẹ cha*” trong

ngôn ngữ nhưng ánh mắt vẫn... “*mang hình viên đạn*”, hỏi tiếp để xác nhận:

“*Trả... không vậy thôi à!*”

Thằng nhỏ hoảng quá xuống giọng lễ phép... bất ngờ:

“*Dạ.. dạ... Vâng ạ! Trả... trả... không... Tôi chỉ muốn trả... không... lại thôi... xin các anh chị cứ lấy rồi... đi đi...*”

Ba thằng khi đột và bà chị trẻ có nét mặt lúc nào cũng sờ sờ cái gì đó trông đến thấy... thương chết được. Họ nhìn nhau như hội ý. Như đánh giá mức độ thành thật hay có ẩn ý gì không ở thằng cha “*Sài Gòn hâm*” đang ngồi trước mặt họ.

Mà không hâm sao được, giữa cái thời buổi mà hầu như đạo đức con người đã bị phá sản. Trên báo đài hàng ngày tràn ngập các tin con gà nhà này nhảy qua, con chó nhà kia nhảy lại, ông máng xối nhà này chảy nước qua nhà kia v.v... là người ta có thể giết nhau dễ dàng chỉ vì một vài quyền lợi thật nhỏ nhoi hoặc vì một số tiền thật ít ỏi đôi khi chỉ vài trăm ngàn đồng. Trên báo Công An chẳng đã đăng một bác sĩ y khoa đang có việc làm ở bệnh viện đã giết cô bạn gái của mình mục đích chỉ để cướp chiếc điện thoại tay khá đẹp của cô ấy. Vậy mà cái thằng cha “*Sài Gòn hâm*” này nó nhặt được cái túi xách có 100 đô cùng chiếc phone mà chỉ muốn “*trả không*” vậy thôi chứ không muốn gì hết... thì không phải hơi bị “*hâm*” là thế nào? Hay nó đang mưu tính chuyện bất chánh nào khác mà mình chưa biết??

Thời may, nàng tiên “*Đào hoa tương ánh hồng*” của thằng cha “*hâm*” ngồi trong quán thấy hơi lâu mà anh trai Sài Gòn của nàng chưa vào nên đi ra tìm. Cùng là người Hà Nội với nhau nên nàng hiểu ngay sự ngạc nhiên của bà chị cùng ba ông em bảo vệ khi nhận lại chiếc túi xách. Với sự việc này thì lẽ ra 100 đô cùng chiếc phone đương nhiên không bao giờ được trong liệt kê các thứ nhặt được, còn các thứ giấy tờ muốn trả lại phải có “*bồi dưỡng*” cho đúng giá. Nghĩa là tiền chuộc tùy theo mức độ quan trọng của giấy tờ, và chỉ trả lại sau khi hai

bên ra giá và đồng thỏa thuận. Vì vậy ông em đã nóng tính quát muốn gì (muốn bao nhiêu) thì cứ “*nói mẹ nó ra đi*” sao cứ im lặng hoài...

Không biết nàng tiên của tên “*Sài Gòn hâm*” hôm đó rù rì giải thích gì đó với vị chủ nhân chiếc túi xách mà nét sợ hãi cũng biến luôn trên mặt bà chị trẻ làm cô nàng có vẻ trông càng có duyên hơn lúc ban đầu, những nụ cười rạng rỡ nhanh chóng xuất hiện trên môi nàng và luôn cả ba tên khi đột. Những lời cảm ơn chân tình bây giờ mới dám nói.

Nàng tiên của kẻ lang thang này chu môi khoe:

“*Anh ý là “kiều” Úc đang làm việc ở Hà Nội này đây chứ có phải gấu đầu mà muốn gì ở mấy bạn*”

Cậu chàng “*nói mẹ nó đi*” lúc này xin lỗi rồi rít. Bắt tay thật thân tình. Lúc chia tay “*cậu*” hỏi thêm “*Anh là “kiều” Úc về đây công tác đây à! Anh cho em hỏi một câu, anh học tiếng Việt bao lâu mà nói tiếng Việt hay ra phết nhỉ!*”

Bây giờ đã hết sợ nên cái máu tếu lâm Sài Gòn cũng đã đã trở về bèn đáp:

“*Học được ba mươi tám năm rồi đấy em ạ!*”

Cậu bé tròn xoe mắt ngạc nhiên nhưng khá... tối dạ hỏi với tiếp theo:

“*Anh đến Việt Nam hồi nào mà học tiếng Việt đến ba tám năm?*”

“*Anh học hồi mới đẻ đến giờ lận em ơi!*”

Bây giờ cậu em mới hiểu ra:

“*Úy anh là người Việt hả?*”

Chẳng lẽ lại mắng trả lễ lại cho nó

“*Mẹ mày! Đã gọi tao là “kiều” tao không là người Việt thì là người “dog” gì đây!*”

ooOoo

Năm đó kẻ lang thang, tên “hăm Sài Gòn” này 38 tuổi và là năm thứ bốn bị lưu đầy ăn Tết ở Hà Nội.

Nhân ngày Xuân kể chuyện những thương đẽ để tính về ăn uống của xứ “trà bắc” và vài kỷ niệm khi còn làm việc ở đó để góp phần trà dư tửu hậu cho qua đi thêm một mùa xuân nữa nơi xứ người. Xin tạm ngưng chương trình kể chuyện về “*Những nẻo đường phương bắc*” nơi đây. Hẹn gặp quý thầy cô và các huynh đệ tỷ muội Mạc Đĩnh Chi ở những chuyện đường phương bắc khác trong Giai Phẩm Mạc Đĩnh Chi năm sau.

Kính chúc toàn thể thầy cô và các huynh tỷ muội đồng môn Mạc Đĩnh Chi mình được những ngày Xuân năm nay phải thiết là gia đình an vui và hạnh phúc.

Phương “N”, (Sydney)

Mạc Đĩnh Chi 69-74,

Liên lạc: SaiGonMyLove@Optusnet.com.au

Ghi chú

(i) **Sài Gòn Ni:** Ngôn ngữ tếu lâm lúc bấy giờ từ chữ Saigonese, vì kê là Việt kiều, lemon hỏi, lemon là chanh + hỏi là chanh hỏi chảnh. Con bé đó hơi bị lemon hỏi ... (cô nàng này chảnh)

(ii) **Xóm lều:** Là che lều làm chỗ ở, cũng còn được người Hà Nội đọc trại đi là xóm liều (*liều mạng*), để chỉ những người Hà Nội mới, đa số từ nông thôn tràn về Hà Nội kiếm sống, nhập cư bất hợp pháp không hộ khẩu, không nhà, giăng lều ở chỗ trống, lâu ngày thành xóm được gọi là dân xóm lều (*chông*) hay xóm liều (*mạng*). Những người ở xóm này, và một số đông người Hà Nội khác ngày hôm nay, có khuynh hướng, dường như là cố tình như một cái “mốt”, chứ không phải là bị ngọng. Họ phát âm theo giọng miền quê của các vùng Bùi Chu, Phát Diệm, Hải Hậu, Thái Lồ, Thái Thịnh, Hải Dương, và một số đông ở thành phố Hải Phòng và nhiều miền nông thôn phía bắc. Chữ L và N, chữ D và R ngược vị trí lẫn nhau, chữ em kéo ra thành hai âm “i-eemm”, chữ o thành oa, chữ

có đọc là “cóa” chữ bỏ đi, đọc là “bóa” đi v.v... Ngôn ngữ này đã thành khá “đại trà” với người Hà Nội hôm nay. Trong một quán karaoke ở xóm liều Hà Nội người ta có thể nghe vài câu hát trong bài Tình Kỳ “*Lữ*” một bài có nhiều chữ i-eemm Nờ cao – Lờ thấp thấp hoán đổi vị trí cho nhau như sau:

*Ta tiếc cho i-eemm
trong cuộc đời nằm người
Ta xót xa thay
i-eemm nà một cánh hoa dzoi
Noài người vô tình
giẫm lất thân i-eemm
Noài người vô tình
giày xéo thân i-eemm
Noài người vô tình
giết chết đời i-eemm...
I-eemm hồi i-eemm ơi*

.....

.....

*Ta tiếc cho i-eemm,
ta tiếc cho i-eemm
Nhìn i-eemm trong nòng mọi người
Quay cuồng theo tiếng nhạc đưa
Nhìn i-eemm tay lâng ny rượu
Môi cười mà nệ như dzoi*

Nếu quý bạn miền nam đang ngao du Hà Nội ngang qua xóm lều mà nghe karaoke kiểu này rồi bật cười sặc ... thì nên chuẩn bị cặp giò để chạy cho nhanh chứ không thôi thì “bóa” mẹ đời anh giai Sài Gòn với dân xóm liều là cái chắc.

(iii) **Ga cao cấp:** Chữ này thì kẻ lang thang tui xin đoán mò theo kiểu chắc là ngày xưa có chàng lục tỉnh nào đó mang món “*ra giường*” (*drap trải giường*) ra bắc. Và cũng chắc là chàng này nói ngọng kiểu miền tây “*con cá gô bỏ vô gổ nháy gột gột*”, nên chữ “*ra*” của miền nam (*drap trải giường*) khi ra bắc thành “*ga*” (*trải giường*) và từ đó cho đến hôm nay toàn Hà Nội chết luôn cái tên này, chữ “*ga*” trải giường ở HN hôm nay đã đi vào... dân gian không còn điều chỉnh được nữa.

Thoạt mới đến Hà Nội kẻ lang thang này hơi ngạc nhiên vì có nhiều nơi treo tấm bảng “*tại*

đây có bán các loại ga cao cấp” . Nghĩ hoài không biết họ bán cái thứ gì? Ở Hà Nội, nhiều nơi bán hàng không có tiệm trưng bày, kiểu một đạo ở Saion để cục gạch dựng đứng trên lề đường thì là nơi bán xăng. Người Hà Nội chỉ treo tòn ten một tấm carton viết lem nhem liệt kê những gì họ bán chừng có người mua thì mới chạy đi lấy, cho đến khi thấy tấm bảng “*có bán ga cao cấp*” còn đang ngạc nhiên thì lại thấy tấm bảng khác (*cũng tương tự*) có liệt kê thêm mấy chữ “*bán các loại chăn màn và ga cao cấp*” thì mới nghiệm ra là “*ga cao cấp*” là drap trải giường ở trong nam theo giọng nam kỳ lục tỉnh ra bắc thành “*ga cao cấp*”. Hôm trước mới đọc đâu đó nhà văn Dương Thu Hương cũng dùng chữ “*ga*” để chỉ tấm trải giường. Bởi vậy cái món “*bò nhúng “rắm” nam bộ*” hôm đó nếu không chữa dùm cho nhà chủ quán thì ngày hôm nay có thể chữ “*nhúng mắm nam bộ*” đã đi vào ... dân gian Hà Thành luôn cũng không chừng.

Ở miền bắc (bây giờ) hàng quán bán nhiều món rất quen nhưng đã được “*phụ đề Việt ngữ*” theo kiểu Hà Nội nên người Sài Gòn không biết đó là của... mình. Thí dụ bún bò xào thành bún bò nam bộ, bún chả giò thành bún

nem rán, canh cải tần ô thành canh cải cúc, kem ký sài Gòn là kem Sài Gòn làm cục to bán theo ký lô để phân biệt với kem ly, bánh xèo thành bánh giá rán v.v...

(iv) **Sông Tô Lịch:** Nếu ai chưa thấy mà chỉ đọc trong sách vở thì tưởng đâu là một dòng sông thơ mộng lắm, thật ra Tô Lịch chỉ là một cái... cống dài, nước đen thui lùì và thúi hoắc, một dạng cống bà xếp ở trong nam. Kẽ lang thang này sẽ kể trong một dịp khác.

(v) **Đào hoa tương ánh hồng** từ bài thơ

*Khử niên kim nhật thử môn trung,
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.
Nhân diện bất tri hà xứ khứ.
Đào hoa y cựu tiếu đông phong.
(Thời Hộ 618 – 907)*

(vi) **Biện pháp nghiệp vụ:** Ngôn ngữ của báo công an, “*Sau khi điều tra, bằng biện pháp nghiệp vụ đương sự đã thành thật nhận lỗi...*” Biện pháp nghiệp vụ của công an được “*quần chúng*” hiểu (ngầm) là đánh một trận cho lòi kèn, không khai thì cứ “*biện pháp nghiệp vụ*” thêm vài lần nữa thế nào cũng... nhận tội

THƠ.....

Mùa Xuân Khói Sương

Chim Chơ - rao ơi chim Chơ - rao
Nghiêng đôi cánh tím biếc trong chiều
Lãng đãng đông tàn pha màu núi
Có chút xuân thì hiu hắt sang ...

Hoa vàng sương khói chiều đông muộn
Nhật nắng tàn phai trong mắt em
Lên đồi ta đứng trông về phố
Khuất nẻo mờ xa em dấu yêu ...

Cao nguyên xuân đến buồn không tả
Bắn một tràng thay pháo đón giao thừa
Rượu sắn ta say trời quên đất

Lung trông chén cạn trời mắt em

Mai rừng cánh nhỏ vàng bên suối
Lũng hồng hoa dại bát ngát chiều
Tím ngắt chiều xuân hồn hoang dại
Tung trời đỏ bụi mờ cô liêu

Một chút âm thầm một chút nhớ
một chút điên say một chút liêu ...
Thơ xuân ta nén lòng không đọc
Thì thầm tên em với bóng đêm

Mai này ta sẽ quay về phố
Đem theo xanh thắm núi yêu rừng
Đem theo màu nắng trời nhưng nhớ
Tặng người phai nhạt, chút hồn mơ ...

Võ Mạnh Hùng MDC76

Nhớ Quảng Đức - Daknong xuân 1980

HOA PHÁT

TRUNG TÂM GỬI TIỀN & QUÀ VỀ VIỆT NAM

9393 Bolsa Ave., Suite #A, Westminster, CA 92683

WWW.GoiTien.COM • TOLL FREE: 1-800-531-6363

CẦN NHIỀU ĐẠI LÝ, XIN L/ L CÔNG TY

NEW
Dầu Nóng
AURORA

CÁC DỊCH VỤ VỀ VIỆT NAM

- Gửi tiền về Việt Nam tại trung tâm các thành phố lớn, hồi báo trong ngày.
- Gửi quà về Việt Nam nhận tại phi trường Tân Sơn Nhất / nhận tại nhà
- Thẻ Điện thoại tốt & rẻ, có chương trình PINLESS
- Đặt các loại hàng thông dụng tại Việt Nam như: thuốc Tây, Dầu nóng, Sữa Ensure, v.v...
- Đặt Hoa Mừng Sinh Nhật, Tân Gia, Khai Trương, Cưới Hỏi, Ma Chay v.v...

Lẵng Hoa, Vòng Hoa, Bánh Kem

QUÀ GIAO PHÁT TẬN NHÀ, BAO THUÊ !!!

HOA PHÁT Trung Tâm uy tín gửi Tiền & Quà về Việt Nam lâu đời nhất, trên 30 năm

CHỌN MẶT GỬI TIỀN, CHỌN SỰ AN TOÀN, XIN CHỌN HOA PHÁT!

J.C. Income Tax

ACCOUNTING - REAL ESTATE & TAX SERVICES

10181 WESTMINSTER AVE., #203 - GARDEN GROVE, CA 92843

Cung Chúc Tân Xuân

Tay nâng chén rượu ta chúc nhau
Chúc đời tươi đẹp bớt khổ đau
Gió reo khúc nhạc mừng xuân mới
Hạnh phúc chan hòa, đậm tình sâu

Kế Toán:

- Khai thuế cá nhân, công ty thương vụ
- Giữ sổ sách chi thu, lương bổng nhân viên
- Báo cáo thuế vụ định kỳ
- Khai thuế buôn bán hàng tháng hoặc định kỳ
- Làm các W2, 1099
và tất cả các vấn đề liên quan thuế vụ

Địa Ốc:

- Mua và Bán nhà ở, nhà cho thuê hoặc cơ sở thương mại
- Mượn nợ để mua nhà hoặc tái tài trợ nợ cũ

TẬN TÂM KINH NGHIỆM VÀ CHU ĐÁO

Liên Lạc:

Email: jcincometax@yahoo.com

Điện Thoại: 714-590-2217

Fax: 714-590-1231

Thơ.....

Thân tặng Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh
Mạc Đĩnh Chi

Chiều Xuân

Chậu hoa nọ trước sân khoe sắc
Khóm mai kia thoảng ngát đưa hương
Thú vui êm ả lạ thường
Cỏi lòng rộng mở nhẹ nhàng thanh thoi

GS Vũ Ngọc Ngoạn

Xuân Vui

Gió Xuân mơn cánh hoa đào
Mưa Xuân phơi phới bay vào vườn ta
Thắm nhuần cây cỏ lá hoa
Người vui cảnh đẹp, thật là bình an
Năm nay con cháu hợp đàn
Nhanh như quế một đoàn xuân tươi
Cám ơn trời phật độ người
Cả nhà mạnh khỏe việc thời hên may

GS Vũ Ngọc Ngoạn

Xin Chân Thành Cảm Tạ

Thay mặt Ban Tổ Chức Xuân Canh Dần 2010, tôi xin chân thành cảm tạ quý Mạnh Thường Quân đã gửi quảng cáo đến cho quyển Kỷ Yếu/Đặc San Mạc Đĩnh Chi 2010 này.

Đồng thời tôi xin cảm tạ Thầy Hiệu Trưởng Lý Di, Thầy Phạm Quân Hồng, Thầy Vũ Ngọc Ngoạn, thầy Nguyễn Phước Hậu, Minh Tuấn (Bùi Anh Tuấn), Gia Thành (John Cao), Lâm Kim Chung, Lê Thị Phương Mai, Mỹ Uyên, Nguyễn Dung, Nguyễn Quốc Khánh, Trần Xuân Lộc, Nguyễn Thị Khánh Minh, Nguyễn Văn Bảy, Nhan Thủy Tiên, Nhược Thu, Quách Xuân Sơn, Tăng Ngọc Hồng, Nguyễn Như Hiền, Trần Mỹ Huệ, Trịnh Dzũng, Văn Mỹ Lan và Võ Mạnh Hùng đã bỏ ra nhiều thời gian quý báu để viết bài và gửi về cho chúng tôi. Ngoài ra tôi cũng xin cảm ơn anh Võ Văn Quang và tất cả các anh chị em trong Ban Tổ Chức cùng với chị Phan Ngọc Thành, Chị Quách Xuân Sơn, Nguyễn Đăng Nam, Nguyễn Thị Mỹ Linh, Tăng Ngọc Bích, Lý Bình, Nguyễn Hồng Diễm Phúc và Nguyễn Hoàng Yến đã giúp đỡ trong những ngày tháng vừa qua.

Trước thềm năm mới tôi xin kính chúc quý Thầy Cô quý bạn hữu và gia quyến một năm mới an khang, thịnh vượng, sức khỏe dồi dào và vạn sự như ý.

Jimmy Dieu, Trưởng Ban Tổ Chức

Ngày Xuân Nhớ Mẹ

Trần Mỹ Huệ MDC 68

Tôi xa quê hương vào tháng ba năm 1979, một tháng trước kỷ niệm tháng tư đen. Tôi và người anh kế thứ tư, đi vượt biển trên một chiếc ghe đánh cá trên sông, loại nhỏ, hai máy được chủ ghe sửa lại sơ để có thể đủ sức chống chọi sóng gió đại dương. Tất cả người trên ghe gồm người lớn và trẻ em là bốn mươi chín, đã bằng lòng đem mạng sống của mình để đổi lấy hai chữ tự do. Lênh đênh trên biển năm ngày đêm, người và ghe đã tấp được vào Thái Lan, sau khi bỏ lại trong lòng biển cả một đứa trẻ trai mười tám tháng tuổi, con đầu lòng của bạn tôi. Đứa nhỏ chết vì bị cảm trên đường đi. Sau đó, chúng tôi được nhập trại tạm cư ở Song Kla, một đảo nhỏ của Thái Lan, nằm sát bờ Thái Bình dương, sống lầy lắt trên đảo để chờ cho đến khi được một quốc gia đệ tam nào đó trên thế giới tự do, chấp thuận cho đi định cư theo diện người tỵ nạn cộng sản.

Hai anh em tôi tạm cư trên đảo gần năm tháng, thì được chính phủ Mỹ chấp thuận cho định cư ở xứ Hoa kỳ. Chúng tôi đến Mỹ vào ngày 7 tháng 9 năm 1979. Từ đó cho đến nay là đúng ba mươi năm. Hơn một phần tư thế kỷ, tôi đã sống một nửa đời người rồi sao? Ba mươi năm! Ba mươi mùa Xuân sống nơi xứ lạ, mà mỗi một mùa xuân là thêm một gánh buồn chồng chất lên vai, dù rằng đời sống nơi đây dường như quá đầy đủ, tôi nổi giận như dư thừa về vật chất. Nhưng mà tôi biết rằng, từ một chỗ nào đó trong tim tôi, vẫn có một cảm giác thiếu thốn trầm trọng, và cảm giác đó trở lại đều đặn vào mỗi mùa xuân; khi mà hoa cỏ, cây lá ở đây vươn mình thức dậy sau mùa đông lạnh giá; một cái vươn mình đầy sức sống; một sự hồi sinh thật mạnh mẽ, nhưng thật dễ thương. Trong khi tôi héo úa, khô cằn vì tôi cứ ngơ ngơ, ngác ngác đi tìm lại những ngày xuân hạnh phúc êm đềm bên cạnh mẹ cha và anh chị nơi quê nhà. Cái tự do mà tôi đã tìm được, cái đời sống vật chất dư thừa tôi đang hưởng, đã được đánh đổi bằng tất cả những niềm hạnh phúc

đơn sơ nhưng vô cùng quý báu, tôi đã đau đớn để lại quê nhà ngàn trùng xa cách. Tôi đang sống ở một nước tự do, hùng cường bậc nhất trên thế giới, có tên gọi thật đặc biệt là Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, bởi đây là phần đất đã và đang cu r mang nhiều sắc dân có quốc tịch nguyên thủy khác nhau, và trong đó dân Việt Nam da vàng chúng ta, đã được chấp nhận như một phần dân số của toàn quốc Hoa Kỳ, sau khi chúng ta ồ ạt bỏ xứ, lìa quê ra đi tị nạn.

Nơi vùng đất mới yên lành này, mỗi sắc dân thường tổ chức những ngày lễ mang màu sắc dân tộc gốc của mình trong năm, đặc biệt là ngày tết cổ truyền. Dân VN, với niềm tự hào là đã có bốn ngàn năm văn hiến, thì việc phổ biến nền văn hoá đầy giá trị của VN đâu có gì khó khăn, trở ngại đối với thành phần trí thức VN lưu vong. Nét văn hóa cổ truyền của Việt Nam đã được thể hiện sống động trong dịp lễ mừng ngày Tết âm lịch tại các vùng có người Việt đang sinh sống trên đất Mỹ. Những năm đầu, việc tổ chức còn sơ sài lắm, vì chưa phổ biến trong đại đa số quần chúng VN, hơn nữa người Việt tị nạn còn đang bận bịu chằng chịt với hoàn cảnh vừa thay đổi, hằng ngày ai cũng phải vật lộn tay đôi với mọi thứ đều mới mẻ xa lạ, từ miếng ăn, nếp ở, học hành, ngôn ngữ, tìm việc...mong sao cho hòa nhập vào đời sống mới. Có lẽ vì vậy mà ngày hội Tết VN ít được sự hưởng ứng hay tham dự của nhiều tầng lớp người Việt còn chân ướt chân ráo trên đất lạ quê người.

Ngày Tết chỉ hiện rõ ở những phố thương mại lớn. Chủ nhân các chợ thường là người Tàu, sinh sống ở xứ này lâu đời rồi và họ mừng tết Tàu theo ngày âm lịch như người VN. Cũng bánh mứt, trái cây, hoa kiềng... đủ loại bày bán trong chợ, và người mua thì đa số là người Tàu. Tôi cũng đi chợ mua sắm chút ít, thật giới hạn, vì trong túi còn nhẹ tiền đô quá, mà ngó tới món nào cũng 'nặng chi' hết trơn, nên chỉ chọn

thứ nào vừa rẻ, vừa ngon và thể hiện được cái hình ảnh của ngày tết là vui rồi. Tôi mua một cặp dưa hấu tròn, nhỏ bằng cái tô lớn để đựng canh, màu xanh ngọc có những đường sọc màu trắng, vài loại trái cây như táo, lê Mỹ, nho, đào, một trái đu đủ nhập từ Hawaii. Tôi đi về phía hàng hoa, tìm quanh quất không thấy mai được chưng bán ở đây. Buồn năm phút! Không có mai thì làm sao có tết được! Tôi chợt nhớ đến lời ca của một bản nhạc rất được phổ biến từ trước khi mất nước, ‘nếu mai không nở, anh đâu biết xuân về hay chưa’. Thiệt là một sự thiếu thốn quá lớn đối với tôi. Ý nghĩ này dẫn tôi đến nỗi nhớ nhà và nhất là nhớ má tôi quá đỗi! Má tôi thích chưng hoa mai trong nhà vào dịp tết lắm. Phải dùng chữ mê mới nói hết sự say đắm mà má tôi dành cho những cành mai chi chít hoa vàng, nở rực rỡ trong mấy ngày xuân trên bàn thờ ông bà, bên cạnh đĩa trái cây lớn gần bằng cái mâm để dọn cơm, thường được gọi là mâm ngũ quả; mâm đựng bánh tét bánh ít; mấy chai rượu tây... Má tôi săn sóc bình mai của má suốt ngày như một người mẹ hiền nâng niu đứa con còn ẵm trên tay. Má tôi còn xếp những con bướm màu xanh và màu hồng bằng những tờ giấy bạc mới tinh, còn thơm mùi giấy và chưa từng lẫn lộn nhàu nát bởi bàn tay của người cầm chúng. Mấy chú ‘bướm tiên’ xinh đẹp được má tôi treo lên cành mai để chúng nó được cùng hoa vui vẻ đón xuân về. Sáng mừng một, má tôi dậy sớm để cúng trà mừng tuổi ông bà. Cúng xong, má tôi đứng yên lặng để ngắm những cái bông mai nở rộ, vàng rực vào sáng đầu năm. Rồi má tôi nhoèn nụ cười cũng tươi như hoa, lầm thầm nói với hoa những câu chúc tết vui tươi như nói với mấy đứa con của má vậy.

Không có mai để mua, tôi đành phải rinh về nhà một bó hoa “tùm lum” đủ màu sắc và gồm nhiều loại, được bó chung lại với nhau cho ấm áp. Coi cũng tạm vui mắt!

Rồi mùa xuân cũng qua. Thời gian chông chênh mỗi ngày, mỗi năm, mỗi tháng. Xuân đến xuân đi theo chu kỳ của trời đất. Người Việt tị nạn sau bao năm lao vào cơn lốc của đời sống mới, dần dà hầu như quen lặn với cơm áo, bơ sữa và công việc làm hằng ngày. Có người tiến thân

rất nhanh, có người ăn nên làm ra, không thua gì dân bản xứ. Và theo đó, những ngày hội Tết về sau đã được tổ chức hoàn chỉnh hơn do sự hợp tác của nhiều hội đoàn của cộng đồng NVHN. Người Việt trên xứ Hoa Kỳ cũng đã hòa mình vào xã hội hiện tại, nhưng điều quan trọng là đa số đều muốn duy trì nguồn gốc của mình bằng cách phát huy truyền thống dân tộc Việt, mà trong đó ngày lễ hội Tết là một trong những buổi lễ lớn nhất, trang trọng nhất, vui tươi nhất trong năm. Các siêu thị lớn của người Việt đã cung ứng đầy đủ những món hàng cho ngày tết, và đặc biệt hơn là sự có mặt của các chợ hoa với những gian hàng hoa kiểng bày bán mai, lan, đào, cúc, huệ ta, huệ tây. Tôi là một trong số ít người VN thích chưng mai vàng trong nhà vào dịp xuân về. Tôi chịu ảnh hưởng của má tôi như một chứng bệnh di truyền từ thuở còn bên nhà. Vì vậy, chợ bán hoa ra đời làm tôi mừng húm, cho tiền để không mua mai tôi cũng không ham bằng lấy tiền đi mua mai tết. Có điều là, những cành mai ở đây hơi khác với mai ở quê nhà. Cành mai Mỹ (tôi tạm đặt cho nó cái tên bản địa) nhỏ, da sần sùi và có nhiều nhánh con; ngoài ra hoa mai (Mỹ) nhỏ và có năm cánh. mọc chi chít theo cành. Nếu khéo chọn lựa và biết cách săn sóc, thì hoa sẽ nở nhiều và có màu vàng rực rỡ và xinh tươi không kém hoa mai vườn VN. Đợi xuân thắm của mai kéo dài có khi đến trọn tháng giêng âm lịch; lúc hoa từ từ héo dần thì những lá non màu xanh có pha sắc trắng bắt đầu nhú chồi để thay thế cho hoa đang rụng dần từng cánh nhỏ.

Tôi cũng bắt chước y như má tôi hồi còn bên nhà. Săn sóc, trò chuyện với mai, trang trí trên những cành mai vàng bằng vài đôi bướm hồng nhạt và xanh lục. Lại còn thêm thắt những bao lì xì đỏ, treo tòn teng trên cành; đó là lộc đầu năm mà tôi dành riêng cho bạn bè đến nhà chúc tết, hái lộc và vui chơi trong dịp xuân về. Tuy rằng những năm sau này tôi có khả năng để mua sắm, chưng bày, cúng kiếng theo phong tục VN trong ba ngày tết, với mục đích là để cho con gái tôi học và hiểu thêm vài mỹ tục của người Việt mình. Nhưng cái khung cảnh huy hoàng và những điều kiện quá đầy đủ của tôi hôm nay vẫn không làm sao tạo cho tôi có được cái cảm giác hạnh phúc và yên ấm bằng cái

hạnh phúc, yên lành ngày xưa, của hơn hai mươi năm về trước, vào những ngày xuân thanh bình nơi quê cũ. Tôi luôn mơ ước được một lần trở về mái nhà thân yêu, nơi mà má tôi đang mỗi mắt đợi chờ đứa con gái út còn ở biệt phương nào vẫn chưa muốn về nhà ăn tết với ông bà cha mẹ, cho lòng mẹ hiền vui bớt nỗi nhớ thương đứa con xa xứ. Cho đến khi tôi hay tin má tôi bệnh nặng, tôi quyết định thu xếp mọi việc để về thăm má tôi và sẽ ở lại để chăm sóc má tôi cho đến khi má tôi khoẻ lại. Nhưng người định không bằng trời định. Năm đó tôi không mua được vé máy bay để về VN vì nhầm vào dịp tết, hành khách muốn về phải mua vé trước ít nhất là sáu tuần lễ. Vậy là tôi không về được để thăm má tôi mùa xuân năm đó. Và bất hạnh cho tôi, nỗi vô phước lớn lao nhất của đời người là, sau đó một tuần, má tôi mất. Hung tin từ bên nhà gửi qua làm tôi bàng hoàng như còn trong chiêm bao. Má tôi mất thiệt rồi sao? Tôi khóc như một đứa trẻ thơ. Tôi cuống cuống gọi điện thoại cho nhiều chỗ bán vé máy bay để cố mua cho được vé về thấy mặt má tôi, nhưng

mọi cố gắng đều vô vọng. Tôi kêu má ơi, má ơi sao má không chờ con về, cho con được gặp má; cho con được tựa vào ngực má, được sờ sẫm, hôn lên gò má nhăn nheo của má cho thoải lòng thương nhớ. Má ơi, từ nay về sau, mãi mãi con sẽ không còn được thấy má nữa rồi, má ơi. Con muốn về bên má, ăn tết quê nhà với má một lần thôi, để hưởng lại niềm hạnh phúc êm đềm ngày xưa, mà sao ông Trời cũng không cho! Tết năm đó, tôi đón xuân với cái tang mất mẹ nặng trĩu trong lòng.

*Mẹ mất rồi tôi không còn xuân nữa.
Dù cho mai và bướm vẫn còn đây.
Nhưng hương xuân ngày cũ đã không đây.
Và vị tết mặn mòi như nước mắt.
Thêm mùa xuân tha hương không có mẹ.
Cầu mẹ hiền nơi đất Phật bình yên.
Xin cho con vững chân cứng đá mềm.
Mừng tuổi mẹ trong ngày xuân vừa tới.*

Trần Mỹ Huệ MDC 68.

VUI CƯỜI.....

Một người làm trong ủy ban Kế hoạch Hóa gia đình người Kinh công tác trên miền núi. Gặp vợ chồng A Pó mới 25 tuổi, nhưng đã có 6 đứa con.

Anh ta chê: "Chúng mày kém, nghèo mà đẻ lắm. Chả bằng một góc người Kinh."

Tự ái lắm, A Pó bảo vợ: "Tao với mày tối nay phải đến nhà tên giáo viên người Kinh xem nó "ây" vợ nó thế nào mà thằng kia bảo mình không bằng một góc của nó".

Tối đến, A Pó cùng vợ rình nhà giáo viên người Kinh.

Nhà sàn nên hơi cao, A Pó không nhìn thấy gì bèn bảo vợ đứng lên trên lưng mình để xem.

Vài phút sau, vợ A Pó trèo xuống, mặt hơi đỏ.

A Pó hỏi: "Thế nào? Mày thấy gì không?"

Chị vợ thẹn thẹn lắc đầu: "Vợ chồng ông giáo ấy cũng thế. Chả khác gì lúc mình ấy tôi cả".

A Pó tức lắm, làm bầm: "Thằng kia đã bảo khác là khác. Để ông đứng trên vai mày ông xem".

5 phút sau, A Pó trèo xuống đất, mặt xanh mét, chân tay run lẩy bẩy. Vợ lấy làm lạ lắm, nhưng không dám hỏi.

Trên đường về, A Pó rỉ tai vợ: "Thôi mình nghèo cũng được, đẻ nhiều cũng được, chứ tao không bắt chước bọn người Kinh đâu. Chúng nó ấy nhau xong... lột da "thằng nhỏ" vớt vào sọt rác. Đau lắm, tao chịu thua".

THƠ.....

Chúc Xuân

Tung bừng tiếng pháo khắp nơi vang
Cô gái nhà bên, sao khéo đàn...
Khúc nhạc mừng xuân nghe rộn rã
Giao thừa ngân nga tiếng chuông vang

Sáng sớm mùa xuân, bỗng nôn nao
Nâng chén trà thơm, chúc bô lão
Khỏe mạnh vui cùng con, cháu, chắc
Xuân về, lòng vẫn thấy xôn xao

Đầu năm đặc lộc, tay trong tay
Xum họp nâng lên chén rượu cay
Chúc anh, chúc chị luôn hạnh phúc
Uống mãi, uống hoài chẳng thấy say

Chúc cô bé nhỏ, đoá hoa xinh
Tuổi đời thắm đậm nét son tươi
Ngày xuân vui bước lên xe cưới
Hạnh phúc dài lâu bên bến tình

Xuân Canh Dần
MFox (Gia-Thành)

Tìm Em... Trường Cũ

Sân trường ngập nắng mai
Anh trở về chốn cũ
Cỏ cây lặng im nhìn
Ngõ ngang không biết ai

Tìm em ở nơi đâu
Ôi sao khó thế này
Lớp học hay thư viện
Hội trường chẳng còn ai

Chợt nhận ra cô gái
Tóc bím, đôi vai gầy
Có lẽ là người xưa...
"Xin lỗi cô! Tôi làm"

Anh lặng lẽ đi về
Tìm em trong giấc mộng
Nhớ thương là như thế
Biết nói sao cho vừa.

MFox (Gia-Thành)

Ta, Trăng và Thơ

Trăng hãy cùng ta say chút thơ
Đôi vầng trăng lúc mộng mơ
Dẫu xa ngàn dặm, tình giao cảm
Trần thế hằng ghi bóng nguyệt to

Nâng chén tình thơ ... ta ngất ngây
Bóng nguyệt lung linh khắp trời mây
Lãng thang phiêu bạc đời viễn xứ
Chạnh lòng thương nhớ cánh Hạc bay

Rượu đã đông đầy, men thấm môi
Lệ sầu tiễn biệt lúc chia phôi
Ai vương vấn mãi vầng thơ cũ
Tình mãi nghìn năm với trăng thôi

MFox (Gia-Thành)

- Văn Phòng Bác Sĩ Gia Đình & Nha Khoa
- Văn Phòng Bác Sĩ Chuyên Khoa
- Trung Tâm Y Tế Cộng Đồng FQHC

- Small or Large Medical & Dental Offices
- Small or Large Specialty Clinics
- Community or Rural FQHCs

We are your Medical Practice Management, Billing, EMR Management, IPA and MSO Solution.

eHealthCare Systems offers a powerful web-based, HIPAA-compliant billing, and practice management solution for health care providers. Our practice management solution is:

- Cost Effective** Low monthly fee; no expensive software to purchase; no complicated system network to maintain
- User Friendly** Our *Tab and Type* interface is easy to use and learn
- Flexible** Access to patient information and financial data anytime and anywhere using a desktop, laptop, tablet PC and a high-speed Internet Connection
- Secure** All data is protected using 128-bit (SSL) data encryption through Thawte Corporation

Features

Aside from all standard features included with our basic practice management solution, our Community Clinic software also includes these features:

- Appointment Schedule Customization by Service Facility
- Authorization and Outside Referral Tracking
- Auto-adjust Claims to Capitated Rates by Program
- Care Coordination/Case Management Tracking
- Data Base report Writer
- Document Management using scanning technology
- Electronic Eligibility (ANSI 270/271)
- Electronic Claims Billing (ANSI 837)
- Electronic Payment (ANSI 835)
- FQHC Reporting: FPAR, OSHPD and UDS
- Intranet Messaging and Application Alerts
- Laboratory – HL7 Interface Request and Results
- Online Referral Provider Access with Security Permissions
- Patient & Claim Tracking by Registered Facility or Service Facility
- Sliding Fee Scale Calculation for Cash-paying Patients
- Specialized CHS/RHS/FQHC Financial and Statistical reports
- User program Security Controls Access Rights
- User Tracking and System Security meets with HIPPA-Compliance

Xin vui lòng liên lạc:

Jimmy V. Dieu, MBA
Project Manager
eHealthCare Systems, Inc.
3838 Carson Street, Suite 105
Torrance, CA 90503
800.748.6246 ext. 7
Fax: 310.895.7769
E-mail: jdieu@ehcs.net

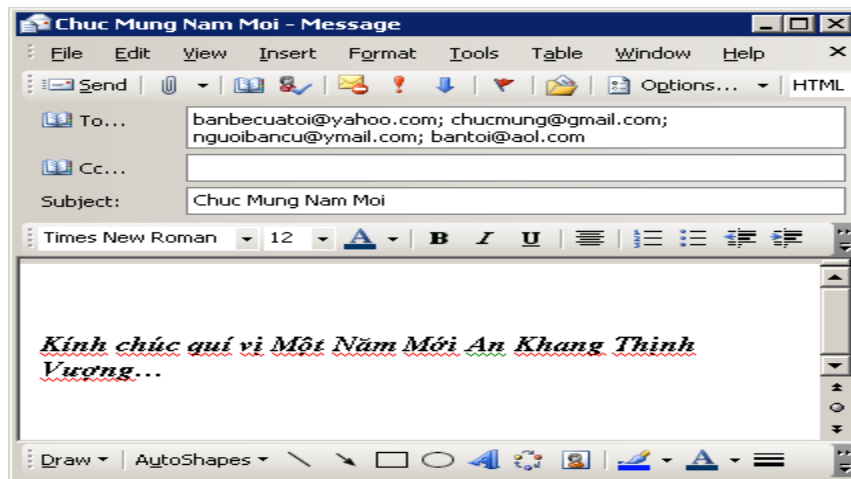
Thiệp Chúc Xuân

En-Ech – MĐC K. 73

(Nhớ lại những mùa xuân năm nào của tuổi học trò dưới mái trường Mạc Đĩnh Chi)

Ở vào thời đại mà Internet thống lĩnh một vị trí quan trọng trong mọi gia đình, việc liên lạc để biết tin tức nhau qua điện thư chỉ trong nháy mắt. Mỗi mùa xuân đến, gửi cho nhau lời chúc tụng bằng phương tiện điện thư (email) thật không có gì giản tiện và nhanh chóng cho bằng kèm theo đó là những lời thăm hỏi với những hình ảnh mới nhất của gia đình, của người thân... Những lời chúc mừng qua điện thư (email) có thể được dùng với các hình thức sau đây:

- Viết lời chúc mừng, thăm hỏi rồi chỉ việc gửi đến những địa chỉ các emails đã được trữ trong danh sách tiếp xúc (Contact List), lời chúc mừng này chỉ chúc một cách tổng quát mà thôi.

- Thiệp Điện Tử (E-Card), là thiệp đã được làm sẵn từ một Website nào đó, chúng ta có thể vào Google và tìm “Thiệp Chúc Xuân”, thiệp này có khi là một tấm thiệp thông thường hay là hình hoạt họa (animation) được thêm vào nhạc xuân (nhạc xuân Việt Nam) nội dung lời chúc tụng cũng giống như chúc trong email thường và muốn chúc thế nào cũng được, tuy nhiên người gửi phải viết từng email một cho mỗi lần gửi, việc này có hơi bất tiện vì có khi viết không đúng địa chỉ email thì người nhận sẽ không bao giờ nhận được E-Card của người gửi.

Thêm thông tin cho thiệp của bạn

Họ và Tên của bạn Họ và tên của người nhận *

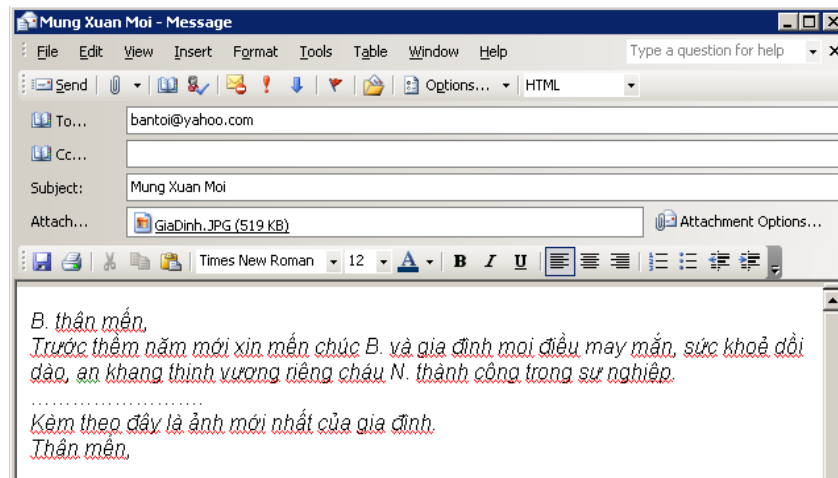
Email của bạn * Email của người nhận *

Tiêu đề

Lời nhắn *

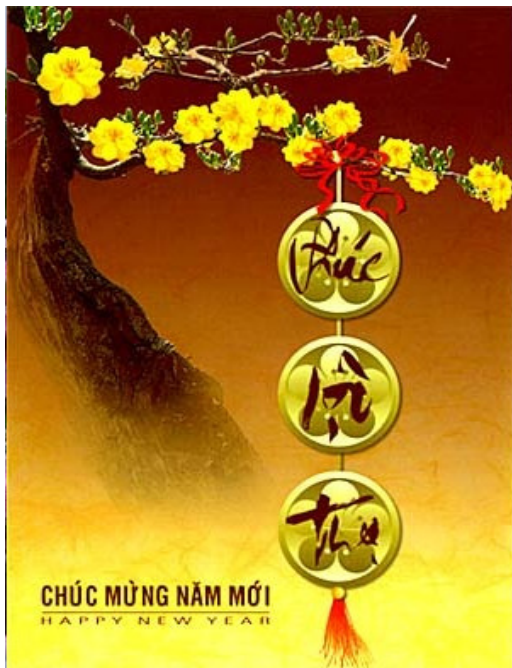
[Style] [Font] [Size]

- Gửi lời chúc bằng email cho từng cá nhân, soạn thảo lời chúc mừng sẵn rồi trữ ở đâu đó, khi gửi cho người nào thì chỉ việc đem ra copy/paste có thể thêm vào vài lời chúc riêng kèm theo hình ảnh mới nhất của gia đình.

- Hay là dùng lời chúc mừng sẵn của ai đó rồi chuyển (forward) đến người khác.

Tuy những hình thức trên giản tiện và thiết thực nhưng đôi khi nhận được những cánh thiệp viết tay vẫn là một cái gì đó thật đẹp cần được trân quý.... Thử tưởng tượng nếu những cánh thiệp đầy màu sắc vui tươi này mà được treo lủng lẳng trên cành mai hay cành đào thì không khí của mấy ngày Tết sẽ tăng thêm phần long trọng.

Trở về với tuổi học trò nhiều mộng mơ, không gì cảm động cho bằng được nhận những cánh thiệp xuân viết bằng chính nét chữ nắn nót của bạn bè hay tình tứ hơn của người khác phái mà không cách nào tìm được cái thứ hai (unique) giống như thế, cánh thiệp được cắt khéo léo với loại giấy cứng hơn giấy thường dùng, khổ nhỏ, chỉ bằng cái business card, được trang trí bằng màu sắc là màu mà nàng

thường ưa thích và chỉ người ấy mới biết mà thôi, còn lời lẽ trong thiệp thì bóng bóng gió gió làm tim nàng đập loạn cào cào, đại để như thế này:

- Nhân dịp Xuân về, gửi đến em những lời chúc nồng nàn nhất từ trái tim anh...
- Từ tiền đồn heo hút, gửi về em ...
- Gửi về em những đóa hoa rừng nhân dịp chúa xuân về...

Đó là những cánh thiệp xuân của người tiền tuyến gửi về người hậu phương với con dấu KBC (Khu Bưu Chính).

Còn thiệp chúc xuân của học trò thì ra sao? Chàng sẽ nắn nót trình bày tấm thiệp một cách mỹ thuật theo riêng chàng, thiệp này chắc cũng làm mất của chàng ít nhất hơn cả tháng trời hoàn tất nó, sau đó cẩn thận bỏ vào phong bì và chờ cơ hội chuyển đến tận tay nàng, cũng phải mất cả tháng trời nữa nàng mới nhận được (vẫn còn kịp xuân!!!), nhưng việc gửi đi là cả vấn đề nan giải, làm sao gửi đây?

- Ê! Mày làm ơn chuyển đến nàng dùm tao?
- Bộ chùa sao mà làm không công mậy!!!
- Mày muốn cái gì???
- Ít nhất phải một châu café...

Thế là chàng bóp bụng đãi người đưa thư một châu café... Và sau đó còn nhiều châu café khác nữa... Người đưa thư này đã chứng kiến từ đầu đến cuối cuộc tình của chàng và nàng, thành tựu đến đâu bạc răng long hay chết yếu dọc đường lại là chuyện khác.

Rồi khi không cần đến thằng bạn thân nữa, thì chàng đích thân đưa tận tay cho nàng, khi thì kẹp vào giữa cuốn sách của một nhà văn nào đó đang ăn khách cho lứa tuổi thích ô mai của nàng. Vừa thấy nàng đậu xe xong, chàng vội xuất hiện trước mặt nàng:

- Ô... Có cuốn sách này hay hay, Ech đọc thử...

Sự can đảm của chàng lúc đó đã cao tới đỉnh parabola và rồi chàng bước nhanh với đám bạn, lúc đó nàng cũng chẳng thua gì chàng, cũng tay chân lạnh toát, chỉ sợ có ai trông thấy.

Đối với nàng mà chàng chỉ bắt đầu khoai khoai thì sao? Cũng nắn nót chuẩn bị cánh thiệp xuân đặc biệt cho riêng nàng, không cần thằng bạn nào cả, lẽ nó cũng thích nàng thì sao, ta đã biết lớp học của nàng, đã biết nàng ngồi bàn nào... May quá, nàng ngồi cạnh cửa sổ, can đảm lên... liệng cánh thiệp xuân nơi nàng ngồi và ù chạy (còn hơn ma đuổi!!!).

Trời ạ, cô giáo đã liếc thấy, nhưng cũng lặng thinh giảng bài tiếp, chắc chắn cô đã trải qua những giây phút tuyệt vời này rồi, thôi thông cảm cho em... Nàng vội chụp lấy và cho vào học bàn, nhưng vô phúc thay, chúng bạn nàng đã thấy, lời cô giảng không còn hấp dẫn nàng nữa, đầu óc nàng chỉ nghĩ đến cánh thiệp đang nằm trong học tủ. Chuông reo, cô giáo vừa rời khỏi lớp là chúng bạn quý quai của nàng ào đến.

- Ê, mau đem ra trình báo ngay.

Nếu nàng dấu diếm thì chỉ có nước chết với chúng nó, cánh thiệp tội nghiệp được lôi ra và mở vội vàng không thương tiếc, sau đó chúng nó dành nhau đọc và cười rũ rượi, lúc đó nàng giận anh chàng vô tởm, nếu đối mặt chắc nàng không ngần ngại mà xỉ vả chàng không tiếc lời... Thật tội cho mối tình chết yểu của chàng, để rồi lâu lâu hồi tưởng lại chàng vẫn cho là một trong những giây phút tuyệt vời nhất đời học sinh của chàng.

En-Ech(MĐC K. 73)

THƠ.....

Chạm ...

Chạm nhẹ em ơi, chỉ chút thôi
Mà tim xao xuyến mà tim bồi hồi
Đôi môi là thứ hay cười
Thu bay lá đỏ là trời mắt em
Nhẹ chút thôi nhẹ chút thì thầm
Ta nghe một chút lâm thâm mưa buồn

Chạm nhẹ em ơi, một chút thôi
Tim đời ồm yếu tim đời không yên
Thâm quàng bóng mắt muộn phiền
Sương xuân mờ mịt non tiên cũng buồn
Kính yêu ta tụng luôn luôn
Mà cô vải nhỏ đời buồn (tay) ... tức thì !

Chạm nhẹ em ơi, chỉ chút thôi

Chạm vào khe khẽ ...em cười dễ ưa !
Ta đây nào phải chàng lừa
Chạm ...tay em giả bộ khờ ...như Bean !!
Tối về nàng chắc chẳng quên
Có anh khờ muốn làm quen ...suốt đời !

Cho những ngày - xưa - kỷ - niệm ...

Võ Mạnh Hùng MDC 76

Ngựa Hồng

Ngựa hồng buông vó đường xa lắm
Thăm thẳm chiều rơi phía chân trời
Hiu hắt tàn thu người áo vải
Mơ chút hồng môi tim lả lơi

Chơi vơi nguyệt tận hè ta cũng
Sầu bi trắng khuyết khóc theo người
Mơ hồ điệp mộng ngày xưa cũ
Sĩ tử phong lưu trả nợ đời

Ngựa chiến mười năm quay đầu lại
Phong trần một độ mềm môi say
Bến sâu lưng gối lòng cô quạnh
Buông mất tay ai một tiếng cười

Xuân hồng mấy nụ tàn trong gió
Phảng phất thêm xưa in bóng trắng
Trẻ nhỏ hò reo theo xác pháo
Lặng thầm ta đếm những xuân nồng

Xuân này em có về thăm phố
Mang theo những lá của ngày xưa
Mang về những tóc hương sợi nhỏ
Một tiếng cười tan... ta vẫn mơ

Võ Mạnh Hùng MDC76

Yếm Thắm Bỏ Bùa

Lang thang cà tang bí rợ
MDC 74

Những ngày cuối năm con Trâu năm nay kể lang thang cà tang bí rợ này đang cười chuột xem hoa ở cõi trên (*internet*) thì bỗng dưng lượm được câu chuyện loại... "yếm thắm bỏ bùa". Câu chuyện có tựa đề "*Động Cửa Thiên*" được ký tên là Tâm Không Vĩnh Hữu, chắc là của một phật tử ngoan đạo thành tâm ở chốn tu hành. Xin chép lại câu chuyện ra đây để quý huynh đệ tỷ muội đồng môn Mạc Đĩnh Chi cùng nhau lai rai đưa cay mấy ngày Tết cho vui. Chuyện rằng:

"Vào những ngày cuối năm, ở chùa đền nghi ngút hương trầm, thiện nam tín nữ chen chúc nhau vào chánh điện dâng hương bái Phật. Xin cho một năm mới sắp đến được mọi điều an lành. Người ra kẻ vào ngược xuôi như bắt tạt, mặt ai nấy đều vui tươi phấn chấn, y rằng cuộc đời này không hề có đau khổ lo toan. Nhưng rồi, mọi người phải cau mày nhíu mặt khi trông thấy một cô gái lạ lùng đang lảng vảng ngoài sân chùa, hết như người từ hành tinh xa lạ mới xuống thăm trái đất.

Cô gái lạ lùng vì nổi bật giữa đám đông do có một sắc đẹp mê hồn, phải công nhận là tuyệt thế giai nhân. Dáng cao hơn một thước bảy. Tóc đen óng ả phủ dài xuống lưng. Những

vòng đo lý tưởng. Đầy đặn và trắng trẻo. Gương mặt khả ái, sáng sủa. Nếu không là hoa hậu hoa khôi, thì cũng là người mẫu tầm cỡ hàng siêu sao loại teen chân dài hạng "*top top*" bên Việt Nam. Không ai có thể nhẫn mặt bức mình trước cái đẹp bao giờ. Có điều, chỉ vì cô gái đã tự chọn cho mình bộ trang phục quá độc đáo, quá ác liệt... Chiếc váy ngắn cũn cỡn, tưởng như không còn kiểu nào ngắn hơn, khoe cặp giò dài kêu gọi. Áo thun bó sát ôm lấy thân trên bốc lửa, thân áo trước và thân áo sau được liên lạc với nhau chỉ bằng hai sợi dây mỏng mảnh vắt qua hai bên bờ vai tròn trịa và đầy đặn. Đẹp không chê vào đâu được, nhưng nếu cô ta đang đứng trên sàn diễn, hoặc đi trên công viên Sydney Darling Harbour rực rỡ ngoài city kia. Đẳng này, cô ta lại xuất hiện ngay chốn già lam tôn nghiêm thanh tịnh mới gây nên những nổi bất bình từ những người chung quanh. Sự phẫn nộ, ghê sợ hiện rõ trên gương mặt những ai nhìn thấy cô gái, nhưng chưa ai lên tiếng thẳng thắn góp ý với con người lạ lùng, chỉ mới nghe những lời chê trách đàm tiếu nhỏ nhỏ phía sau lưng người đẹp."

Một anh huynh trưởng gia đình Phật tử bước lại bên cô gái bằng sự nỗ lực phi thường, can đảm tột bậc, đưa cho cô ta một chiếc áo tràng màu lam, giọng nhã nhặn:

-Chào chị, chị vui lòng mặc chiếc áo này vào, nếu cần thì chị có thể mặc luôn về nhà, tôi rất lấy làm hân hạnh khi được tặng chị nhân ngày đầu năm mới!

Cô gái tròn xoe đôi mắt, nhìn anh huynh trưởng, rồi nhìn chiếc áo tràng với vẻ kinh ngạc, thần nhiên lắc đầu.. Anh huynh trưởng bức bối, dứ dứ chiếc áo tràng tới, nói:

-Chị làm ơn mặc vào giùm cho. Đừng để mọi người khó chịu, và đừng để chư tăng nhìn thấy được mà tổn đức đó!

Cô gái nhúu cặp chân mày lá liễu, hỏi cộc lốc:

-Vì sao?

Anh huynh trưởng không còn tự chủ được, câu gắt:

-Chị còn chưa hiểu vì sao ư? Nơi đây là chốn tôn nghiêm, không phải chỗ chợ búa hay sân khấu đại nhạc hội, cho nên trang phục trên người chị không phù hợp chút nào, rất chướng mắt mọi người. Chị thật tình không biết, hay giả bộ không biết?

Cô gái phì cười, một nụ cười tươi tắn tuyệt đẹp, lắc đầu:

-Biết làm gì để vương? Ai thấy chướng thì đừng nhìn. Mấy người đi chùa lễ Phật bái tăng, hay là đến đây để nhìn ngắm nhau? Ai tu vậy chứng, hãy để cho tôi yên!

Anh huynh trưởng cứng họng, không biết phải xử sao, trong lúc nhất thời đành đứng đực ra đó với chiếc áo tràng trên tay. Thời may, có một vị sư trẻ bước lại đứng trước cô gái, xá dài một cái, cất giọng từ tốn:

-A Di Đà Phật! Cửa Từ Bi luôn rộng mở để phổ độ chúng sanh, không phân biệt giàu nghèo sang hèn, trẻ già nữ nam... Nhưng, đừng vì vậy mà xem thường chốn thanh tịnh, tạo nên phiền toái. Đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, chị ăn mặc như vậy mà vào chùa, có khác nào báng bổ đạo giáo, xúc phạm Tam Bảo? Mong chị hoan hỷ mặc áo tràng vào cho...

Cô gái cười duyên dáng, hỏi:

-Thầy thấy tôi ăn mặc thế nào?

Vị tăng trẻ lúng túng:

-Ồ... thì... rất hở hang ... không nghiêm túc kín đáo...và...

Cô gái đưa tay vuốt mái tóc, ưỡn bộ ngực loại "điện nước đầy đủ vun cao kêu gọi ra, thần nhiên khiêu khích:

-Thầy tu hành mà còn chấp quá! Tâm của thầy còn động lắm. Lục căn của thầy chưa được tinh tấn, vẫn còn vương điều phàm tục. Tốt hơn hết, thầy nên đóng cửa nhập thất để khỏi nhìn thấy những điều bất thanh bất tịnh ở phụ nữ đàn bà!

Vị tăng trẻ xanh mặt, cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm xuống đất, bước đi lẩn vào đám đông Phật tử ngược xuôi ngoài sân... Cô gái cười nửa miệng, quay sang hỏi anh huynh trưởng:

-Anh có vui lòng chỉ cho tôi tịnh thất của sư trụ trì không? Tôi đang rất muốn được vào vấn an ngài, và thỉnh giáo đôi điều...

Anh huynh trưởng nhúu mày nghĩ ngợi, tặc lưỡi:

-Dẫn chị vào tịnh thất của thầy trụ trì thì thật là không nên chút nào. Nhưng, có lẽ phải làm điều đại đột này, vì chắc tình huống oái oăm khó xử như bây giờ, chỉ có thầy mới đủ đạo lực khai tâm điểm đạo cho chị thấy được phải trái!

Nói rồi, anh ta mời cô gái đi theo mình, băng qua đám đông, vào phía dãy nhà sau chánh điện. Anh ta dừng lại trước cửa một căn phòng, quay sang nói với cô gái:

-Chị vui lòng đứng chờ ở đây một lát, để tôi vào cáo bạch với thầy trước, khi nào thầy đồng ý tiếp khách, tôi sẽ ra mời chị vào. Được chứ?

-Ô-kê!

Anh huynh trưởng nhún vai ngán ngẫm, đưa tay gõ cửa ba cái. Bên trong có tiếng vọng ra: "*Ai? Cần gì?*". Anh huynh trưởng cao giọng:

-Bạch thầy, con là Tâm Tịnh, huynh trưởng gia đình Phật tử, có việc rất hệ trọng cần cáo bạch với thầy ạ!

Bên trong phòng vang lên giọng sang sảng:

-Tâm Tịnh đó ư? Vào đi, cửa không khóa!

Anh huynh trưởng mở cửa, bước nhanh vào trong và đóng lẹ cánh cửa lại. Cô gái đứng tùm tùm cười, chờ đợi với vẻ háo hức. Chừng mười phút sau, cửa mở, anh huynh trưởng bước ra, nói:

-Chị được phép vào. Nhớ giữ ý giữ tứ một chút nhé!

Cô gái cười khẩy, bước vào phòng. Một vị tăng tuổi độ trên... bát tuần, tuổi này mà còn trong tu hành được, chưa bị "*phạm giới tỳ kheo*" lần nào thì đức độ phải bao la như mây trời và phẩm trật phải ở hàng "*đại lão hòa thượng*" chứ không thể kém hơn được. Vị sư già ngồi trên chiếc phản mun đen bóng trong tư thế kiết già, ánh mắt sáng rực rọi chiếu thẳng vào "*mặt tiền*" của vị khách mới vào. Cô gái chấp tay xá ba cái, thưa:

-Bạch thầy, con có thắc mắc xin thầy điềm giáo...

-Cứ hỏi. Ta đây nghe.

-Bạch thầy, con ăn mặc như thế này, vào chùa lễ Phật bái tăng, lại bị mọi người chê trách chỉ trích, bị tăng phê bình bắt lỗi, xin hỏi thầy ai đúng ai sai?

-Ai cũng đúng. Ai cũng sai.

-Bạch thầy, người phạm cổ chấp đã đành, nhưng người đã xuất gia tu hành mà vướng mắc những chuyện lễ nghi giáo điều để đi bắt bẻ con, xin hỏi thầy là đúng hay sai?

-Vừa sai, vừa đúng!

-Sao là sai? Sao là đúng?

-Sai, vì tu hành mà chấp nhặt những điều nhỏ nhặt. Đúng, vì giữ gìn thanh tịnh cho chốn già lam tôn nghiêm, đó là bổn phận, là nhiệm vụ phụng sự Tam Bảo, hoằng dương Chánh Pháp!

-Con từng nghe rằng, ngọn cờ pháp phôi bay, thật ra cờ không bay mà gió bay, nhưng

thật ra gió chẳng động mà do Tâm của con người đang động. Phải vậy chăng?

-Thật hay! Thật hay!

-Vậy, theo thầy thì con ăn mặc ra sao?

-Bình thường.

-Đáng trách hay đáng khen ạ?

-Hợp thời trang. Hiện đại. Gọn gàng. Tiết kiệm. Nếu người mặc không hề thấy ngượng nghịu, không chút gượng gạo, không phải âu lo, thông dong khư đáo xuất nhập như rồng đập mây, thì thật là đáng khen ngợi. Nếu mặc vào mà luôn thấy bị gò bó, thấy như bị mang của nợ, mang xích xiềng, không thoải mái đi đứng nằm ngồi thì thật là đáng thương, tội nghiệp, chứ không đáng trách!

Cô gái cười khanh khách ra điều thích thú. sư trụ trì bật cười ha hả, tiếng cười tự tại vang động như đã rung chuyển cả giàn ngói rong rêu của tịnh thất. Rồi im lặng như tờ. Cô gái cất tiếng:

-Thầy thật cao thâm, vững như bàn thạch!

-Có phải đó là mục đích chính của cô khi ghé thăm bốn tự chỉ để muốn thử coi ta còn vững hay đã... xiêu?

-...

-Im lặng, tức đã thú nhận.

-...

-Cô mang một chút am hiểu giáo lý nhà Phật, một chút kiến thức cơ bản về sự Tĩnh Động, cố tâm cố ý vào chùa để thử thách cái Tâm Đạo của tăng ni giáo đồ... Sự cố ý làm cho người khác chao đảo tâm ý chính là ác tâm, chính là động rồi đó!

-Bạch thầy, quả đúng là con động. Nhưng đâu phải thấy người động mà mình phải động theo, phải vậy không thầy?

-Phải nhớ quanh cô đều là những chúng sanh đang tu, còn tu, chứ chưa có ai đắc đạo, chưa ai

giải thoát được mình! Dù có là "*đại lão Hòa Thượng*" như ta...

-Như vậy chỉ có thầy là tỉnh thôi sao?

-Vì đây là tịnh thất. Tâm người phải tĩnh, phải tịnh.

-Thầy không trách con về chuyện ăn mặc này thật sao?

-Không trách, mà còn khen. Áo quần chỉ là ngoại vật. Chúng vô tri vô giác, không tội tình gì. Chúng là vật ngoại thân, không là một bộ phận của thân thể con người...

-Và thân thể con người cũng chỉ là giả tạm...

-Chỉ là đất, nước, gió, lửa hội tụ tạo nên. Thân xác này còn là thứ bên ngoài, hưởng chi là quần với áo, xiêm với y?

-Chỉ cái Tâm bên trong mới là quan trọng?

-Tính động đều từ nơi ấy. Cho nên, nếu cô đã có gan ăn mặc hở hang thiếu thốn vải vóc để vào cửa thiền, thì hãy phát huy thêm bản lĩnh mà trút bỏ hết xiêm y giả tạm ra khỏi tấm thân giả tạm ngay nơi đây đi!

-...

-Trút bỏ hết đi!

Sư trụ trì quát lên. Cô gái giật bắn mình, vội quỳ mọp xuống, đầu đập đất mấy cái. sư lại quát:

-Trút hết. Rồi đi ra ngoài, dạo một vòng vãn cảnh mau đi!

-Bạch thầy... con không dám. Con không dám. Con xin dập đầu tạ tội. Đợi ơn thầy đã khai tâm điểm đạo!

... Anh huynh trưởng đứng chờ ngoài hành lang với ruột nóng gan sôi, cứ như đang đứng trên tổ kiến bò nhọt. Và rồi, cánh cửa tịnh thất đã mở toang. Cô gái lạ lùng đã bước ra ngoài với vẻ mặt rạng rỡ tươi vui. Lạ lùng hơn, trên người cô ta đang mặc một chiếc áo nhật bình

của tăng chúng. Cô gái cười chào anh huynh trưởng, bước thoăn thoắt hướng về phía chánh điện. Anh huynh trưởng lè lưỡi, bước nhón chân lại khép cánh cửa tịnh thất thật nhẹ nhàng. Rồi anh chấp tay xá ba cái về phía bên trong cánh cửa vô tri, nói:

-Quả đúng là chỉ có "*đại lão Hòa Thượng*" như thầy mới trị được quỷ sứ ma vương!

Anh ta thở phào nhẹ nhõm. Cuối năm như vậy thì chắc đầu năm nay sẽ thật là vui!"

oooOooo

Câu chuyện đến đây là hết, phần tiếp theo là những lời bàn đề của thần dân xứ cõi trên (net) như loại bàn đề của Kim Thánh Thán trong chuyện Tào. Thấy vui, cà tang bí rợ này cũng xía vào xin ké đề bàn rằng. Theo ý của kẻ lang thang cà tang bí rợ nhà "*i-emm*" ý à! Này nhá "*i-eemm*" xin thưa mí các bác nhá...! Cô gái đó đã dám "*khoe hàng*" bên ngoài vòng rào cửa chùa tức là trước chốn công cộng, thì khi đã vào tận tâm điểm thiền môn rồi, chỉ có mình ên vị "*đại lão hòa thượng*" già thôi thì ngại gì mà không... cời nốt theo lời thầy dạy. Vị sư già chỉ dùng có vài câu nói mà đã đã làm cô gái khởi đầu có ý muốn "*quậy*" cho thầy bị "*tưng*" đã vội mặc áo choàng vào, che "*hàng*" lại, mà rón rén rút êm... Bị khuất phục đơn giản như vậy thì có ý kiến cho rằng câu chuyện này chỉ là chuyện mang đầy tính "*tuyên truyền*" cho Phật sự và "*uy đức*" vững vàng trước "*sắc dục*" của ... thầy mà thôi chứ không đủ tính thuyết phục là chuyện... thiệt đời thường.

Mà chẳng cứ gì ngay bây giờ mới có mấy em gái dám đem cái nồn nường đến cửa thiền môn để khoe "*điện nước*" của mình cho thầy xem. Ca dao ta từ xa xưa cũng có nói đến mấy cô hờ hớ thường nhan nhản thích dạo bước ở chỗ mấy thầy đang tu.

Ba cô đội gạo lên chùa

Một cô yêm thám bỏ bùa cho sư

Nhưng cái kết cuộc của đời xưa có vẻ thật thà hơn, và "*muôn mặt đời thường*" hơn bây

giờ nên ca dao lúc đó cũng "thành thật khai báo" là "Sư về sư ốm tương tư ngay tót xuyết."

Ngày xưa chỉ mới thấy yếm thắm thôi mà sư đã "*tiêu*" rồi, nếu như ngày nay mấy "*tín nữ*" cho sư thấy "*tuốt tuồn tuột*" không có yếm nào hết thì đến như đại lão hòa thượng cũng phải bỏ tràng hạt để đứng dậy mà "*do something*" chứ nói gì mấy sư huynh hay sư trẻ mới vào đường tu.

Đó! Thì năm nào mà không có những sự kiện lớn về mấy vị chân tu... có vị đang tu ngon trớn mà chỉ cần về Việt Nam làm "*phật sự*" một chuyến trở qua là gói áo cà sa lại trả chùa đi ra phòng hộ tịch xin giấy độc thân trở lại Việt Nam... lấy vợ. Có vị đường tu đã dày công đức lên đến tám bố mà chỉ vì lỡ thấy chỗ, thay vì đeo yếm mà lại "*sans-yếm*", của một tín nữ cũng gần sáu bố, để rồi vị "*đại lão hòa thượng*" này đang ngáp ghé sắp bước vô cổng niết bàn bỗng rơi trở lại xuống trần gian cái bịch rồi té lăn quay chổng vó trước cửa tòa soạn của mấy tờ báo... đời đã khai ra sự việc thầy bị ma nữ yếm thắm bỏ bùa mà họ gọi là chuyện tình ma tăng...

http://www.google.com.au/search?source=ig&hl=en&rlz=1G1GGLQ_ENAU357&q=Thich+Phuoc+Hue&meta=lr%3D&aq=f&oq=

Có lẽ vì thời xa xưa ở cái thưở trời đất còn chưa nổi cơn gió bụi (đời), người ta chưa biết mấy chuyện làm "*marketing*" cho "*Phật sự*", chưa biết vì "*Phật sự*" mà che đậy chuyện thầy ở Sydney qua Mỹ bị "*yếm thắm bỏ bùa*" đến những 15 năm ở khách sạn 5 sao, ở những nơi có hồ mát xa thủy lực kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, có tín nữ làm vật lý trị liệu xoa lưng đấm bóp cho thầy ở dưới nước

<http://media.photobucket.com/image/Thich%20Phuoc%20Hue/tranmongchi/PHPiscine2.jpg>

và chăm sóc thầy hàng đêm bằng tằm hùm bào ngư, rượu vang trắng, cạnh bên ánh lửa tam muội yêu quái từ những ngọn bạch Lạp khảm bạc trên bàn ăn của các nhà hàng sang trọng... (Wow! Bùa này "*sên*" ngó bộ khá tốn tiền dữ nghen!)

Và cũng ở chuyện đời thường này. Từ thăm thăm ngày xưa, đàn bà ra đường thì luôn có vẻ băng quơ, hờ hênh, đoan trang. Đàn ông ra đường thì luôn bắn khoăn, ngó nghiêng, tìm kiếm. Tại sao lại lạ vậy cả? Nhiều nhà bác vật dày dặn bằng cấp đã uyên bác nghiên cứu, nhưng dường như kết quả còn mỏng manh lắm chưa có gì đáng thuyết phục bằng "*ii-eemm*" lang thang cà tang bí rợ này được.

Cũng vẫn ca dao nhưng ở thời gần cận đại hơn chứ không xa lắc như lúc đàn bà con gái còn ngâm thơ phây phây dám mặc yếm đi chùa có câu:

Em mặc áo lụa Hà Đông.

Em đi ngược gió anh trông thấy rồi.

Áo lụa Hà Đông, cũng là tên một bộ phim trong nước do nhà sản xuất Phước Sang chổng cù của cựu hoa hậu Lý Thu Thảo đầu tư. Phim mấy năm trước được giải Cánh Diều Vàng ở "*in-water*" (i), nhân vật trong phim là một cô gái quê xứ bắc thiệt đẹp do người mẫu diễn viên Trương Ngọc Ánh đóng, và có lúc cô mặc yếm, hay mặc cái gì tương tự, cho người xem thấy trọn cả mảng lưng trần cùng phần lu lú trước ngực, y như cô gái đội gạo đi chùa trong ca dao. Thế thì phim được giải Diều Vàng là tại mất mấy anh giám khảo chăm giải được "*trông thấy rồi*" phần lu lú của diễn viên Trương Ngọc Ánh, hay tại áo em hở lưng, hay tại vì con gió ngược?

Đàn ông khi chăm chú "*nhìn*" để được "*trông thấy rồi*" thì đa phần thường vẫn vợ bị cái "*muốn*" nó hành. Xét cho cùng, "*nhìn*" là thao tác trong trắng, trong veo, và sạch bóc như nước mưa trong lu sành, nhưng "*muốn*" thì có vẻ... lộn cợn đục màu hơn với vài con lẳng quăng quẩy nhẹ lớp cận ở đáy lu. Bởi đi theo cái muốn nó làm người ta phải vật vờ suy nghĩ nhiều thứ, mà ác hại thay lại thường toàn là mấy thứ tội lỗi, sau khi được "*trông thấy rồi*" "... của em..."

Trở lại cái cô yếm thắm trong 3 cô đội gạo. Ca dao xưa, may mà được cái thành thật bù lại, chứ vốn dĩ thường rất mơ hồ. Mơ hồ y như tội

lỗi của nhà sư, y như cái đẹp của cô yếm thắm, nên ca dao không chịu minh bạch kể rõ là cái cô yếm thắm kia khi đội gạo (*chắc là*) phải vòng tay lên cao mà vịn cái túi gạo, bao gạo, lu gạo gì đó trên đầu cho đừng rơi, và như vậy ngoài chuyện cái yếm thắm mong manh hờ hững che ôm ở hai đầu vú mới chớm như hai quả cau nho nhỏ trước ngực cô, không biết cô có... hờ nách cho sư thấy hay không. Hoặc cô đã bỏ bùa cho sư bằng cách gì, để mà sư về sư ốm tương tư gọn ơ chỉ sau một lần thấy yếm của cô.

Sư, vốn là đại từ nhân xưng ngôi thứ ba nhằm chỉ một thiếu số kiêu đàn ông có đầy đủ bình thường tứ chi cùng cảm xúc, và đặc biệt là phải vững vàng trước vô vàn quyến rũ của sắc dục.

Vậy thì hình như không phải tại sư, nhiều người đời sau ấy náy giải thích, đây là do tại cái yếm thắm. Mặc yếm mà còn đội gạo, hình ảnh đó theo những kẻ phàm phu tục tử, như tên cà tang bí rợ này, là một tư thế "*động dục*" vào loại gọi cảm nhât của phụ nữ từ ngàn xưa đến tận bây giờ.

Theo những lý luận (đại) của các độc tở ở những phòng chuyên làm mấy vụ "*sửa chữa mặt nạ*" cho quý bà, thì khi đội gạo tất cả trọng lực của cơ thể đều dồn xuống đôi hông, mà cặp hông của đàn bà phụ nữ, thì... Ôi thôi! Đàn ông thanh tịnh ăn chay (*như sư tám bó có cộng ở Sydney*) mới chỉ nhìn sông đã rơi vào khủng hoảng té văng khỏi công niết bàn, hướng chỉ đám đàn ông quen thói ăn mặn rượu thịt thì mỗi weekend đều ních toàn oyster sống với lẩu dê, ngẫu pín tiêm thuốc bắc như tên bí rợ này... khi (lỡ) nhìn được thì làm sao mà chịu cho thấu nổi.

May mà ngày nay người ta chỉ tổ chức dạ tiệc có nhảy đầm để gây quỹ lấy tiền xây dựng chùa thôi chứ không chùa nào chịu nhận gạo nữa, nên kiêu dáng nguy hiểm (mặc yếm đội gạo) đó đã... thất truyền chứ không thôi chắc chắn nhiều sư trên chùa sẽ còn bị "*bịnh*" dài dài

Đời nay người ta có thể thấy free hai hạt "đậu phộng non" hoặc "*hạt điều sồn sồn*" trong áo lưng rộng cổ của quý cô quý bà. Ngay cả chút trắng ngần nõn nường lu lú bên trong cặp quần trễ hững hờ cũng tràn ngập trong "*shopping mall*", trong mấy "*super market*" v.v..., nhưng muốn thấy thiếu nữ mặc yếm (thiệt) coi ra sao thì phải bay về tận quê nhà, mua vé chợ đen vào các sàn thi hoa hậu mới thấy được chứ không còn được cho coi free như sư trên chùa thời vua Lê, vua Lý nữa đâu.

Còn ở đây, cứ tưởng tượng thử xem, trong tình hình an toàn giao thông của thời bây giờ, hễ ra đến đường là toàn gặp các bà các cô phóng xế xì po đời mới, gặp buổi gió mùa thu im ru mát rượi, các cô lột trần mui xe phong phanh nhớn nhơ trong trong cơn gió lộng cho nó... mát trên mát dưới thì... Má ơi! Không biết sư lúc đó có còn vững vàng bàn thạch hay không, chứ đám đàn ông trần chất phàm tục như tên bí rợ này chạy cạnh bên, nhìn xuống chiếc xe xì po nhỏ xíu thấp tè tè trông hoác mui của nàng trong cảnh, ở dưới thì chân dài trường túc vô tư thò ra khỏi mép "*váy Đình Bảng buông chùng cửa võng*" (ii) của nàng được cách tân cho nó thành nửa mini jupe nửa quần short ống rộng thùng thình gió lùa vào bên trong mát tận... lưng quần, Ở trên nàng vừa mặc yếm hờ hững che phát phơ hai quả cau nho nhỏ vừa mới được bác sĩ làm thành quả bưởi năm roi, đã vậy lại còn vừa một tay lái xe một tay dơ cao lên nũng nịu... đội gạo nữa thì chắc là... bà nội tên bí rợ này cũng đội chuối khô luôn chứ nói gì gạo.

Qua sách vở và qua trải nghiệm đời thường các nhà văn nhà thơ, và luôn cả những nhà bác vật chuyên về nghiên cứu mấy thứ thập cẩm trên đời đều nói, đàn ông thì yêu bằng mắt đàn bà thì yêu bằng tai. Nếu như có "*sự cố*" hay hệ lụy gì xảy đến cho anh hoặc cho nàng là đều từ hai hướng mang tính đặc thù này mà ra. Bởi vậy đàn ông thường chiêm ngưỡng cái đẹp của yếm thắm, còn đàn bà thì thường đoán xem đàn ông họ nghĩ gì khi (cứ khoái) chiêm ngưỡng yếm của ai đó chứ không phải của vợ mình.

Nhiều lần ông khi đang cao hứng chuyện "thể sự nhân tình" với bạn bè trong bàn nhậu cuối tuần ở sân sau vườn nhà, đang oang oang thao thao các sách lược cao siêu để chỉ (dạy) cho ông Obama cách cứu toàn cầu thoát cơn suy thoái, được hỏi về "yếm thắm" thì bỗng bật cười tùm tùm rồi đổi tông ngang, điều chỉnh âm lượng lại còn nhỏ xíu trả lời bằng cách rừ rừ qua tiếng gió vì có các bà vợ đang ngồi hát karaoke đầu đó ở nhà trên. Mà đã xâm xì thì thắm với nhau thì họa chăng chỉ có Trời biết. Nhiều lần bà tuy đang hát ngân nga ừ ừ nhưng phải căng tai ra nghe đám đờn ông họ xừ xừ chuyện gì rồi tò mò cố đoán, rồi mấy bà thấy thì hình như trong những lời "careless whisper" (iii) của đờn ông có tỷ lệ lẫn lộn khoảng "phép ti pờ xen" giữa thanh và tục.

Đó là các ông thì thắm ở trước cửa thiên môn có mấy "thánh mẫu" đang loanh quanh, chứ còn vắng bóng mấy nàng thì điếm cho không được rộng rãi như thế đâu. Một chăm phần chăm chỉ toàn tục, chứ không có chút xíu nào thanh khi nhìn cái đẹp của phụ nữ trong mắt mấy ông cả. Dù là ông Sư, hay ông thường, dù là có yếm hay "sans-yếm". (iv)

Quý vị huynh đệ đồng môn nào từng bình "lụng" về cái yếm trên bàn nhậu trong cảnh này thì xin chấp nhận "sự thực phũ phàng" đi mí huynh ơi chứ đừng trách cái thằng bí rợ này cũng là phe mình với nhau, khi không hại bạn khai thiệt hết trơn ra đây, lại còn đăng báo kỷ

yếu Xuân năm con Cọp để nay cho quý bà cùng xem đề mấy "bã" đi giày cao gót vô bụng mình rồi làm cho phe mình càng dồi dào thêm chất sợ... cọp.

Xin tạm dừng chương trình tạp lục tùm lum qua đề mục "yếm thắm" ngày xuân ở đây. Hẹn gặp lại đồng môn huynh đệ tỷ muội ở giai phẩm năm sau.

Kính chúc quý thầy cô được một mùa Xuân tươi vui tốt đẹp gia đình an khang mọi điều như ý. Riêng chúc các huynh đệ đồng môn năm nay đừng ai thấy chiếc yếm nào khác ngoài yếm của bà xã mình, để quý phu nhân của các huynh đệ được yên tâm ca hát karaoke cho vui về mấy ngày xuân chứ đừng vừa ca vừa lắng nghe mấy lời careless whisper của mấy huynh trên bàn nhậu ở sân sau như xưa nay nữa...

Lang thang cà tang bí rợ
MDC 74
Sydney cuối xuân 2009
CityFullStar@Yahoo.com

-
- (i) Tiếng Anh tiểu lâm: "in-water" = trong nước.
 - (ii) Câu mở đầu bài thơ Lá Diêu Bông của Hoàng Cầm.
 - (iii) Tên bài ca năm 1984 của George Michael.
 - (iv) Tiếng Pháp tiểu lâm: "sans-yếm" = không có yếm.

THƠ

Xuân Xưa Có Anh Bên

Theo tháng năm em cũng lớn dần dần
Thành cô bé xinh, then thùng, trầm tính
Tuổi ô mai, chăm học và mộng mơ
Biết anh, anh bảo "chợt yêu cô bé
Cô nữ sinh áo trắng Mạc Đĩnh Chi"
Rồi em yêu trả và học đợi chờ
Tình anh trao thật thà không gian dối

Anh bảo bọc tình ta hơn bảo châu
Bảo vệ em, kiên nhẫn, và luôn chiều
Em ngây thơ đây tội anh từng tí
Tuổi trẻ, ngây ngô với tình yêu đầu
Những chiếc hôn, anh phớt qua gò má
Những lần em hờn dỗi, anh bắt đền
Xuân xưa có anh, nghèo nhưng tình ấm
Thế hệ mình mất mát bởi chiến tranh
Những phút giây bên nhau, ngàn châu bảo
Anh dạy em bài học "tin yêu người"
Hai năm yêu thương, lưu niệm một đời

Lâm Kim Chung

THƠ

Hương Xuân

Ngày Xuân pháo Tết rộn ràng
Hương Xuân phơi phới mai vàng nhụy khoe
Cùng vui khắp chốn hội hè
Cho nhau câu chúc tai nghe mặn mà

Mừng Xuân ta chúc mọi người
Chúc cô thiếu nữ thêm mười phần duyên
Sang năm sánh bước thuyền duyên
Cùng anh trai trắng nên duyên vợ chồng

Xuân ơi Xuân đã trở về
Đem bao ấm êm câu thơ
Đừng chạnh lòng người lữ thứ
Tha phương trên bước đường quê

Xuân ơi Xuân đã về đây
Xin cho giấc ngủ mộng đầy
Xin cho khúc tình duyên ái
Và cho nhân gian xum vầy

Niềm vui đưa đến mọi nhà
Dáng Xuân khắp nẻo hương hòa tình ơi
Nâng ly uống chén đầy vơi
Vui đi cho hết vương hơi ngọt ngào.

Jimmy Dieu

Xuân Về Nhớ Mái Trường Xưa

Xuân về lại thấy ông đồ già
Cầm cây bút lông với mực pha
Khoe nét chữ rồng bay phượng múa
Trên tấm liễn đỏ bay thướt tha

Nhìn ông đồ nhớ tới thầy xưa
Nhớ cô, nhớ bạn cũng không vừa
Nhớ mái trường thân yêu ngày trước
Nhớ mảnh tình si tôi dây dưa

Tôi nhớ buổi trưa đầu Xuân đó
Bên cầu Phú Lâm rộn người đi
Cổng trường Mạc Đĩnh Chi vừa mở
Tôi thấy em rạng nét xuân thì

Hôm đó em mặc áo dài trắng
Lả lướt tà áo bay phất phơ
Em tung tăng đi cùng đám bạn
Để cho lòng tôi sao ngẩn ngơ

Mùa Xuân ngày đó tôi đi xa
Bước theo tiếng gọi của sơn hà
Nổi gót người xưa đi giữ nước
Gói mảnh tình si tôi mơ qua

Jimmy Dieu
Xuân Canh Dần 2010

Những Mùa Xuân Trắng

Phuong Mai 12A2, MDC73.

*Ngày thắm tươi bên trời xuân mới,
Lòng đắm say bao người vui sống
Xuân về với ngàn hoa tươi thắm
Ta muốn hái muốn vạn đóa hồng...
(Xuân và tuổi trẻ, La Hối)*

Ngàn hoa tươi thắm và muôn vạn đóa hồng rực rỡ trên quê hương giữa lúc Âu Châu đầy băng tuyết. Tiết trời Xuân trái mùa so với Xuân quê hương mang cái lạnh buốt về với từng lớp tuyết dày tràn ngập mọi nẻo đường, tuyết trong từng hẻm hóc, hiện diện trong từng góc cạnh của sinh hoạt hàng ngày, đó là biểu hiện của những ngày Tết nơi đất khách. Mùa xuân chỉ thực sự trở về nơi đây khi nắng trời soi rọi và sưởi ấm lòng đất từ tháng Tư trở đi, cũng với muôn ngàn sắc hoa rực rỡ, hoa mùa Xuân của xứ lạ.

Thật nhớ những ngày xuân nồng ấm trên quê hương, mai đào khắp nẻo, hoa hiện diện mọi nhà và những ngày xuân tràn dâng tình yêu thơ mộng của tuổi trẻ. Tuổi học trò càng mang nhiều hương vị Tết hơn vì nàng Xuân trong

lòng thật mãnh liệt, cuộc sống thật vô tư vượt thoát mọi lo toan vất vả của người lớn, lòng thơ thối như màu giấy trắng học trò đang mơ ... ông Đồ với nét bút nghiêng chúc Xuân trên mực tàu giấy đỏ, và giờ đây:

Những người muôn năm cũ Hồn ở đâu bây giờ ?.

Trong dòng sông cuộn cuộn hàng ngày mà công việc luôn tất bật đã lấy hầu hết thời gian và tâm sức, dịp Tết để cho mọi người trong gia đình chút cơ hội ngừng tay đôi chút, tìm về nguồn và nghĩ về nhau hay cho chính mình với chút hình bóng xuân, tự cho phép chút lờ lợt theo tâm ý. Dù có Xuân hay không, ngày Tết vẫn ngự trị trong lòng người gia trưởng với sự

tưởng nhớ về những người đã khuất, ông bà tổ tiên, các lễ nghi cổ truyền không thể thiếu trong nhà với bàn thờ trang trọng. Con cái được nhắc nhở về cội nguồn, mỗi gia đình đoàn tụ trong không khí ấm áp bên ngọn lửa hồng của lò sưởi như tiếng tí tách bên bếp lửa nôi bánh tét nấu đêm xuân, vui với chút xuân hồng trên bàn mà người lớn cố tạo nên. Đêm xuân ở đây, gia đình cha mẹ con cái có cơ hội gần nhau nhiều hơn vì bên ngoài lạnh giá, đa số người ta không thể lang thang vào những tối ngoài trời như những ngày Tết trên quê hương, đôi khi chỉ để hưởng chút không khí náo nhiệt, hay hòa vào làn sóng người vui vẻ đang cuộn cuộn trên đường và để chen lẫn nhau giành chút lộc đầu xuân.

Ngoài cộng đồng, các hội Tết được tổ chức với sự tham gia nhiệt tình của những người Việt tha hương trong mong mỗi truyền cho nhau sự ấm áp, kết nối tình đồng hương, cùng nhau nhắc nhở những giá trị cổ truyền của ngày Tết, cũng như nhằm mục đích giới thiệu, nhắc nhở thế hệ con em tiếp tục giữ gìn và phát huy những giá trị tinh thần quý giá của người Việt. Bằng chút ký ức còn sót lại trong tâm tưởng, cố dựng lại không khí Tết tiêu biểu nơi xứ người nơi nào

có người Việt sinh sống. Ở đâu cũng thế, dù ít nhiều, những gia đình người Việt tìm đến nhau trong ngày Tết cổ truyền qua những lễ Tết cộng đồng được tổ chức theo những điều kiện sinh sống ở địa phương, những tâm hồn Việt gặp nhau trong không khí ấm áp tình đồng hương, dù không mai đào khoe sắc, không có nắng xuân dịu dàng, không có chợ hoa kiểng tung bừng muôn màu muôn vẻ, không có bầu trời xuân áp áp với những cánh én lượn bay khắp nẻo. Các sinh hoạt ca nhạc vui xuân, ăn uống với những món ăn trong ngày Tết, những trò chơi đậm nét cổ truyền đã giúp con người gần nhau hơn mà vì công ăn việc làm tạm quên nhau hay chia cách như luôn nhắc nhở lòng người luôn nhớ về cội nguồn, về nơi ông bà tổ tiên, quê cha đất tổ.

Ý xuân vẫn rộn ràng trong tâm tưởng mỗi người, tình xuân vẫn chan chứa trong từng gia đình người Việt dù sống bất cứ nơi đâu. Xuân mãi mãi vẫn là xuân, dù cho bên ngoài có bão tuyết hay giá băng nhưng trong lòng người Việt tha hương luôn là những ngọn lửa mang ấm áp và tình xuân chan chứa.

Phương Mai 12A2, MDC73.

Vui Cười

Ảnh Hưởng Nghề Nghiệp

Hai cậu bé chuyện trò:

- Bố mẹ tớ đều công tác ở ban dự báo thời tiết nên bị ảnh hưởng nghề nghiệp nặng, khi đi ngủ cũng nói chuyện thời tiết cậu ạ!

- Nói chuyện thế nào?

- À, mẹ tớ hỏi: “Đêm nay có mưa gió không anh?” Bố tớ đáp: “Tuần vừa rồi mưa liên tục giờ hết nước rồi, khó mưa lắm em ạ!”.

Tài Của Sếp

Hai nhân viên nói chuyện với nhau. Một anh bảo:

- Sếp của tớ thật tài. Ông ấy có trí nhớ tuyệt vời. Năm vừa rồi mình lỡ đi muộn một đôi lần vậy mà kỳ họp cơ quan nào ông ấy cũng cứ nhắc mãi...

- Chưa tài bằng sếp cũ của tớ. Mình chuyển cơ quan đến ngót chục năm, lại thay đổi chỗ ở đến hai ba lần; vậy mà hỏi cưới vợ cho con ông, ông ấy vẫn tìm được đến nơi để đưa thiệp mời.

Sưu Tầm

Vui Cười.....

Già Rồi Vẫn Dại

Hai vợ chồng đang chơi gôn tại một sân gôn cực kỳ đắt tiền, bao quanh bởi những ngôi nhà cực kỳ sang trọng. Khi chơi đến lỗ thứ ba, chồng dặn dò vợ (một phụ nữ rất xinh đẹp):

- Em yêu, hãy thận trọng, vì nếu trái banh lỡ va vào một cửa kính, thì chúng ta phải đền một số tiền lớn đấy.

Người vợ làm một cú đánh mạnh và tất nhiên trái banh bay thẳng vào cửa kính lớn nhất của một ngôi nhà sang trọng nhất. Người chồng tức giận, rầy vợ, sau đó hai người đến gõ cửa ngôi nhà. Một giọng nói trả lời:

- Mời vào!

Người chồng mở cửa ra và nhìn thấy một cái chai bể ở góc nhà, các mảnh chai văng đầy phòng khách. Một người đàn ông ăn mặc sang trọng đang ngồi trên ghế bành hỏi:

- Chính các người đã làm bể cửa kính?

Vợ chồng rầm rập trả lời:

- Vâng, nhưng chúng tôi rất lấy làm tiếc.

- Thật ra các người đã giải thoát cho tôi. Tôi là một vị thần bị giam trong cái chai này trong suốt một ngàn năm. Vậy để trả ơn các người, tôi xin tặng ba điều ước. Nhưng vì có hai người, nên tôi sẽ tặng mỗi người một điều ước, còn điều ước thứ ba sẽ dành cho tôi.

Người đàn ông hỏi người chồng:

- Ông ước điều gì?

Người chồng trả lời:

- Tôi muốn mỗi tháng nhận được 1 triệu USD.

- Được thôi, kể từ ngày mai ông sẽ nhận được số tiền này vào mỗi đầu tháng.

Vị thần quay qua người vợ và hỏi:

- Còn điều ước của bà là gì?

- Tôi muốn có một ngôi nhà ở mỗi nước trên thế giới.

- Được thôi. Kể từ ngày mai bà sẽ nhận được giấy chủ quyền của các ngôi nhà này.

Người chồng hỏi vị thần:

- Vậy còn điều ước của ông là gì?

- Ta bị nhốt trong cái chai này trong hơn 1.000 năm và suốt thời gian này ta không được gần với phụ nữ. Do đó, điều ước của ta là được gần với vợ ông nhé!

Hai vợ chồng nhìn nhau một hồi và cuối cùng người chồng nói:

- Được thôi, với 1 triệu USD mỗi tháng và tất cả các ngôi nhà trên thế giới, tôi nghĩ rằng chúng tôi có thể đồng ý điều này, em nghĩ sao?

Người vợ trả lời:

- Em đành phải đồng ý thôi!

Vị thần đưa người vợ vào phòng ngủ...

Hai tiếng đồng hồ sau, vị thần hỏi người vợ:

- Nay, chồng em bao nhiêu tuổi vậy?

- Dạ, 50 tuổi, nhưng sao ông lại hỏi tuổi anh ấy?

- Thật không thể tưởng tượng! Đã từng này tuổi rồi mà ông ta vẫn còn tin là có thần thánh ư.

Vẽ Bậy Vẽ Bạ

Bác sĩ tâm thần đang khám cho một cậu thanh niên. Ông gạch một đường thẳng đứng và hỏi:

- Anh tưởng tượng ra cái gì khi nhìn vào đường gạch này?

- Một phụ nữ khoả thân.

Bác sĩ lại vẽ một đường ngang:

- Còn bây giờ thì sao?

- Đã nằm ngửa ra rồi.

Vẽ thêm một đường ngang song song, ông bác sĩ hỏi:

- Thế anh định nói gì về những đường này?

Cậu kia đứng phắt dậy, mặt đỏ bừng lên, cao giọng xỉ vả:

- Ông không biết ngượng ư? Thật là trơ trẽn!

Nguyễn Quốc Khánh (MDC-74) Sưu Tầm

Xuân Canh Dần Đối Thơ Bà Hồ Xuân Hương

Trách Chiêu Hồ (Thơ Hồ Xuân Hương)

Anh đồ tỉnh, anh đồ say,
Sao anh ghẹo nguyệt giữa ban ngày?
Này này chị bảo cho mà biết.
Chồn ấy hang hùm chớ mó tay.

Ghẹo Nguyệt

(Đối lại bài thơ Trách Chiêu Hồ I của Bà Hồ Xuân Hương)

Tôi vẫn tỉnh tôi không say
Ghẹo nguyệt thì ghẹo, sợ chi ai?
Nếu chị cho xem thì mới biết
Hang hùm mấy lứa cũng mê ngay.

Jimmy Dieu

Trách Chiêu Hồ II (Thơ Hồ Xuân Hương)

Sao nói rằng năm lại có ba?
Trách người quân tử hẹn sai ra.
Bao giờ thông thả lên chơi nguyệt
Nhớ hái cho xin nắm lá đa.

(Đối lại bài Trách Chiêu Hồ I)

Đã biết rằng năm sao tưởng ba?
Chắc nàng kiêu nữ mê mẩn ra
Thôi thì hôm khác lên chơi nguyệt
Sẽ đem theo cành lẩn rẽ đa.

Jimmy Dieu

Đèo Ba Dội (Thơ Hồ Xuân Hương)

Một đèo, một đèo, lại một đèo,
Khen ai khéo tạc cảnh cheo leo.
Cửa son đỏ loét tùm hum nóc,
Hòn đá xanh rì lún phún rêu.
Lắc lẻo cành thông cơn gió thốc,
Đầm đĩa lá liễu giọt sương gieo.
Hiền nhân quân tử ai là chẳng
Mỏi gối chồn chân vẫn muốn trôi.

Núi Cô Tô

(Đối lại bài thơ Đèo Ba Dội)

Chôm đá nhô ra trần giữa đèo
Hai bên lối nhỏ cỏ cheo leo
Đầu kia vực thẳm sâu hun hút
Phía cuối hòn to nhám nhẵn nhèo
Lẳng lơ cành trúc cơn gió dập
Ươn ướt đóa hồng đầm sương gieo
Trâm anh thực nữ ai đều muốn
Chống tay vắt về xong lại trôi

Jimmy Dieu

VẬY MÀ TÔI CỨ TƯỞNG....

Văn Mỹ Lan

1-

- Bữa nay ông già lại ra thực đơn...
- Ba đòi ăn gì má?
- Bò xào cải rổ.
- Vậy thì mình ăn bò xào cải rổ luôn
- Ông đòi vậy chứ mà có ăn được đâu. Hôm qua đòi ăn đùi gà, mình bỏ công nấu cho nhừ, xé nhỏ từng miếng, mới nuốt miếng đầu tiên là ông khoát tay, nhè ra hết.
- Trời, tội nghiệp vậy! Thèm mà không ăn được mới tội.

Mấy bữa nay ông già chồng tôi bệnh. Lần này chắc nặng. Ông nằm nhiều ngày. Ông kêu đau lưng quá, không ngồi dậy được. Bác sĩ nói bị thấp khớp. Nằm một chỗ nhưng mỗi ngày ông ra một thực đơn rất cụ thể. Bánh ngọt Givral, bò vò viên mua ở Coopmart có gân, đùi gà ta luộc. Đòi thì nhiều nhưng ăn chẳng được miếng nào. Máy bữa nay ông lại trở chứng, chỉ có tôi dứt thuốc, dứt thức ăn là ông chịu hả miệng, còn bà già chồng tôi chăm sóc thì ông cứ đưa tay gạt phắt đi. Tôi sợ bà buồn nhưng bà nói: “Ông nể bây nên ông ráng mà nuốt đó mà”. Chuyện như vậy nên tự nhiên tôi trở thành một con dâu hiếu thảo dù bình thường tôi rất ngại tiếp cận với ông.

Tôi mời được một bác sĩ gia đình đến chăm sóc cho ông. Ông nói:

- Bác sĩ ơi, sao tự nhiên tôi bị ngọng.

Má chồng tôi cũng nói ông ngọng. Ông bị thụt lưỡi. Chắc ông sắp đi rồi. Tôi thấy đôi mắt ông như dại đi. Biết ông ham vui tôi gọi điện thoại cho má ruột tôi:

- Má kêu mấy đứa nhỏ ra thăm ông nội bé Linh dùm con. Ông yếu lắm.

Vậy là ba má tôi và mười đứa em cùng vợ chồng con cái kéo hết ra thăm ông già. Hôm đó ông vui lắm. Nói cười sang sảng. Mỹ Tâm, đứa em gái thứ tám của tôi nói:

- Chị nói sao chứ em thấy bác Tư còn khỏe mà.
- Ừa chắc thấy đông vui thì ông khỏe lên chứ bình thường ông đâu được vậy. Thấy tôi lo lắng. Má tôi an ủi:
- Thấp khớp vậy chứ không sao đâu, bệnh này lâu lắm.

Con Thùy, cô người làm của tôi cũng nói:

- Chị đừng lo, năm năm nữa ông nội cũng không sao đâu.

Con Vân, cô người làm cũ về thăm cũng nói:

- Hồi đó ba con cũng nằm một chỗ. Thấy thì lo chứ không đến đổi đầu, cô Lam đừng lo.

Tôi cứ hỏi “Thiệt không?” Nhà đơn chiếc quá, tôi chưa muốn một thành viên nào ra đi.

Ông đòi vào bệnh viện. Nằm ba ngày rồi về. Ông đi lại được. Sau bí đái lại vào viện. Nhà phải chia nhau ra chăm ông. Gọi điện thoại vào thăm thì thằng Thức, cháu kêu ông bằng Dượng đang trực ở bệnh viện khoe:

- Dượng Tư ăn khỏe lắm. Ăn hết nguyên một phần cơm bò xào. Mà Dượng Tư

bắt em phải đi mua cơm ở nhà hàng Dìn ký mới chịu đó.

Nghe vậy tôi mừng. Có ăn là có sức. Có sức thì có khỏe.

2- Sao dạo này tôi cứ trần trọc khó ngủ. Linh cảm như có chuyện lớn sắp xảy ra. Có tiếng chuông điện thoại lúc bốn giờ sáng. Thôi chắc có chuyện lớn rồi. Không thôi ai lại gọi vào giờ này. Tôi đứng tim chờ. Sau chừng vài phút má chồng tôi gõ cửa:

- Thăng Thức gọi. Ba đi rồi.

Vậy là ai cũng nói sai hết. Đâu phải thấy vậy mà lâu. Ông già trở bệnh mới có hai tuần, mà cũng không phải là bệnh phải chết người nên tôi cứ tưởng...

Khi vào bệnh viện thì hai đứa con gái riêng của ông đã ở đó. Tôi giở tấm khăn đắp mặt ông ra nhìn. Đôi mắt vẫn còn mở, trắng dã. Tôi đưa tay vuốt. Đôi mắt khép lại. Tôi tự hỏi: “Cơ thể đã chết rồi sao đôi mắt còn biết nhắm mở?”

Khi làm xong mọi thủ tục để đưa ông về nhà thì tôi nghe má chồng tôi nói chuyện với những người bà con của ông ở dưới quê, bảo họ chuẩn bị dùm một chỗ cho ông nằm. Kinh ngạc vô cùng tôi hỏi:

- Ủa, sao má lại..
- Ba muốn về quê nằm bên cạnh ông nội.
- Sao chưa bao giờ con nghe ba nói..
- Ông đã gọi điện thoại cho hết thầy bà con dưới quê là ông sắp về cất nhà cạnh ông nội.
- Sao....

Vợ chồng tôi đã hai lần lo sẵn mộ phần cho ông bà. Lần nhất là hai chỗ cạnh bà ngoại chồng tôi. Sau có chỗ đẹp hơn nên vợ

chồng tôi cho bà con nào cần, tạo hai mộ phần khác ở một nghĩa trang sạch đẹp nhất thành phố. Mỗi lần có dịp đi đưa tang ai ở nghĩa trang đó ông đều dẫn người quen đến khoe ngôi nhà tương lai. Tôi tưởng vợ chồng tôi đã lo cho cha mẹ tươm tất lắm. Lòng thỏa mãn. Nhưng cuối đời ông lại không thém. Ông muốn về một miền quê xa tít tắp mà ông đã bỏ đi từ năm mười ba tuổi, hơn sáu mươi bảy năm trời. Vậy mà tôi cứ tưởng...

3- Ngay sau ngày mở cửa mả, má chồng tôi quyết liệt cho đi tất cả nhưng gì mang dấu tích của ông già. Điện thoại di động, đồng hồ, đồ dùng cá nhân...tất tần tật. Bà nói:

- Đổi cái giường đi.
- Bộ má sợ hả? Ba đâu có mất trên cái giường này đâu...
- Tao không sợ, cái giường này có cái mùi của ông.

Vậy là đổi giường. Chưa hết, bà cầu nhàu:

- Bỏ cái tủ áo này đi.
- Sao vậy?
- Còn mùi của ông.....
- Bỏ tủ áo này thì biết lấy cái gì thế. Để con lấy nước hoa xịt, khử hết cái mùi của ba nha.

Vậy là bà chấp nhận nằm cái giường cá nhân thay cho cái giường đôi rộng lớn. Tôi nghĩ chắc bà không muốn chạnh lòng nhớ ông mà buồn. Vậy mà tôi cứ tưởng bà muốn giữ tàn y lại để dành hương....

Cũng ngay sau ngày mở cửa mả, bà đòi con Thùy sáng hôm sau đưa bà đi chợ. Con Thùy sợ bà mệt, bà buồn, bà không đi chợ nổi nên nó tự động đi chợ cho bà. Chờ hoài không thấy nó tới, bà giận. Tôi la con Thùy

không chịu bà. Con Thùy cố giải thích, bà không thèm nghe mà dứt khoát nói:

- Tao đâu có liệt đâu mà đi không nổi.

Con Thùy tức tức nói:

- Vậy mà con tưởng...

Tôi cũng nói trong bụng “Con cũng tưởng....”

Ông già mất. Tôi cứ cảm cảnh bà già buồn thiu trong căn phòng rộng. Trưa tôi xuống phòng bà thăm. Tôi tới xuống phòng bà thăm. Tôi muốn bảo đảm cái Tivi bà coi nó OK, có hình rõ tiếng (vì có nhiều nút điều khiển tôi sợ bà bối rối). Tôi cứ nhắc nhở bà đi đứng cẩn thận. Tôi dặn con Thùy dòm ngó bà, không ngờ bà quạu:

- Chưa chắc ai chết trước ai đâu mà lo.

Tôi ngỡ ngàng, vậy mà tôi cứ tưởng....

4. Cứ tin là bà đang chạy trốn nỗi buồn mất một người chung chăn gối hơn năm mươi năm. Nhất là khi ông còn sống, dù rất tài năng, bà chỉ ở nhà để “dòm ngó” ông đúng nghĩa. Ông đồ được nói cười vui vẻ với ai nếu là người khác giới tính, bất kể người đó bao nhiêu tuổi, vai vế thế nào với bà, với ông. Tôi nghĩ chắc bà phải yêu ông ghê ghê lắm và bây giờ chắc phải suy sụp lắm lắm. Nhưng bà không có biểu hiện của một bà già vừa mất chồng, cô đơn trong những ngày xế bóng. Mà ngược lại, bà có vẻ thư thái nhẹ nhàng, lên kế hoạch đi đây đi đó, nói cười ròn rảng. Tôi hỏi:

- Ba mất má không buồn sao?

- Buồn gì mà buồn, già tới số thì chết, có gì mà buồn.

- Con nghe con Thùy nói lúc ba nằm một chỗ, đêm nào má cũng đốt nhang vái cho ba đi sớm.

- Ủa thì sống không khỏe thì để ông bà rước ông đi. Ông mà không đi sớm thì tao đi... có tới nào ngủ được với ông, ông cứ hết khều móc tới đài ĩa. Hết đài ĩa lại cứ rên hừ hừ..

- Nhưng bây giờ ra vô một mình má không buồn sao?

- Thì cũng hơi buồn thôi, rồi cũng quen. Nghĩ lại sống một mình cũng khỏe re, muốn làm gì thì làm. Hồi có ông có đi đâu được.

- Thì ba đâu có cấm má đi, tại má không đi...

- Ông mất nét làm sao mà dám đi đâu...

- Con về nhà này hơn ba chục năm, con thấy ba rất đàng hoàng.

- Đó là tại bây chưa biết...

Tôi nói thầm “Đó là tại má chưa biết má bệnh quá đó thôi!”

- Thôi má đừng kể tội ba nữa. Con biết hết rồi... (Tôi phải vội ngăn bà kể những câu chuyện hư hỏng của ông già mà cả nhà tôi không ai tin, dù chỉ là một phần nghìn).

Tò mò tôi phỏng vấn tiếp:

- Vậy chứ bây giờ không vương bận bà thì má muốn sống ra sao?

- Bây kêu thằng Minh mua nhạc Pháp, nhạc Trịnh công Sơn cho tao. Bây giờ tao học đàn lại. Hồi có ông, mỗi lần tao nghe nhạc ông nhàn, ông chỉ thích coi đồ vật với xem bóng đá. Ba cái thứ đồ quý đó...tao đâu có coi, um sùm. Tao mà đàn thì ông đi tới đi lui dòm dòm khó chịu. Muốn đi đâu chơi, ngồi chưa nóng đít ông đã đòi về... Bây giờ muốn

làm gì thì làm, khỏe ra, sướng muốn chết.

- Vậy mà con tưởng....

Tôi đem chuyện bà già chồng tôi về chia sẻ với mẹ ruột. Mẹ tôi yêu thương ba tôi vô cùng. Bà mong khi nào đi thì đi có đôi. Trong cuộc sống bà chịu đựng ông từng chút. Bà luôn nói “Già rồi có vui thì sống mới lâu, để ông buồn ông chết sớm”.

Tận trong lòng tôi có hơi bất nhẫn mẹ chồng tôi, tôi nghĩ bà hơi vô tình. Tôi nghĩ mẹ ruột tôi, một người đàn bà chân quê sẽ phê phán mẹ chồng tôi. Nhưng mẹ tôi lại bình thản nói:

- Chị Tư là một người thành thật khi nói vậy. Hồi anh Tư còn sống, ngó lơ thì chị sợ sống mất anh. Theo canh hoài thì mỗi mệ. Một người có ăn có học, ham đàn ham hát mà sống với một ông gốc ruộng đồng thành ra nó tréo que. Bây giờ sống không còn được bao lâu, chị Tư được sống theo ý mình thì chị thấy thoải mái là phải rồi...chị cũng đâu cần giả bộ buồn, giả bộ tiếc thương với ai...

- Vậy mà con tưởng...

Văn Mỹ Lan

Vui Cười.....

Không Ngoại Tình Cũng Chết

Hai linh hồn bạn thân lâu ngày gặp nhau trong nghĩa trang. Một linh hồn hỏi:

- Sao mày chết?

Linh hồn kia trả lời:

- Tao bị chết công. Mới đầu thì tay chân tao đông cứng, đau nhức vô cùng, nhưng sau đó thì tao thiếp đi, chết êm ả. Còn mày?

- Tại vợ tao ngoại tình.

- Vợ mày ngoại tình mắc mớ gì mày chết?

- Tao biết nó ngoại tình cho nên một hôm tao về nhà đột xuất. Tao thấy nó nằm trong giường không mặc quần áo. Tức quá, tao chạy xuống hầm, không thấy tình nhân nó, tao chạy lên gác xếp, cũng không thấy ai, tao đang chạy ra nhà kho thì bị lên cơn đau tim, chết.

Linh hồn kia nói:

- Mẹ, nếu mày kiếm trong tử lạnh thì tao với mày đâu có chết.

Bố Vợ và Chàng Rể Tương Lai

- Thế là con gái tôi đã đồng ý làm vợ anh. Anh định ngày nào sẽ cưới?

- Cháu đã dành quyền quyết định đó cho vị hôn thê.

- Anh định làm lễ cưới ở nhà thờ hay ở nhà?

- Điều đó mẹ cô dâu sẽ quyết định.

- Thế anh và vợ định sống bằng cái gì?

- Vấn đề này thì cháu hoàn toàn giao phó cho hai bác!

Sưu Tầm

THƠ.....

Xuân hội ngộ

Canh Dần trường Mạc hội về đây
Hợp mặt tân niên có dịp này
Chúc Tết cô thầy thêm phước lộc
Mừng Xuân bè bạn nối vòng tay
Năm châu vạn dặm tình không nhạt
Bốn bề ngàn trùng nghĩa chẳng phai
Tất cả đến cùng đêm hạnh ngộ
Hàn huyên, đồng cạ chén vui say

Quách Xuân Sơn

Đi tìm vùng ký ức

Trời Giáng Sinh năm nay
Những cơn mưa dầm dai
Lạnh lùng và ướt át
Cành trơ lá úa lay

Tách trà thơm buổi sáng
Ly cà phê đậm nồng
Đưa ta về quá khứ
Của một thời nhớ nhung

Em ơi Noel nào
Chúng mình tay đan nhau
Bên ánh đèn rực rỡ
Dưới tượng Chúa trên cao

Nghe tâm tư lắng đọng
Trong phút giây êm đềm
Thầm nguyện cầu ơn phước
Cho đất nước bình yên

Cùng đoàn người đi lễ
Đạo cùng khắp thánh đường
Những quần là áo lượt
Tiếng vang động phố phường

Ôi Sài Gòn kiêu sa
Bao thiếu nữ mặn mà
Bên người yêu sóng bước
Trời đêm đầy pháo hoa

Giờ đây nhiều năm trường
Vùng ký ức thân thương
Chùng trôi vào quên lãng
Sao lòng đây vẫn vương

Quách Xuân Sơn

Có phải em là

Có phải em là hạt nắng vàng
Rớt vào vùng tuyết trắng Đông sang
Cho hồn anh ấm màu nhung nhớ
Nắn nốt cung thơ trái nhịp đàn

Có phải em là một đoá hồng
Lẻ loi rực rỡ ở bên sông
Mang bao sắc thắm niềm hy vọng
Xóa cả giá băng chốn tịch phòng

Có phải em là áng nguyệt buồn
Sáng soi vằng vặc những đêm sương
Để chàng lãng tử trôi vào mộng
Và thần thờ theo khúc dặm trường

Có phải em là giọt rượu nồng
Thắm từ sớ thịt lỗ chân lông
Ngấm vào huyết quản đang bừng cháy
Của kẻ đang si dại cõi lòng

Có phải em làanh ước mong

Quách Xuân Sơn

THƠ.....

TUỔI DẦN CỦA ANH

Ai bảo rằng con gái tuổi DẦN,
là cao số, tình duyên lận đận?
Ai bảo rằng đời sẽ trắc trở,
là không qua nổi niềm thân phận ?

Anh gặp mình, trời XUÂN mai mỗi
Đêm mưa XUÂN, áo đã ướt dầm.
Tiếng mưa rơi thay tiếng thì thầm.
Như quen trước nên không bối rối.

Mình rực sáng dù đêm giăng lối.
Anh ngần ngại trong ánh mắt mình.
Mình và anh trao trọn mối tình.
Tĩnh đẹp lắm, tình dễ thương lắm.

XUÂN năm ấy, Trời Đất chứng nhận
anh và mình đã mãi thành đôi.
Tuổi DẦN tuổi NGỌ không chia phôi
XUÂN lại đến ! Mình ơi, XUÂN đến !

Tuổi DẦN ơi, anh thương mình lắm !

ANH VĨNH - 74

TÌNH XUÂN

Em đã khai quật tim anh rồi,
Từ lâu chôn dưới mộ đơn côi.
Chỉ trong lần gặp chiều XUÂN ấy,
Lòng anh rung động lẫn bồi hồi.

Anh mở hồn cho em bước khê.
Run rẩy hòa cuộc sống lứa đôi.
Ái tình ơi, cần chi định nghĩa.
Mình chỉ biết, XUÂN về... yêu thôi !

ANH VĨNH - 74

GIÁC MƠ TRỪ TỊCH

Chầm chậm từng giây, đếm từng giây,
Giao thừa nhẹ đến, anh nào hay.
Mãi khi hương trầm len trong khói,
giữa tiếng chuông chùa, thoảng giọng ai ?
Gởi đến cho anh lời chúc tụng.
Chúc TÌNH XUÂN ấy mãi đắm say.
Giật mình, MONG MỘT còn vương vấn,
ra sân cúi nhặt một nhành MAI.

ANH VĨNH - 74

Họp Mặt Xuân Mậu Tý 2008

Hình Lưu Niệm Thầy và Cô

Ảnh đồng môn

Ảnh đồng môn

Cung Chúc Tân Xuân

Họp Mặt Xuân Mậu Tý 2008

Số Táo Quân: Táo Sài Gòn (Jimmy Dieu)
và Táo Thượng Hải (John Cao)

Thầy Phạm Quân Hồng Chúc Tết

Họp mặt Xuân Kỷ Sửu 2009

Chụp ảnh lưu niệm trước khi vào nhà hàng

Chuẩn bị khai mạc

Họp Mặt Xuân Kỷ Sửu 2009

Những Ngày Xưa Thân Ái...

MDC 72 - Theo thứ tự từ trên xuống dưới, từ trái sang phải như sau:
1) Nguyễn Ái Cường, Vũ Đình Dũng
2) Trần Kim Dũng, Lâm Như Triệu, Phạm Công Bình, Nguyễn Ngọc Xuân, Bùi Nguyệt Thu, friend, Nguyễn Kim Khánh, friend, Lê Thu Cúc
3) Liêu Hoàng Hải, Nguyễn Văn Phụng, Nguyễn Văn Bảo.

Bích Hồng

Nhan Thủy Tiên

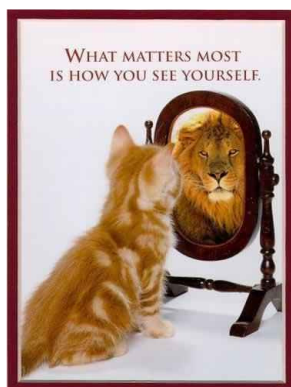
Tăng Ngọc Hồng

Quách Xuân Sơn

Võ Mạnh Hùng

Lời Hay Ý Đẹp:

“Đừng lo mình không có chức vị, chỉ lo mình không đủ tài để nhận lấy chức vị.” -- **Khổng Tử**

“Nói phải nghĩ đến làm, làm phải nghĩ đến nói.” -- **Trung Dung**

“Kẻ hay hiếu danh, việc làm thường giả dối.” -- **Lã Khôn**

Paris, Cộng Đồng Người Việt và Tết Nguyên Đán

“Chương trình luôn luôn bắt đầu đúng giờ như đã ghi trong thiệp mời; một điểm đáng khen ngợi cho HD Nam Quang, điều này, đa số các hội đoàn Việt nam ở Paris khó thực hiện được.”

Hàng năm, Tết Nguyên Đán của chúng ta thường rơi vào cuối tháng giêng hoặc đầu hoặc giữa tháng hai; trong thời kỳ, Paris đang khoác lên mình một mùa đông băng giá.

Dù cho những cơn gió lạnh rét người, với những cơn mưa lất phất khiến người ra đường phải khoác áo manteau dày nặng, cộng đồng người Việt ở Paris cũng không ngần ngại rủ nhau đi lễ chùa đầu năm (ít nhất cũng một năm một lần chứ!). Ngoại ô Paris có cả bảy là bảy chùa: Khánh Anh, Quan Âm, Linh Sơn, Hoa Nghiêm, Tịnh Tâm, Trúc Lâm, Tịnh xá Ngọc Điểm...chưa kể chùa Khánh Anh mới xây rất lớn ở vùng Evry và chưa hoàn tất.

Thủ đô ánh sáng Ba Lê và các vùng phụ cận không có nhiều người Việt như bên Cali - Mỹ quốc, nhưng so sánh với các nước láng giềng ở Âu Châu thì tỷ lệ dân số người Việt mình ở Paris chiếm phần quan trọng hơn, nhờ vậy mà sinh hoạt cộng đồng người Việt tại đây cũng đều đặn hơn và mang nhiều màu sắc hơn; nơi đây, hàng hoá Á châu lại cũng phong phú hơn.

Trong mấy ngày Tết, ngoài những buổi họp mặt giữa bạn bè thân thuộc được tổ chức tại tư gia, người Việt mình ở Paris cũng thường rủ nhau tham dự các sinh hoạt Tết do một số hội đoàn tổ chức, cùng nhau đón chào một năm mới đang đến, trong một không khí thật là Việt Nam, thật là vui nhộn. Một mùa xuân Việt Nam nữa lại đến với Paris, đến để sưởi ấm lòng người xa xứ.

Mùa Tết, những nơi lễ hội là dịp đồng hương tìm đến với nhau để nhớ lại những hương vị quê xưa. Nói chung, tất cả các chương trình văn nghệ của các hội đoàn nhân dịp xuân về đều có chủ đề về văn hóa dân tộc Việt Nam.

Nhưng mà Paris có những sinh hoạt cộng đồng nào đáng kể trong những năm qua nhỉ?

- Trước hết phải nói đến Hội Tết của Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam .

Mỗi độ Xuân về, từ 45 năm nay, Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris đều tổ chức Văn nghệ và chợ Tết mừng Xuân. Từ vài năm nay Tổng Hội Sinh Viên VN tại Paris không tổ chức tại thủ đô như mọi khi, mà ăn Tết và mừng Xuân tại nhà hát Opéra de Massy thuộc thị xã Massy cách Paris khoảng 20 km, về phía Tây-Nam.

Chương trình mừng xuân mỗi năm theo một chủ đề. Năm Kỷ Sửu này đề tài là «Hướng Về Một Việt Nam Tự Do». Đây là một hoạt cảnh ca nhạc kịch, phân thành nhiều cảnh, nhiều lớp với hàng trăm diễn viên kéo dài gần hai giờ. Một kịch bản công phu từ việc dựng truyện đến các diễn viên của ba thế hệ đóng chung cộng thêm sự góp mặt của các bạn trẻ người Pháp; mục đích chính là cho các con em Việt Nam đã sinh ra và lớn lên tại xứ người, hiểu biết thêm về quê hương mẹ và cội nguồn, cũng như nhớ ơn công sức của tiền nhân, cha ông đã dày công dựng nước và giữ nước.

“Các thiếu nữ Việt Nam trông thật duyên dáng xinh tươi trong chiếc áo dài trên xứ người vào dịp Tết.”

Hội Tết mừng Xuân của Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris luôn thành công mỹ mãn về nội dung cũng như hình thức; mỗi năm được cả ngàn người Việt và Pháp trung thành tham dự.

- Tết của hội «Hương Đạo Trưởng Niên Làng Bách Hợp Nam Quan», hội Hương Đạo này đã tổ chức văn nghệ mừng xuân được vài lần tại thị xã Wissous, cách Paris 15km về phía nam. Được biết ông Thị trưởng thành phố này rất có cảm tình với người Việt, nên đã cho mượn không hội trường. Nhờ thế, hội đã tổ chức Tết tại đây để đồng hương được dịp thưởng thức văn nghệ và các gian hàng Tết, từ trưa cho đến chiều, buổi tối còn thêm phần khiêu vũ kéo dài đến hai giờ sáng mới chấm dứt. Phòng ốc đẹp, sân khấu khang trang, dàn âm thanh hiện đại, cộng thêm một hệ thống đèn màu thật tuyệt vời, một đặc điểm của hội trường thành phố Wissous.

Những chiếc áo tứ thân, áo dài cổ truyền VN luôn được khán giả Việt Nam và Pháp tán thưởng nhiệt liệt, nhờ nơi nét duyên dáng, nhờ nơi sắc màu biết chọn lựa của các «người mẫu» Việt Nam. Ngoài ra, khán giả còn được dịp «dự phần» vào *Hội Nghị Diên Hồng* và *Bạch Đằng Giang* qua các vai diễn xuất làm bộ lão hay lính tráng do các anh các chị HD và thân hữu cùng đóng. Chưa hết, tiết mục cải lương với vở kịch *Tiếng Trống Mê Linh* dành cho người lớn tuổi cũng thu hút khán giả không ít.

Thật đáng quý, thật xúc động làm sao khi những anh chị hướng đạo dù tuổi đã ngoài 70 nhưng vẫn còn hăng say đóng góp vào phần văn nghệ giúp vui cống hiến đồng bào. Chương trình văn nghệ thật đặc sắc với sự tham gia của cả ba thế hệ: ông bà, cha mẹ, con cháu.

- Chúng ta không thể nào quên nói đến sinh hoạt Tết của nhóm thanh thiếu niên vùng Evry, một thị trấn nhỏ ở ngoại ô đông nam Paris. Nhóm trẻ tuổi này với lòng nhiệt thành, đã tổ chức nhưng buổi văn nghệ đáng nhớ cho cộng đồng người VN, góp phần vào việc bảo tồn văn hóa VN.

Tổ chức hoàn hảo, tiếp đón quan khách thật chu đáo; sân khấu trang trí tuyệt đẹp, chương trình văn nghệ phong phú, mang nhiều tính cách văn hoá quê hương VN. Một cố gắng lớn lao của nhóm thanh thiếu niên vùng Evry.

- Buổi họp mặt mừng Xuân với văn nghệ đón Tết năm ngoái do 3 hiệp hội của các ông Nguyễn Minh Răn, Đại Tá Nguyễn Phúc Tùng và Bác Sĩ Phan Khắc Tường tổ chức tại Ivry cũng đã thu hút khá đông đồng hương đến cùng vui xuân. Ai nấy đều hài lòng về buổi họp mặt mừng xuân ấy thật công phu và thành công mỹ mãn.

Hình ảnh các vị niên trưởng mặc áo dài khăn đóng, cúi mình kính cẩn làm lễ trước bàn thờ tổ tiên đã tạo nên một không khí rất nghiêm trang nhưng thân mật đầy tình dân tộc làm ấm lòng người tha hương.

Ngoài ra, nhóm Thân Hữu Việt Kiều Ai Lao tại Pháp cũng thường tổ chức buổi văn nghệ Tết tại thành phố Torcy thuộc vùng Marne La Vallée; quan khách tham dự đông đảo, kể cả những người Việt chưa từng sinh sống tại đất Ai Lao hiền hòa và mộng mơ.

Đoàn múa Hoa -Việt luôn đóng góp phần mình qua những màn múa đặc sắc với những chiếc áo dài trông thật duyên dáng.

Bussy Saint Georges, thành phố kế cận với Torcy cũng thuộc vùng Marne La Vallée, là một thành phố mới, đẹp, cách xa Paris khoảng

25 km về phía Tây Nam. Đất ở đây là đất lành chẳng. Mấy năm gần đây, rất nhiều người VN đã đổ xô về «đâu» ở đây, sinh sống ở đây.

Ông thị trưởng thành phố này cũng có cảm tình với người Á châu, nên việc mượn hội trường cũng thật dễ dàng. Nhờ thế mà thành phố này đã sớm trở thành một nơi sinh hoạt nổi tiếng, gần như thường xuyên của cộng đồng người VN ở Paris và các vùng phụ cận.

Nhóm người Việt ở thành phố này đang có dự án xây cất tượng đài "Niềm Ước Mơ của Mẹ", tác giả là nghệ sĩ điêu khắc Vũ Đình Lâm; chi phí thực hiện dự án quan trọng này đang cần sự đóng góp của cộng đồng người Việt tại đây.

Năm cũ đã qua, năm mới đã đến, xin gửi lời chúc lành đến quý thầy cô, các huynh đệ tị nạn MDC và thân hữu cùng gia quyến một năm Canh Dần thịnh vượng an khang hạnh phúc.

Nguyễn Dung
MDC 64-71

Xuân Xưa....

Tôi đến lục địa Down-Under này cuối năm 1978, chỉ 1 tuần trước Noel.....Nhắc lại những năm 70's ...Nghe sao mà xa xưa quá....VẬY mà đã 31 năm rồi, bây giờ đêm lại ngày tháng cũ lại thấy sao mà mau thế!..Mới đây mà đã hơn 30 năm!....

Xuân đến, Xuân đi 31 lần trên đất Úc, hoá ra tôi đã ở chốn này lâu hơn khoảng thời gian tôi sống tại nơi chôn nhau cắt rốn!

Nhớ lại năm đầu tiên ăn Tết tha hương, lúc ấy tôi còn trẻ và độc thân, chung quanh tôi lúc nào cũng có một đám học trò (hồi xưa, lúc còn dùi mài kinh sử trên đại học tôi cũng làm nghề gõ đầu trẻ ở một trường Trung Học của người Hoa ở Chợ Lớn, sau 75 tôi chuyển qua dạy cấp 3 ở trường Thánh Teresa cũ, sau nhà thờ Ngã Sáu Nguyễn tri Phương). Học trò tôi phần đông chỉ nhỏ hơn tôi khoảng bốn, năm tuổi là cùng nên sau này chúng gọi tôi là chị cho thân mật.

Tết đến cả bọn hơn chục người đến chúc Tết cô giáo, rồi đưa tôi đi chùa, và rong chơi hội chợ Tết ở China town! Lúc bấy giờ Melbourne chỉ có một ngôi đền thờ Quan thánh mà người Hoa

xây cách đây hơn trăm năm, ngôi đền rất khang trang nhưng hương tàn khói lạnh, có lẽ vì người Hoa đến vào thời tìm vàng nay đã hội nhập hoàn toàn vào nếp sống của người bản xứ!

Từ ngày làn sóng tị nạn của người Việt Nam tràn qua đất Úc, đền Quan Thánh lại bắt đầu nhộn nhịp, nhất là các ngày lễ Tết, hương khói lại nghi ngút rất ấm cúng, làm ấm lòng khách tha phương như chúng tôi, một điều tôi phải kể ra là xin xâm ở đền này rất linh hiển. Có một năm trước Tết, đầu năm 81 thì phải, tôi đến đền xin xâm, Thánh phán rằng năm ấy tôi sẽ được đoàn tụ với người thân, lòng tôi bắn khoăn, vui mừng trong nghi ngại, vài tháng sau, thì nghe tin Nhan Tử Hà đã vượt biển qua đến đảo Ga Lang, Indonesia, chẳng mấy chốc chị em lại đoàn tụ rồi! Có lẽ ngày Nhan Tử Hà qua Úc là một trong những ngày vui mừng nhất trong đời tôi! Khi ra đi tôi chẳng dám mơ đến ngày còn gặp được những người thân thương, vậy mà tin vui đoàn tụ đến như một phép lạ Thượng Đế đã ban cho! Sau này tôi hay đến đền này xin xâm mỗi khi Tết về, quê nào cũng linh ứng: chuyện vui hay buồn đều đúng cả, nhất là chuyện buồn

sắp đến làm tôi phát sợ, sau này tôi không dám xin nữa!

Đến khoảng giữa thập niên 80 thì người Việt qua Úc cũng bắt đầu đông đảo, họ tập trung tại hai thành phố lớn là Sydney và Melbourne, nơi tôi ở, Melbourne, người Việt quây quần tại 3 địa điểm chính, Springvale cách Melbourne khoảng 20kms về phía Đông Nam. Richmond thì sát ngay trung tâm Melbourne, còn Footscray cách trung tâm thành phố khoảng 10 kms về hướng Tây.

Bây giờ Người Việt Nam là nhóm di dân đông hạng nhì tại Melbourne, chỉ sau người Ý mà thôi, người Việt đã đem theo nền văn hóa Đông Phương vào nước Úc với những kết quả không ngờ!

Nước Úc nằm trong vùng Nam Bán Cầu nên các mùa nước này trái ngược với nước mình, VN mùa Hạ thì nước Úc vào Đông, Tết mình lại rơi vào mùa Hè bên Úc, thành ra Tết bên này khí hậu cũng oi bức như Sài Gòn, các hội chợ Tết của cộng đồng người Việt thì đua được dựng lên tạo một không khí tung bừng cho cả thành phố!

Người Úc vốn dĩ dễ tính thích vui chơi, hễ ở đâu có hội hè đình đám là họ đến liền, thế là Tết VN lại là cơ hội vui chơi cho cả cộng đồng đa văn hoá của Úc.

Các hội chợ Tết Việt Nam được tổ chức tại nhiều địa điểm tập trung của người mình, các Quận có người Việt đông thay phiên nhau tổ chức hội chợ, năm nào cũng tổ chức ở:

Springvale, Richmond và Footscray, hội chợ thường mở cửa trong một ngày từ sáng đến khuya, vài con đường trong khu thương mại của dân ta sẽ được ngăn lại, xe cộ sẽ phải đi qua lối khác, các gian hàng đầy màu sắc được dựng lên, bán đủ loại bánh mứt, hoa quả Tết, các gian hàng đua nhau mời mọc khách giống như chợ Bến Thành xưa, quang cảnh nhộn nhịp vui tươi mang lại một chút hương vị Tết ở VN, thường đến lúc trời bắt đầu chập choạng tối thì lại có trình diễn văn nghệ, có năm lại còn có chương trình Cải Lương và thi hoa hậu áo dài nữa. Tôi không làm sao kể hết được các tiết mục vì mỗi nơi lại có những tiết mục riêng rất đa dạng.

Đến ngày Tết chính thì thường tới phiên cộng đồng người Hoa tổ chức hội chợ ở China Town ngay trung tâm Melbourne, năm nào họ cũng đem con rồng dài cả trăm thước từ thành phố Bendigo (Bendigo là một tỉnh tập trung người Hoa thời tìm vàng hơn trăm năm trước, cách độ 150kms phía Bắc Melbourne) lên để biểu diễn.

Tết cũng là dịp các chùa chiền, nhà thờ, tổ chức hội chợ nhỏ và các buổi thuyết pháp, thọ chay cho thiện nam tín nữ đến hành hương, làm sống lại một phần không khí Tết cho những kẻ tha phương! Còn các ông bà cụ, thì cứ Tết đến là họ lại nô nức tổ chức đi lễ thập phương vì hiện nay Melbourne có hơn chục ngôi chùa rất khang trang, đây là một đặc điểm của người Việt, hễ nơi đâu có người Việt Nam là nơi ấy lại có chùa chiền mọc lên. (Tôi còn nhớ năm

2003, trong một Đại Hội Phật Giáo, ông Bộ Trưởng bộ Di trú liên bang đã tuyên bố rằng tỉ lệ dân Úc theo Phật giáo đã tăng 300%), tôi cho đây là ảnh hưởng văn hóa Việt Nam trên đất Úc! Bây giờ hầu như lần nào đến chùa tôi cũng thấy bóng dáng của người da trắng.

Các sinh hoạt Tết của cộng đồng người Việt ở Melbourne cũng tạo được phần nào không khí Tết, nhưng riêng với tôi thì kể từ ngày xa quê, mỗi năm Tết đến, dù tôi cố làm sống lại những cảm giác xôn xao của những mùa xuân cũ bằng các sinh hoạt sửa soạn đón xuân như trang hoàng nhà cửa, mua bánh mứt, hoa tươi, bánh chưng, bánh tổ chưng bày trên bàn thờ, là người gốc Hoa, tôi cũng dán các giấy đỏ trên bánh trái vì màu đỏ được xem như màu tươi vui và may mắn. Nhưng càng cố gắng tạo dựng lại các quang cảnh và sinh hoạt Tết, tôi lại càng thấy mình lạc lõng giữa xứ người!

Tôi cứ nhớ những cái Tết ngày xưa trong mái nhà ấm cúng ở cư xá Lữ Gia, có mẹ cha và một đàn em, năm nào mẹ tôi cũng gói bánh chưng xanh bằng lá dong, cứ đến ngày 27, 28 tháng Chạp, tôi lại được tham gia vào các sinh hoạt sửa soạn Tết, thế là tôi lại lăng xăng giúp mẹ ngâm nếp và đậu xanh, rửa lá dong, đãi đậu, tách và ngâm lát để cột bánh, mẹ tôi gói cả trăm cái bánh chưng vuông vắn, bánh nhân ngọt lẫn bánh mặn, ai cũng khen mẹ tôi làm bánh rất ngon và đẹp, nhất là khi bóc lá ra, cái bánh xanh màu lá dong rất tươi đẹp!.... Cậu Út và, anh con bác tôi (nay đều ở Texas) thì lo sửa soạn luộc bánh chưng ngoài đường hẻm bên nhà, họ chắt gạch lên làm lò lộ thiên, khuôn củi để sẵn, hai cái thùng "tô nô" cao cả thước chắt đầy ắp bánh và nước, cậu và anh tôi là hai nhân

vật chính lo canh hai nồi bánh cả đêm không được ngủ, trời cuối Đông lạnh lạnh, ngồi bên nồi bánh sôi sùng sục, lửa hồng như reo vui lách tách, lòng tôi nôn nao, hân hoan chờ đón chúa xuân về!

Đêm Giao Thừa, nhà tôi được trang hoàng nhiều màu sắc, nhất là bàn thờ tổ tiên, đèn hoa giăng chớp sáng nguy nga long lanh, hoa quả có dán giấy đỏ trông rất tươi vui, bánh mứt chưng đầy bàn, cái gì cũng sạch bóng và xinh tươi. Mười chị em chúng tôi hồi hộp đếm từng giờ, từng phút, lắng nghe tiếng pháo nổ đầu tiên..... Giao Thừa đến, cả gia đình quây quần trước bàn thờ tổ tiên, quần áo chỉnh tề, chị em chúng tôi cùng cha mẹ quỳ trước bàn thờ dâng hương, tôi không sao quên được cái cảm giác long trọng của giờ phút linh thiêng ấy! Chị em tôi, lúc ấy các em tôi còn bé lắm, lúp xúp quỳ sau ba mẹ trông rất dễ thương!

Tết và mùa Xuân đối với tôi gắn liền với hình ảnh đoàn tụ ấy!

Giờ đây mỗi độ Xuân về, lòng tôi cảm thấy một nỗi vắng vẻ, ba mẹ tôi giờ đã qua đời, chị em mỗi người một hướng. Cảnh đoàn tụ ấm cúng của những ngày Xuân xưa chỉ còn là những kỷ niệm của một thời đầy yêu thương trong mái nhà ấm cúng của mẹ cha!

Lòng tôi băng khuâng quay về dĩ vãng, tưởng niệm phụ mẫu và cố hương:

Xuân về em thấy lòng hiu quạnh...
Niềm vui dành cho kẻ có nhà.
Nhà em ở mãi chân trời cũ...
Xa quá làm sao em đến thăm?
Ngày xưa trong mái nhà êm ấm
Với mẹ cùng cha, em đón Xuân.
Đàn em tíu tít mừng năm mới...
Chúc mẹ và cha, chúc cả nhà...
Giờ đây cha đã quay về núi,
Mang cả trời Xuân theo gót cha,
Từ lâu em cố vui xuân đây,
Mà sao không thấy ý xuân đây?

Nhan Thủy-Tiên
Xuân Canh Dần

Lục Bát Tình Yêu

Thơ: Quách Xuân Sơn
Nhạc: Minh Tuấn

Thiết Tha

Thì thôi tình đã chia phôi. Xin em giữ hộ ngàn lời nhớ
thương. Thì thôi giọt lệ đêm trường. Cũng tan theo
lớp bụi đường bay xa. Thì thôi da thịt ngọc
ngà. Theo hương gió thoảng về qua mộng nồng. Thì
thôi giây phút chạnh lòng. Lạnh lùng bóng chiếc bên song thần
thờ. Thì thôi một thưở ngu ngơ. Tiếc thương còn
dấu lệ mờ mắt mi. Đời ta chẳng có duyên
gì. Thì thôi ôm mảnh tình si ngậm ngùi.

Copyright Minh Tuấn 08/2009

Trả...

Thơ: Nhược Thu
Nhạc: Minh Tuấn

Rumba

Em trả sông về cho nước trôi. Trả mây cho gió cuốn bên
trời. Trả đêm cho nắng sâu sau núi.
Còn lại buồn nhau trả cút côi. Em trả bao giờ hết nhớ
nhưng. Trả bao ngăn cách mới tao phùng.
Em ơi cho dầu nghìn sao sáng. Đâu sáng bằng trăng dầu một
vầng. Em trả thơ về với cõi mơ. Chơi với
như sóng vỗ xa bờ. Nước non ngàn dặm bao sâu
nhớ. Sao nở chia đời thêm xác xơ.

Chords: F, Dm, Em, A7, G7, C, Am, E7, G

Copyright Minh Tuấn - 07/2009

Duyên Tình Ngất Ngây

Thơ: Jimmy Điều

Nhạc: Minh Tuấn

Tango

Ngày em vừa lứa tuổi. Trái tim đơn mộng mị.

Tình vườn tròn mười tám. Biết yêu rồi sao đây?

Ngày ân tình mới nở. Trái tim cô rạo rực.

Lòng em bồi hồi quá. Nghe duyên tình ngất ngây. Hôm trước

vừa mới quen. Chim lú lo quanh nhà. Mừng cho đôi chúng ta.

Yêu thương xây mộng vàng. Môi thắm vừa luyến trao. Bao thiết tha dâng

trào. Nguyên chung xây ước mơ. Duyên tình sẽ ấm êm.

Copyright Minh Tuấn, 11-2009

Page 1

Tình yêu đầu quyến rũ. Mắt nai mơ lộng ngọc.

Và em thì thầm nói, Mến yêu mình anh thôi.

Địu em vào giấc ngủ. Ngát hương yêu dạt dào.

Cùng vui tình nồng cháy. Mong tơ hồng đám say.

Quỹ Điều Hành Mạc Đình Chi Năm 2009

Danh Sách Chi/Thu

Balance 11/14/2009: \$ 2,608.23

CHI:

08/09/09 Hộp mặt hè 2009 (ban nhạc) -\$ 100.00

THU:

11/14/2009 Liêu Hoàng Hải \$ 40.00
08/15/2009 Lê Hoàng Ngọc Mai / Diệp Ngọc Hòa \$ 100.00
08/09/2009 Lisa Trịnh \$ 20.00

Balance 05/16/2009: \$ 2,548.23

05/16/09 Vòng hoa (phu nhân thầy Đạt) & HM San Diego -\$ 175

Balance 4/25/2009: \$ 2,723.23

Tổng kết Chi-Thu Hộp Mặt Tân Niên February 01, 2009

THU:

02/01/2009	Nguyễn Quang Đại	\$ 60.00
02/01/2009	Phan Ngọc Thành	\$ 60.00
02/01/2009	Tăng Ngọc Bích	\$ 60.00
02/01/2009	Jimmy Dieu	\$ 60.00
02/01/2009	Ngô Đình Trọng	\$ 60.00
02/01/2009	Liêu Hoàn Vũ	\$ 60.00
02/01/2009	Đoàn Vĩnh Đức	\$ 30.00
02/01/2009	Đào Văn Lô	\$ 30.00
2/01/2009	Nhược Thu	\$ 60.00
2/01/2009	Nguyễn Hoàn Khải	\$ 30.00
02/01/2009	Đặng Huệ Hoa	\$ 60.00
02/01/2009	Trần Văn Khương	\$ 30.00
02/01/2009	Trương Tự Cường	\$ 60.00
02/01/2009	Ngô Minh Hùng	\$ 30.00
02/01/2009	Nguyễn Tom	\$ 60.00
02/01/2009	Ngô Mỹ Kiều	\$ 30.00
02/01/2009	Tạ Thanh Long	\$ 30.00
02/01/2009	Đào Xu Hà	\$ 30.00
02/01/2009	Trần Phước Hữu	\$ 90.00
02/01/2009	Ngọc Nữ	\$150.00
02/01/2009	Tăng Ngọc Vân	\$ 90.00
02/01/2009	Quách Xuân Sơn	\$ 60.00
02/01/2009	Nguyễn Đức Cường	\$ 60.00
02/01/2009	Cao Bích Hạnh	\$ 30.00
02/01/2009	Trần Trọng Nhân	\$ 60.00
02/01/2009	Trần Thanh Liêm	\$ 60.00
02/01/2009	Trần Văn Trương	\$ 60.00
02/01/2009	Trần Văn Giang	\$ 30.00
02/01/2009	Anh Phước/Chị Kiều	\$ 90.00
02/01/2009	Lư Khải Minh	\$ 60.00
02/01/2009	Huỳnh Thị Trang	\$360.00
02/01/2009	Lâm Vĩnh Hiền	\$ 30.00

02/01/2009	Nguyễn Lê Quân	\$ 30.00
02/01/2009	Trần Danny	\$ 60.00
02/01/2009	Võ Thị Lệ Châu	\$ 30.00
02/01/2009	Nguyễn Kim Thoa	\$210.00
02/01/2009	Lã Văn Giang	\$ 60.00
02/01/2009	Nguyễn Hữu Tường	\$ 60.00
02/01/2009	Minh Tuấn	\$ 30.00
02/01/2009	Tài Võ	\$ 30.00

Tổng cộng: \$2,580.00

Đóng Góp Niên Liễm 2009:

02/01/2009	Tăng Ngọc Hồng	\$ 20.00
02/01/2009	Giang Thuật	\$ 20.00
02/01/2009	Nguyễn Quang Đại	\$ 20.00
02/01/2009	Phan Ngọc Thành	\$ 20.00
02/01/2009	Tăng Ngọc Bích	\$ 20.00
02/01/2009	Jimm Dieu	\$ 20.00
02/01/2009	Ngô Đình Trọng	\$ 20.00
02/01/2009	Đào Văn Lô	\$ 20.00
02/01/2009	Nhược Thu	\$ 20.00
02/01/2009	Nguyễn Hoàn Khải	\$ 20.00
02/01/2009	Đặng Huệ Hoa	\$ 20.00
02/01/2009	Trương Tự Cường	\$ 20.00
02/01/2009	Nguyễn Tom	\$ 20.00
02/01/2009	Tạ Thanh Long	\$ 10.00
02/01/2009	Đào Xu Hà	\$ 25.00
02/01/2009	Ngọc Nữ	\$140.00
02/01/2009	Tăng Ngọc Vân	\$ 20.00
02/01/2009	Trần Thanh Liêm	\$ 40.00
02/01/2009	Trần Văn Giang	\$ 50.00
02/01/2009	Nguyễn Lê Quân	\$ 20.00
02/01/2009	Lã Văn Giang	\$ 20.00
02/01/2009	Nguyễn Hữu Tường	\$ 20.00
02/01/2009	Trần Thị Yến	\$ 50.00
02/01/2009	Vũ Trọng Khảo	\$ 20.00
03/28/2009	Trần Thị Mỹ Huệ	\$ 50.00
03/28/2009	Hoàng Mai Loan	\$200.00
03/28/2009	Liên Anh	\$ 20.00

Tổng cộng: \$955.00

CHI:

Reimbursed Nhà hàng	-\$ 2,210.00
Reimbursed Music Band	-\$ 100.00
Reimbursed Tiền lì xì	-\$ 110.00
Reimbursed bao lì xì, mứt, hạt dưa	-\$ 25.00
Reimbursed quà biếu thầy cô	-\$ 209.95
Reimbursed giấy gói quà	-\$ 25.00
Reimbursed DVDs	-\$ 200.00

Tổng cộng: -\$ 2,879.95

Quỹ Tương Trợ Mạc Đĩnh Chi

Ngọc-Hồng

Sau hai năm kể từ ngày thành Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Trung Học Mạc Đĩnh Chi, Quỹ Tương Trợ Mạc Đĩnh Chi đã ra đời vào ngày 1 tháng 2, năm 2004, với mục đích giúp đỡ quý vị cựu giáo sư, cựu nhân viên cùng quý anh chị cựu học sinh Mạc Đĩnh Chi vì tuổi già sức yếu, không con cái nương tựa, hoặc đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn nơi quê nhà.

Trong thời gian qua, với sự tiếp tay thật nồng nhiệt của quý vị Thầy/Cô hải ngoại cùng sự đóng góp của các anh chị cựu học sinh Mạc Đĩnh Chi khắp nơi, quỹ Tương Trợ đã tạo được nhiều thành quả đáng kể, hằng năm gửi về giúp quý Thầy/Cô khôn khó có phương tiện ăn Tết Nguyên Đán một cách tươm tất hơn, ngoài ra Quỹ Tương Trợ cũng kêu gọi những sự đóng góp đặc biệt theo những nhu cầu cần thiết, như trường hợp của Thầy Dương Văn Lắm, thầy nay đã vĩnh viễn ra đi, của chị Nguyễn Thị Thu Cúc, cựu học sinh khoá 75, vì một tai nạn nghiêm trọng, chị đã mù hai mắt, đã lê khắp nẻo đường bán vé số nhưng kiếm không được bao nhiêu, của em cựu học sinh Trần Thị Ngọc Thúy, cựu học sinh khóa 2006, còn rất trẻ mà đã mang căn bệnh hiểm nghèo cần phải thay quả thận, mà nhà thì quá nghèo làm sao có phương tiện chữa trị?

Ngoài ra còn nhiều trường hợp thương tâm khác nữa mà với nguồn tài chánh hạn hẹp, Quỹ Tương Trợ Mạc Đĩnh Chi không làm sao giải quyết tất cả mọi nhu cầu, như trường hợp Cô H., giáo sư Toán, Cô không có gia đình con cái, Cô đã nương tựa vào chùa, nhưng Cô đã đề nghị nhường phần của Cô cho những Thầy/Cô khác có hoàn cảnh khôn đốn hơn, thật quả đúng là lá rách đùm lá tả tôi!!!

Thay mặt Quỹ Tương Trợ Mạc Đĩnh Chi, Ngọc-Hồng xin được ghi ơn quý Thầy/Cô, quý anh chị đã đóng góp và sẽ tiếp tục đóng góp vào quỹ để quý Thầy/Cô khôn khổ ở quê nhà có được cuộc sống tươm tất hơn trong những ngày tháng còn lại của cuộc đời.

Trước thềm Năm Mới Canh Dần, xin kính chúc quý Thầy.Cô, quý anh chị cùng quý quyền một mùa xuân an cư lạc nghiệp, sức khỏe dồi dào, thân tâm an lạc.

Ngọc-Hồng

Những ngày Đầu Xuân Canh Dần 2009

Tổng Kết Ngày 31 Tháng 1, 2010:

Thu: \$20,283.75 - Chi: \$14,116.00 – Còn lại: \$6,167.75

Danh Sách Chi/Thu Quỹ Tương Trợ Mạc Đĩnh Chi Năm 2009 & January 2010:

01/31/10 Thầy Từ Sỹ	-\$ 200.00
01/31/10 Cô Hồng Thị Lành	-\$ 200.00
01/31/10 Thầy Vũ Huy Thu	-\$ 200.00
12/20/09 Gia Phúc Trung	\$ 20.00
11/17/09 Liêu Hoàng Hải	\$ 100.00
11/15/09 Nguyễn Văn Lễ	\$ 50.00

08/09/09	Thầy Nguyễn Tất Đạt	\$ 100.00
04/03/09	Thầy/Cô Nguyễn Hữu Lợi	\$ 100.00
03/28/09	Minh Tuấn (CD Đợi Chờ)	\$ 110.00
02/01/09	Thầy/Cô Lý Di	\$ 100.00
02/01/09	Thầy/Cô Nguyễn Trí Thành	\$ 100.00
02/01/09	Thầy/Cô Nguyễn Hữu Lợi	\$ 100.00
02/01/09	Thầy Nguyễn Vũ Hải	\$ 20.00
02/01/09	Thầy/Cô Nguyễn Hữu Điện	\$ 60.00
02/01/09	Thầy Nguyễn Văn Vang	\$ 30.00
02/01/09	Thầy/Cô Ngô Gia Nam	\$ 60.00
02/01/09	Thầy Nguyễn Tất Đạt	\$ 100.00
02/01/09	Cô Nguyễn Mai Hương	\$ 25.00
02/01/09	Cô Doãn Thị Quý	\$ 25.00
02/01/09	Thầy Đặng Vũ Mai	\$ 25.00
02/01/09	Thầy/Cô Đỗ Văn Thịnh	\$ 25.00
02/01/09	Thầy Phạm Quân Hồng	\$ 50.00
02/01/09	Thầy/Cô Vũ Ngọc Ngoạn	\$ 60.00
02/01/09	Giang Thuật	\$ 30.00
02/01/09	Nguyễn Quang Đại	\$ 80.00
02/01/09	Phan Ngọc Thành	\$ 20.00
02/01/09	Tăng Ngọc-Bích	\$ 20.00
02/01/09	Jimmy Dieu	\$ 20.00
02/01/09	Ngô Đình Trọng	\$ 20.00
02/01/09	Đào Văn Lô	\$ 40.00
02/01/09	Nhược Thu	\$ 20.00
02/01/09	Nguyễn Hoàn Khải	\$ 50.00
02/01/09	Đặng Huệ Hoa	\$ 20.00
02/01/09	Trương Tự Cường	\$ 20.00
02/01/09	Nguyễn Tom	\$ 20.00
02/01/09	Tạ Thành Long	\$ 10.00
02/01/09	Đào Xu Hà	\$ 25.00
02/01/09	Tăng Ngọc-Vân	\$ 120.00
02/01/09	Trần Thanh Liêm	\$ 200.00
02/01/09	Trần Văn Giang	\$ 50.00
02/01/09	Nguyễn Lê Quân	\$ 50.00
02/01/09	Lã Văn Giang	\$ 20.00
02/01/09	Nguyễn Hữu Tường	\$ 20.00
02/01/09	Chung T. Thu Thủy	\$ 30.00
02/01/09	Phạm Đức Thụy	\$ 30.00
02/01/09	Trần Thị Yến	\$ 50.00
02/01/09	Vũ Trọng Khảo	\$ 30.00
01/27/09	Thầy Từ Sỹ	-\$ 200.00
01/27/09	Thầy Phạm Thê Mỹ	-\$ 200.00
01/27/09	Cô Hồng Thị Lành	-\$ 200.00
01/27/09	Thầy Vũ Huy Thu	-\$ 200.00

2010

Tiên Tri Hà Bá Của Núi Cô Tô - Án Quẻ Sưu Tầm

Tý:

Năm 2010, bạn luôn có quý nhân phù trợ, vì thế công việc sẽ tiến triển thuận lợi và có nhiều cơ hội “thăng quan tiến chức”. Trong công ty, bạn luôn được lãnh đạo ưu ái và giao cho công việc đúng sở trường. Nếu muốn tạo được một ấn tượng tốt và để thăng chức, hãy nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này.

Trong năm 2010, đường tình duyên của các bạn tuổi Tý: Nam có ưu, Nữ có hỷ. Những bạn chưa có đối tượng có thể gặp được một nửa còn lại trong năm sau, nhưng đường tình duyên lại trắc trở vô cùng và khó tận hưởng cảm giác ngọt ngào.

Năm 2010 công việc làm ăn, học hành có chiều thuận lợi, toan tính sáng suốt, mưu sự dễ thành. Các bạn làm việc ở hăng, xường là được lên lương, lên chức, thay đổi công việc làm tốt đẹp. Ai kinh doanh cũng phát tài, nhưng đừng có đầu tư lớn sẽ kẹt vốn, khó khăn cho công việc các năm sau.

Phối hợp các yếu tố trên, tuy có gặp trở ngại nhưng dễ vượt qua. Lại được người giúp đỡ, tạo nhiều cơ hội để làm ăn, học hành. Có lợi cho những toan tính, nhưng thành quả đạt được cũng có phần tiêu hao. Đây là năm có rủi có

may, cần đề dặt trong mọi toan tính để giảm thiểu thiệt hại.

Tam Hạp: Tuổi Chuột hợp với tuổi Thìn và tuổi Thân.

Tứ Xung: Tuổi Chuột khắc/ky tuổi Mẹo, tuổi Ngọ và tuổi Dậu

Sửu:

Ở nửa năm đầu bạn không nên tính toán hoặc làm ăn gì có tính lâu dài hoặc hấp tấp tiến hành sẽ không được như ý. Bạn cũng không nên xem đó là sự thua thiệt, vì vận của bạn đang đi vào một vận mới. Tài lộc, lợi lộc chắc chắn sẽ đến. Ít ra bạn cũng thực hiện được bước đầu cho những mộng ước của mình.

Năm 2010, tuổi Sửu nếu có sự hao tổn nào đó là trong gia đình. Sẽ có sự mua sắm, tu bổ sửa chữa cho những việc cần thiết như bất động sản, xe cộ và giúp đỡ thân nhân về bệnh tật, đau yếu, chuyện buồn. Bỏn mạng nên giữ sức khỏe, không nên quá ưu phiền khi đó không phải là trách nhiệm của bạn. Cần trọng về pháp luật, thuế má, hoặc bị phạt vạ, bồi thường, đền bù về những chuyện không đâu.

Năm 2010 tuổi Sửu có nhiều cơ hội tốt để học hành hay làm việc và có thể tiến mạnh. Tuy vậy nên cẩn thận lựa chọn để có quyết định dứt

khoát, đừng để lâm vào tình trạng "thả mỗi bắt bóng" hay "đứng núi này trông núi nọ" dễ sinh ra tình trạng dang dở nửa chừng. Nếu đã quyết định chọn lựa ngành nghề, trường lớp thì đừng nên thay đổi và công việc làm cũng vậy, sẽ có kết quả tốt hơn.

Quan hệ với bạn hữu có nhiều niềm vui, nhưng cũng gánh lấy nhiều tai hại. Có thể bị phản bội, bị lừa gạt và nếu không khéo còn bị bạn xấu lôi kéo vào đường bất chính, có thể phải bị liên lụy với pháp luật.

Tam Hạp: Tuổi Sửu hạp với tuổi Tỵ và tuổi Dậu.

Tứ Xung: Tuổi Sửu khắc/ky tuổi Thìn, tuổi Mùi và tuổi Tuất.

Dần:

Năm 2010 tuổi Dần công việc dễ sinh rối rắm, đổi thay. Gia đình, tình cảm cũng bất ổn, buồn phiền. Tinh thần không được an ổn, tâm tư có điều vương vẩn, toan tính thiếu bình tĩnh, sáng suốt. Công việc làm ăn có thể bị thua thiệt, dễ bị người khác chống phá, trở ngại. Bất lợi trong việc tranh dành.

Tránh mọi tranh chấp hơn thua và cố gắng nhẫn nhịn càng nhiều càng tốt. Đừng nên vì những khó khăn, phiền bức trong công việc làm ăn mà sinh sự không hay trong nhà. Vợ chồng cũng có những bất hòa khó tránh.

Công việc làm ăn hay học hành có nhiều vấn đề gây hư hỏng, bị bạn bè xấu ganh tỵ, chống phá. Đồng thời hoàn cảnh cũng có nhiều đổi thay làm cho mưu tính khó thành. Nhìn chung các mặt, năm 2010 tuổi Dần cần cố gắng theo đuổi con đường đã chọn dù có trở ngại vẫn có người giúp đỡ vượt qua. Đây là năm trung bình đối với tuổi Dần.

Tình cảm gia đạo năm nay có tin vui, có sự gặp gỡ, đoàn tụ người thân hoặc gia đạo có đình đám, tiệc vui về hôn nhân, sinh nở. Thuận lợi cho việc đi xa, xuất ngoại, đi xa làm ăn. Quan hệ bè bạn, cộng sự, đều gặp điều tốt lành, có thêm người trong nhà, công sở, có bạn mới.

Tam Hạp: Tuổi Cọp hạp với tuổi Ngọ và tuổi Tuất.

Tứ Xung: Tuổi Cọp khắc/ky tuổi Tỵ, tuổi Thân và tuổi Hợi.

Mẹo:

Năm 2010 tuổi Mẹo công việc làm ăn được nhiều người ủng hộ, giúp đỡ và nhờ vào tính toán sáng suốt của quý bạn, tài lộc sẽ hưng vượng. Công việc thường có người phụ nữ bên cạnh (có thể là vợ) có khả năng quán xuyến, giúp đỡ quý ông rất nhiều.

Đối với gia đình quý ông cần quan tâm nhiều hơn đến vợ con, gia đình có chuyện rối rắm, con cái có vấn đề. Nên gần gũi các con ở lứa tuổi gần trưởng thành để ngăn ngừa những việc xấu có thể xảy ra. Vợ chồng có những niềm vui về chỗ ở, nhà cửa đổi thay tốt đẹp hơn. Nếu đã có con lớn, có cưới gả, hay thêm cháu nội ngoại.

Năm 2010 tuổi Mẹo mưu sự không thuận, thường gặp chống phá, đổi thay, dễ bị người lừa gạt, bội tín hay bị người phản bội, tiền của hao tán. Về mặt tài chánh, tuy có người ủng hộ gặp may mắn nhưng tiền bạc khó khăn. Nên cẩn thận trong chi tiêu và giữ gìn tài sản đã có.

Bản tính thương người khiến tuổi Mẹo khi yêu ai thì yêu người ấy như chính bản thân mình vậy. Khi đã mê ai rồi thì cảm xúc lấn lướt mọi chuyện, đâm ra lý tưởng hóa cho nên thiệt thòi về mặt tình cảm chỉ vì mình đã đi xa rồi hiện thực.

Tam Hạp: Tuổi Mèo hạp với tuổi Mùi và tuổi Hợi.

Tứ Xung: Tuổi Mèo khắc/ky tuổi Tí, tuổi Ngọ và tuổi Dậu.

Thìn

Trong vấn đề tài lộc, năm 2010 tuổi Thìn tiền bạc tuy năm nay không tốt cho lắm, nhưng bạn vẫn có cơ hội có tiền bằng công lao khó nhọc, có sự giúp đỡ chút ít của người thân bè bạn nhưng vẫn không đủ đối với khả năng và nhu cầu của bạn.

Do đó nên an bình trong mọi việc. Và cũng không nên bao đồng cho ai. Bạn sẽ phải gánh lấy những phiền toái nhọc nhằn. Năm 2010 tình cảm gia đạo có chuyện buồn phiền, nhưng đi xa làm ăn lại được nhiều tài lộc. Nên cẩn thận giấy tờ hồ sơ và tránh điều phi pháp, dễ gặp rắc rối.

Năm 2010 tuổi Thìn nên an phận thủ thường lợi lạc vẫn không thiếu. Nhìn chung công việc làm ăn vẫn có phần hưng vượng, dù cũng có một vài khó khăn. Đây là năm mà thời vận đổi thay, tốt xấu đan chen, không nên mưu đại sự và mọi việc nên cẩn thận, là năm trung bình của quý ông.

Có thể nói năm 2010 là năm có nhiều khó khăn, bực bội cho tuổi Thìn nhưng không đến nỗi nào, nhờ vào những may mắn bất thường cứu vãn. Nếu còn đi học thì ít bị ảnh hưởng, vẫn tạo được thành quả cao. Nếu đã ra đời cần phải thủ thường an phận để đừng tạo thêm hư hại.

Tam Hạp: Tuổi Rồng hạp với tuổi Tí (con Chuột) và tuổi Thân (con Khỉ).

Tứ Xung: Tuổi Rồng khắc/ky tuổi Sửu (con Trâu), tuổi Mùi (con Dê) và tuổi Tuất (con Chó).

Ty:

Năm 2010 tuổi Ty tinh thần sáng suốt, gặp may mắn, danh lộc tiến thẳng nhưng thành quả khó bảo toàn. Công việc làm ăn dễ bị thua lỗ, thất thoát, mưu sự gặp khó khăn. Gia đình tình cảm cũng không thuận lợi, thường sinh nghịch ý gây xáo trộn trong cuộc sống.

Nếu quý cô còn đi học, cần cố gắng để vượt qua khó khăn về tài chính mới có thể hoàn thành chương trình. Nếu đã đi làm ở công sở, hãng, xưởng cần gìn giữ vị trí của mình. Đừng khởi tham vọng vượn cao, dù được người trên thương mến. Đồng thời tránh mọi bất đồng với đồng sự để khỏi bị người tìm cách dèm pha, gây rối. Nếu quý cô đang làm việc ở ngành nghề tự do, nên nhún nhường để tạo cảm tình và tránh mọi thái độ nóng nảy, kiêu căng mới có thể duy trì địa vị, công việc giảm phần khó khăn. Tiền bạc dồi dào nhưng làm tay mặt ra tay trái, nếu không biết lo xa, có thể lâm tình trạng thiếu hụt.

Có khả năng vượt qua trở ngại, mọi sự hanh thông, khó khăn được người giúp đỡ hay gặp may mắn. Công việc làm ăn thăng tiến, đi học sẽ được đỗ đạt cao, danh tài hưng vượng. Mưu sự được người nâng đỡ hay có cơ hội tốt đem lại nhiều điều tốt lành nhanh chóng. Trong khó khăn vẫn dễ dàng hóa giải hay được quý nhân giúp đỡ, nhiều dịp may để tiến đạt công danh. Nên cẩn thận trong giao tiếp.

Nhìn chung các mặt, năm 2010 là năm có nhiều dao động, công việc đổi thay bất thường, tiền bạc thì “khi ăn không hết, khi làm không ra”, cuộc sống khá khó khăn, dễ bị chao đảo. Chỉ nên cố gắng giữ gìn tâm ý hiền hòa, lo công việc trước mắt, vẫn có thu nhập dễ dàng, dù không giữ được cũng không thiếu thốn.

Tam Hạp: Tuổi Rắn hạp với tuổi Sửu (con Trâu) và tuổi Dậu (con Gà).

Tứ Xung: Tuổi Rắn khắc/ky tuổi Dần (con Cọp), tuổi Thân (con Khỉ) và tuổi Hợi (con Heo).

Mùi:

Công việc làm ăn đang gặp thời, danh lộc dễ tăng nhưng gia đình tình cảm có nhiều bất ổn, có chuyện buồn phiền, cãi cọ, trách móc. Đừng nên giải quyết những rối rắm, tranh chấp bằng đường lối cứng ngắt, tự mình đặt để, mà cần uyển chuyển, vừa mình vừa người mới có thể thành công.

Nhìn chung các mặt, năm 2010 tuổi Ngọ cuộc sống có nhiều thay đổi, may ít rủi nhiều. Chỉ nên cố gắng trong công việc hàng ngày, đừng khởi tâm mong cầu hay thay đổi tốt đẹp hơn, chỉ chiêu lấy những phiền muộn, tổn hao, thân tâm càng thêm bất lợi.

An phận thủ thường để bình tâm ứng xử với ngoại duyên mới là thượng sách. Đặc biệt đừng nghe lời bạn bè xúi giục mà hư việc của mình, lâm vào tình trạng “thả mối bắt bóng”, có hại cho việc xây dựng tương lai. Đây là năm khá khó khăn, mọi sự việc nên cẩn thận.

Năm 2010 tuổi Ngọ có khả năng vượt qua trở ngại, mọi sự hanh thông, khó khăn được người giúp đỡ hay gặp may mắn. Công việc làm ăn thăng tiến, đi học sẽ được đỗ đạt cao, danh tài hưng vượng. Mưu sự được người nâng đỡ hay có cơ hội tốt đem lại nhiều điều tốt lành nhanh chóng. Trong khó khăn vẫn dễ dàng hóa giải hay được quý nhân giúp đỡ, nhiều dịp may để tiền đạt công danh.

Tam Hạp: Tuổi Ngựa hạp với tuổi Dần (con Cọp) và tuổi Tuất (con Chó).

Tứ Xung: Tuổi Ngựa khắc/ky tuổi Tí (con Chuột), tuổi Mẹo (con Mèo) và tuổi Dậu (con Gà).

Mùi:

Vẫn có nhiều cơ hội để thăng tiến, năm 2010 nếu tuổi Mùi biết suy nghĩ chín chắn, nhất là biết dẹp bớt tính tự hào, tự cao là những trở ngại lớn trên việc lập thân. Nên hay hư phần chính là ở tuổi Mùi chứ không hẳn vì vận thời.

Sẽ có nhiều việc đáng mừng đến với tuổi Mùi năm 2010, tiền bạc không lo túng thiếu, ước muốn dễ thành. Tuy vậy cần phải khiêm nhường và đối xử tốt với bạn bè thì con đường tiến thủ càng thêm hoa thêm hương. Nếu khởi nhiều ham muốn, sẽ gặp nhiều khó khăn, nếu không thua thiệt vì công việc thì cũng bị tai nạn, ốm đau làm dang dở, dự định khó thành.

Nhìn chung các mặt, năm 2010 tuổi Mùi phần tốt có phần trội hơn. Nếu đi học một thân một mình tự lo tự liệu, nhưng được rất nhiều cơ hội để kiếm thêm tiền hay có người giúp đỡ, ý muốn sẽ được thành hiện thực. Nếu đã đi làm, gặp cơ hội tốt nên cố gắng để làm việc. Nếu quá ngoan cường, thẳng tính, công việc sẽ khó bền. Dù sao từ công danh tài lộc đến tình cảm đều có nhiều thành tựu, vui vẻ. Có thể nói đây là năm khá tốt đối với quý cô.

Nếu đã có gia đình, hai vợ chồng trẻ dễ sinh sự nhiều hơn. Một trong hai người cần biết nhường nhịn, cuộc sống lứa đôi mới ngày thêm gắn bó. Vợ chồng có niềm vui với chỗ ở tốt đẹp hơn và muốn có cháu bé sẽ được như ý.

Tam Hạp: Tuổi Dê hạp với tuổi Mẹo (con Mèo) và tuổi Hợi (con Heo).

Tứ Xung: Tuổi Dê khắc/ky tuổi Sửu (con Trâu), tuổi Thìn (con Rồng) và tuổi Tuất (con Chó).

Thân:

Năm 2010 của tuổi Thân là năm tốt, xấu đan xen, phần phúc đức có ảnh hưởng rất đáng kể. Nếu tạo thêm phước đức thì “phước sanh, họa lùi” cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nhiều. Đây là năm tương đối trung bình của tuổi Thân.

Trong mọi quan hệ năm 2010 tuổi Thân luôn có lợi đối với người lớn tuổi, ngược lại với người nhỏ tuổi thường xảy ra tình trạng tỵ hiềm, ganh ghét. Vì vậy với những đối tượng thường gây nên bất lợi cho mình, tuổi Thân cần phải khéo léo nhưng đồng thời cũng phải cứng rắn để họ dễ bề lấn lướt. Tuy nhiên, nếu có thể dùng biện pháp “một sự nhịn chín điều lành” thì vẫn hay hơn.

Nếu ham vui các trò chơi đỏ đen, có thể làm cho gia đình khó khăn về tài chánh gây hậu quả bất lợi cho đời sống vợ chồng. Quan hệ bằng hữu nên cẩn thận, có thể vừa mất tiền vừa sinh sự rắc rối hay bị tai tiếng thị phi, nhất là đối với bạn khác phái.

Tiền bạc không mấy có thể làm cho cuộc sống trở nên giàu sang phú quý, vì lớn tiền thì lớn sống, cuộc đời chưa biết bao nhiêu là đủ cả, tuy nhiên bạn cũng sống được một cuộc đời hay đẹp, khá giả và có thể sung túc hơn.

Tam Hạp: Tuổi Khỉ hạp với tuổi Thìn (con Rồng) và tuổi Tí (con Chuột).

Tứ Xung: Tuổi Khỉ khắc/ky tuổi Dần (con Cọp), tuổi Tỵ (con Rắn) và tuổi Hợi (con Heo).

Dậu:

Năm 2010 tuổi Dậu công việc có nhiều rối rắm, gia đạo bất an, lộc tài kém sút. Nên đề phòng tiểu nhân gây rối, phản bội khiến quý ông khó được an tâm để tập trung tinh thần vào công việc. Nếu quá thờ ơ, sự nghiệp sẽ gặp khó khăn, tiền của mất mát.

Trong xui rủi lại có may mắn. Công danh tài lộc tuy có lúc lui sụt nhưng cũng có khi tiến thăng, mưu sự có gặp trở ngại ban đầu, về sau cũng thắng lợi. Nên cẩn thận về mặt bạn bè, tránh bỏ vốn làm ăn, kinh doanh bất lợi và cần phòng bị mất xe, mất tiền.

Gia đình tình cảm có nhiều rối rắm, vợ chồng bất hòa, con cái ốm đau hay có người bị tai nạn. Bất lợi trong giao tiếp. Quan hệ giữa người với người thường sinh nghịch ý, dễ nóng giận đưa đến những quyết định sai lầm.

Nếu hoạt động ở ngành nghề tự do hay ở trong lĩnh vực thương mại, chỉ nên duy trì việc cũ vẫn có lợi. Đặc biệt gia đình tình cảm có nhiều vướng bận, tâm trí không được thoải mái, vì vậy không nên toan tính lớn.

Tam Hạp: Tuổi Gà hạp với tuổi Sửu (con Trâu) và tuổi Tỵ (con Rắn).

Tứ Xung: Tuổi Gà khắc/ky tuổi Tí (con Chuột), tuổi Mẹo (con Mèo) và tuổi Ngọ (con Ngựa).

Tuất:

Với tinh thần trách nhiệm cao, có khả năng tháo vát và ngay thẳng, rất được sự tin cậy của người trên. Họ có thể yên tâm giao phó để quý anh quản lý mà không hề nghi ngờ thiện tâm thiện chí của quý anh. Đây là ưu điểm và cũng là yếu tố để quý anh có cơ hội thăng tiến trên đường xây dựng sự nghiệp.

Tuổi Tuất cuộc đời lên bổng xuống trầm, cuộc sống có nhiều thay đổi bất thường, không nhất định được một chủ đích để làm cho cuộc đời được lên cao. Cuộc sống thường bị đe dọa vì bệnh tật và sự sống, cho nên tuổi, không được đầy đủ cho lắm về cuộc đời. Muốn được hoàn thành được chủ định phải từ tuổi 45 trở lên mới có thể tìm được sự sống vững chắc cho cuộc đời, làm căn bản cho cuộc đời sau này.

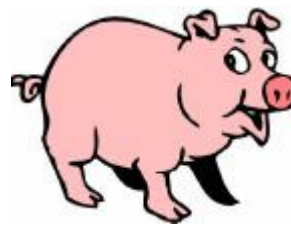
Tóm lại: Cuộc đời của tuổi Tuất không được đầy đủ về vật chất, tiền tài có khi lên cao và cũng có khi xuống thấp không chừng. Nếu có đức thì giữ được sự sung túc và giàu sang. Không có đức thì có thể bị túng nghèo.

Năm 2010 tiền bạc dễ tổn hao vô cớ, công việc có những tai tiếng, rầy rà, nhưng đi xa làm ăn lại có tài lộc. Khó tránh khỏi chuyện bất đồng tranh chấp và hồ sơ giấy tờ nên rõ ràng minh bạch để khỏi phải bị liên lụy với luật pháp.

Môi trường làm việc tương đối bình thường, công việc khá ổn định nhưng gia đình tình cảm có chuyện buồn phiền, bệnh nạn, tổn hao.

Tam Hạp: Tuổi Chó hạp với tuổi Dần (con Cọp) và tuổi Ngọ (con Ngựa).

Tứ Xung: Tuổi Chó khắc/ky tuổi Sửu (con Trâu), tuổi Thìn (con Rồng) và tuổi Mùi (con Dê).

Hợi:

Nhìn chung năm 2010 tuổi Hợi cũng không đáng lo, công danh tài lộc vẫn có phần thăng tiến đáng kể, tuy không được xuôi thuận hoàn toàn. Mọi việc nên cẩn thận, trong may mắn vẫn có hung họa ẩn tàng, đừng nên buông lung mà phá hoại thành quả của mình.

Năm 2010 tuổi Hợi có nhiều cơ hội tốt để học hành hay làm việc và có thể tiến mạnh. Tuy vậy nên cẩn thận lựa chọn để có quyết định dứt khoát, đừng để lâm vào tình trạng “thả mồi bắt bóng” hay “đứng núi này trông núi nọ” dễ sinh ra tình trạng dang dở nửa chừng. Nếu đã quyết định chọn lựa ngành nghề, trường lớp thì đừng nên thay đổi và công việc làm cũng vậy, sẽ có kết quả tốt hơn.

Tuy nhiên cần cẩn trọng tránh bệnh tật trong năm 2010. Bồn mạng giàu có nhưng phải sau bốn mươi tuổi mới tụ lại mà không tán. Trung niên gian nan để xây dựng sự nghiệp, về già hưởng phúc trọn đời.

Càng nhần nhịn càng tránh thiệt hại. Có thể nói đây là năm có nhiều khó khăn, bức bối nhưng không đến nỗi nào, nhờ vào những may mắn bất thường cứu vãn. Nếu còn đi học thì ít bị ảnh hưởng, vẫn tạo được thành quả cao. Nếu đã ra đời cần phải thủ thường an phận để đừng tạo thêm hư hại.

Tam Hạp: Tuổi Heo hạp với tuổi Mẹo (con Mèo) và tuổi Mùi (con Dê).

Tứ Xung: Tuổi Heo khắc/ky tuổi Dần (con Cọp), tuổi Thân (con Khỉ) và tuổi Tỵ (con Rắn).